

# Книга без назви 2

Олег Петренко

## Передмова

Продовження першої частини. Все відбувається уві сні. Ця частина оповідання віщає собою продовження життя Алекса після зустрічі Чарівника, Бездомного і маленького красивого Карлика, а також незвичайного знайомства з дівчинкою Інгою. Черета зустрічей повністю змінила життя самотнього хлопця.

Після першої зустрічі з дівчиною Інгою, а він з нею познайомився на співбесіді, Алекс негайно починає розвивати з нею діалог. Вона, як і він, раді їхній неприродній побаченню. Вони починають славне знайомство, розділяючи один з одним своє життя. Моряк — Родіон, який потрапив на острів, проходить свій шлях до кінця і дізнається про себе всю правду. Продовження після першої частини слідує.

## Глава 1

### Співбесіда

Ну, ось після раптового, загадкового і важкозрозумілого звільнення Алекса настало зовсім нове життя. Швидко змінилося і стало не таким як раніше, безтурботним і розкішним, а зовсім іншим, невідомим. Бути безробітним — означає бути вільним, і жити зовсім по-іншому, але без грошей.

Безробітному хлопцеві за велінням свого домашнього улюбленця необхідно було якнайшвидше і без уповільнення та відкладання на потім пошуку нової роботи знайти мінімальний зарібок, і тепер на нього чекала зовсім інша доля.

Алекс подумав:

— Можливо, у нашому світі це звучить дивно, але вельми справедливо:

— "Нова робота — нова доля".

До пошуку нової роботи хлопець поставився сумлінно. Алекс відклав усі справи вбік і вилетів з дому на крилах із зовсім новим відчуттям свободи та безтурботності. Швидким кроком попрямував у бік місцевої зупинки.

Зупинився під залізним розпеченим сонцем козирком. Не встиг подивитись убік, як раптово з'явився з жовтими бортами із затемненими вікнами, нахилившись на всі боки, і поволі наближався розпеченим асфальтом, у далині над дорогою жовтий вітрильник. Транспортний засіб пересувався під сприятливими променями сонця і повільно їхав. Безробітним добродушним поглядом оглянув околицю, і почув у ній спокій. Очікуючи на приїзд жовтого прямокутника, хлопець правою рукою дістав із кишені стару пачку цигарок. Сигарети були без фільтра, і лежали в кишені дуже довгий час. Беріг для особливого випадку. Цигарки дісталися у спадок від дідуся, який покинув сьогодні вранці цей світ, але Алекс про це ще не знав. Насолоджуючись запахом міцного тютюну, він узяв з іншої кишені сірники й підкурив сигарету. Блаженствуючи смаком цигарки та легкою ейфорією швидко змінив своє рішення. Не дочекавшись жовтого вітрильника з затемненими вікнами, що везе людей у своїх справах, він повільним

кроком пішов уздовж дороги і відчував на собі безробітну свободу.

Минуло тридцять шість хвилин. На дорозі не з'явився жоден жовтий прямокутник, який був зобов'язаний за своїм розкладом з'явитися на маршрут ще двадцять дев'ять хвилин тому.

— Дивно це якимось, — тихо про себе сказав Алекс і додав, — дивно. Ніколи не було такої довгої і незрозумілої затримки. Щось тут не так.

Не своєчасна поява транспортного засобу у Алекса викликала підозри. Кого і в чому підозрювати, він не знав і був стривожений незрозумілою поведінкою сьогоdnішнього дня. Час йшов на докір Алексу. Йому за півгодини потрібно було бути на іншому кінці міста, і стояти перед входом у будівлю молочної продукції, а ще за п'ять хвилин сидіти навпроти менеджера з добору персоналу і проходити з ним співбесіду. Невиправданий перебіг подій спровокував маленький Карлик, який пробрався в його сон. Карлик був маленьким пройдисвітом, який завжди шукав можливість щось змінити під час сну Алекса. І зараз він зумів пробратися до нього в створений Чарівником сон. Карлик знову зайнявся своїми хитрими справами, граючи в різні ігри у снах. Він уві сні розважався і не відчував відповідальності за різні сцени, які він влаштовував. Міняв сприятливі ситуації в житті хлопця на несприятливі. Маленький пустун намагався всіма можливими способами нашкодити Алексу, і злегка зіпсувати придуманий план Чарівника. Над планом подій уві сні працював Чарівник, Бездомний, і ще привносив свою барвисту лепту змін Карлик, але не завжди добру за своїм змістом.

Зараз Алекс перебуває уві сні створеним Чарівником. У сні не було обмежень. У ньому можна було робити все, на що була здатна фантазія. Кожен, хто перебував уві сні, міг літати над містом як вільний у небі птах, переносити себе з одного місця в інше, ставати невидимим, і бути ким завгодно, але не собою.

Алекс ідучи вздовж дороги почав хвилюватися. Затягнувся і випустив білий дим і знову зробив затяжку та наповнив злегка легені димом як голова запаморочилася. На небі сині хмари почали розпливатися, а кияни, що проходили повз, почали втрачати різкість. Машини почали перетворюватися на кольорові плями і після почутого клацання в очах різко потемніло. Закрив обличчя руками, а коли відкрив, то виявив, що стоїть на початку потрібної вулиці, а вдалині знаходився центральний офіс компанії молочної продукції.

Безробітний хлопець стояв навпроти затемненого вікна відділу кадрів. Скурив чарівну цигарку, яка перенесла його за мить у потрібне йому місце. Переграв час, він встиг потрапити вчасно на місце. Не звернув уваги на фокус, що виник під час сну, а для нього це не було настільки важливим, він був там, де має бути, а це було найголовнішим на сьогоднішній день моментом.

Хлопець вказівним пальцем провів по табличці, що стояла біля входу в будівлю, де був напис вулиці без зазначеного під нею номера, а табличка не висіла на будівлі, а просто стояла, прикріплена до дерев'яної палиці, і її увіткнули в землю. Вулиця виявилася та сама, але номера не було, і це було не настільки важливо. Цього разу було скоєно черговий підлог Карлика.

Під час перенесення Алекса з місця на місце він вторгся в магічний механізм сну і зумів поміняти місце приземлення хлопця. Повинен був у цей час опинитися сидячим уже в будівлі і чекати приходу менеджера з підбору персоналу, а не з'явитися перед білою табличкою з написом вулиці. Карлик встиг змінити дорогу Алекса і залишитися непомітним. Чари Чарівника були сильнішими, і тому Карлик не зміг зробити більше, ніж зробив. У нього не вистачило майстерності. Чарівник був головнішим за Бездомного і Карлика, цьому сприяла його сила і вміння, що перевищували за всіма якостями обох, котрі так само володіли чарівними фокусами.

Номер на табличці біля входу в будівлю був стертий маленьким Карликом з метою ввести в оману Алекса, і забрати його собі трошки часу, щоб здійснити свій черговий підступний план. Вкотре не дати йому вчасно прийти в призначений час, і тим самим зірвати зустріч з менеджером, і змінити його репутацію з відповідального співробітника на безвідповідального. Таким вчинком він не хотів дати хлопцю можливість у майбутньому почати розвивати робочі стосунки як відповідального працівника. Карлик знав майбутнє хлопця, і це використав у своїх планах.

Алекс квапливо подивився на годинник, і лівою рукою дістав із кишені мобільний телефон. Набрав вказаний на сайті номер, і почув голос дівчини, він одразу сказав:

— Доброго дня. Вас знову турбує Олександр Миколайович. Я вам сьогодні телефонував.

Жіночий голос сказав:

— Я пам'ятаю вас, Олександр. Ви вже приїхали?

Алекс подивився на всі боки і сказав:

— Так. Я вже приїхав за вказаною на вашому сайті адресом.

Жіночий голос знову сказав:

— Ви вийшли відразу на кінцевій зупинці маршрутного таксі?

Думками сам у себе запитав:

— Яке ще таксі? Про що вона це говорить?

Щоб не зіпсувати діалогу з дівчиною-менеджером, йому довелося збрехати і продовжити розмову:

— Так, я вийшов саме на кінцевій зупинці.

Алекс подумав про себе:

— Я навіть не пам'ятаю, як я тут опинився.

Жіночий голос:

— Олександр, ви бачите попереду себе стареньку сіру триповерхову будівлю, зовні обкладену сіруватою плиткою.

Алекс подивився:

— Звичайно, бачу. Я стою прямо навпроти входу і бачу цю стареньку будівлю.

Жіночий голос:

— А тепер увійдіть до нього, і підніміться на другий поверх, і в охорони обов'язково запитайте Прокопенко Інгу. Вони вам покажуть місцезнаходження мого кабінету.

Алекс подивився в небо:

— Гаразд. Я вже йду.

Прокопенко Інга перша поклала слухавку.

Алекс гостро звузив звивисті брови, вдавав із себе серозного кандидата на вакансію юриста, і передчасно підготувався до суворого відбору.

Алекс беріг час і одразу підійшов до поста охорони, що стояв біля дверей.

За маленьким столиком сидів з переляканими білими очима і ледачим носом круглий за своєю статурою представник охорони, відповідальний за безпеку будівлі.

Алекс:

— Добрий день захиснику порядку, і спокою цієї не великої держави.

Охоронець подивився на Алекса:

— Добрий день.

Алекс подивився на стіл:

— Я прийшов на співбесіду до вашого співробітника, який працює у відділі кадрів, і звуть її Прокопенко Інга.

Алекс одразу почув неприємну для себе відповідь, коли охоронець сказав:

— У нас немає таких співробітників.

Алекс зі здивуванням запитав:

— Як ні? Такого не може бути.

Охоронець відповів:

— Я не знаю. Може і є.

Алекс подивився вбік:

— У якому кабінеті знаходиться відділ кадрів?

Охоронець опустив голову:

— Не знаю. Може, на другому, а може, і на третьому. Я ніколи, нічого не знаю. Краще буде, якщо ви розпитаєте на інших поверхах, в інших співробітників фірми. Може там, ви зможете знайти те, що шукаєте.

Алекс подивився вперед:

— Спасибі за вдячність і повагу до гостя, який прийшов до вас.

Охоронець нічого не відповів, опустивши злякано очі донизу, і відвів почервоніле обличчя вбік.

Олександр Миколайович, не звертаючи уваги на незрозумілу поведінку охоронця, цілеспрямовано пішов вузькими сходами. Піднявся на другий поверх.

З дверей вилетів чоловік із дивною зовнішністю. Вона почала спускатися вниз сходами. Незнайомець був таким самим круглим, як охоронець, що сидить унизу, і з таким самим виразом обличчя. Не розгубившись, Алекс вирішив у нього запитати, де знаходиться їхній відділ кадрів:

— Вибачте шановний. Ви не підкажіть, де у вашій державі знаходиться приймальня з працевлаштування безробітних.

Той відповів:

— Я не знаю. Я не пам'ятаю.

Алекс голосно сказав:

— Так, що ж ви всі такі ледачі.

Алекс пішов далі коридором і на його слова, ніхто й не звернув уваги з-поміж співробітників, що проходили поруч, на перший погляд, це дивної компанії. Не звертаючи уваги на робочі неврози співробітників, він одразу пішов далі маленьким коридором, поглядаючи на сині облізлі стіни. Стеля була жовтою, а на підлозі лежала старенька потерта минулого століття біла плитка, що розмито відбивала тьмяне біле світло жовтого розпеченого сонця, яке прослизало крізь вікна.

Алекс оглядаючи й дивуючись незвичному літньому вигляду коридору, спокійно дійшов до кінця й побачив на стіні відображення в дзеркалі самого себе. Посміхнувся, повернув ліворуч і пішов далі коридором.

Пройшовши п'ять метрів, він, зустрівши такого ж самого, як ті двоє, співробітника, який здивував Алекса в цій компанії незвичною і вільною поведінкою в робочий час. Але ця людина була одягнена в теплий темний класичний костюм, а в руках тримала чорний портфель.

Алекс підійшов до нього й одразу запитав:

— Доброго дня, шановний незнайомець.

Незнайомець відповів:

— Що вам потрібно? Що вам потрібно?

Алекс:

— Вибачте. Ви не підкажете, де я можу знайти вашого співробітника відділу кадрів. Звати її Прокопенко Інга.

Незнайомець відповів:

— Я вас не зрозумів. Що вам потрібно від мене?

Алекс усміхнувся:

— Я так розумію, ми розмовляємо різними мовами. Якщо ви даватимете мені відповідь запитанням і знову ставитимете запитання, то наша розмова не складеться.

Незнайомець відповів:

— Я ж сказав. Що вам від мене потрібно?

Алекс подивився на незнайомця і відповів:

— Вибачте за занепокоєння. Дякую за увагу і за запитання.

Олександр Миколайович квапливим кроком, розуміючи своє незручне становище, і не озираючись назад, пішов далі коридором, шукаючи на великих білих дверях табличку з написом "Відділ кадрів".

Не зробив трьох кроків, як з-за спини почув знову голос незнайомця, який промовив нерозбірливі слова.

За п'ятнадцять хвилин, що непомітно минули з життя сну, Алекс зумів обійти три поверхи і побував у всіх кабінетах, що знаходилися в будівлі. У багатьох не було ні номерів, ні табличок, що вказували б на приналежність дверей до функціональних зобов'язань компанії. Кожен кабінет відповідав за невелику роботу, що доповнювала і підтримувала життєдіяльність всієї компанії. Забігаючи в один кабінет і вилітаючи з іншого кабінету, Алекс тільки встигав почути в різному тоні відповідь "Ні". Не

звертаючи увагу на обстановку інтер'єру в кабінетах, а це швидко миготливі різні кольори стін, Алекс йшов далі і знайшов потрібний кабінет. У кожної людини, яка сидить у кабінеті і зустріла Алекс, шукаючи потрібні двері, був свій тон голосу, і всі вони були різні й незвичайні. У когось був тон низький, але доброзичливий. А в когось голос був писклявий, він проганяв людину, яка зайшла в кабінет. Така поведінка була здійснена маленьким Карликом. Знову спробував щось змінити в цьому сні. У Карлика вийшло злегка і ненав'язливо спантеличити Алекса. Усе, що відбувалося, було незвичайним для нормальної людини. Реальність змінювалася, а простір розпливався. Алекс почав щось підозрювати. Оббігши в триповерховій старенькій і непримітній будівлі всі корпуси, хлопець зумів за невеликий проміжок часу зайти до кожного кабінету з табличкою і без таблички, але не знайшов потрібних дверей.

Втомлений, і розчарований у припущенні про скоєну над ним незрозумілу аферу і невідомо ким вийшов з будівлі через центральний вихід. Став на те місце, на якому пролунав перший дзвінок і розмова з дівчиною з відділу кадрів. Із пригніченими почуттями озирнувся на всі боки і знову дістав телефон. Подивився на екран маленької чорненької цеглинки й набрав номер відділу кадрів:

— Здрастуйте дівчино. Це знову я.

Прокопенко Інга запитала:

— Де ви?

Алекс подивився навколо себе і відповів:

— Стою біля входу.

Прокопенко Інга:

— Біля якого ще входу? Ви вже маєте сидіти в приймальні, а вас там немає. Я виходила зі свого кабінету, і там нікого не було.

Алекс подивився на центральний вхід будівлі, з якого вийшов хвилину тому, і сказав:

— Біля центрального входу. Я вже вийшов із нього. Я обійшов усю будівлю і вас там не знайшов. У вашій компанії ніхто нічого не знає.

Прокопенко Інга наполегливо сказала:

— А ви пройшли вздовж дороги п'ятсот метрів від кінцевої зупинки маршрутного таксі?

Якась невидима сила зупинила Алекса. У цей момент виглядав повним дурнем, а перед очима з'явилося слово "Дурень", і сказав:

— Ні. Не проходив.

Прокопенко Інга почала швидко говорити:

— А тепер, шановний Олександр Миколайовичу, пройдіть вперед, і нікуди більше не звертайте, і ви побачите таку ж саму будівлю. У ній знаходиться наша компанія, а зараз, найімовірніше, ви перебуваєте біля схожого на нашу будівлю невеликого офісного центру. Там багато різних фірм, але нашої там немає.

Подивився вздовж дороги, що була поруч, і сказав:

— Я скоро буду.

Прокопенко Інга завершила розмову, швидко поклав слухавку і пролунали короткі гудки.

Тримаючи в руці телефон опустив руку:

— Ось це я дурень! Виходить, я сам над собою вчинив аферу.

Алекс хльостко вдарив себе долонькою по лобі так, що гучний звук, який пролунав, розполохав усіх птахів, які перебували неподалік. Одразу полетів у бік компанії молочної продукції. У метушні, і перебуваючи в дурному становищі, не зупиняючись, біг уперед і відчував на своєму обличчі легку прохолоду, легке почуття сором'язливості та простий людський страх перед можливим запізненням на першу співбесіду.

На даний момент хлопцеві необхідна була робота. Був безробітним, а фінансова криза пожирала з незвичайною швидкістю всі гроші, що залишилися.

За дві хвилини подолав відстань, що розділяла його, і будівлю потрібної йому компанії.

Біля входу сповільнив крок, призупинився за двадцять метрів від центрального входу і діставши з кишені пошарпану цигарку. Підкурив її тремтячою рукою. Наразі не розумів і не підозрював про випробування, що чекають на нього попереду, у цьому божевільному сні. Не встиг докурити цигарку, стоячи на вулиці, відчув на обличчі пильний погляд охоронця, який сидів біля входу і виглядав з-за квадратного столу, а гості, які йшли до нього на зустріч із різними питаннями, злегка зачесані на бік волоссям, — злегка зачесані на бік. Протягом доби охороняв цю невелику будівлю. Віртуозно перевернув у руках недокурену цигарку й кинув її до урни, але перш ніж залетіти всередину, вона несподівано підстрибнула на місці, і цигарка ніби вдарилася об простір, розкидала на всі боки сині іскри, які згасали, й тільки потім полетіла просто до урни. Подивився на дивовижні іскри і не приділив великої уваги. З гордо піднятим підборіддям і цілеспрямованим кроком попрямував до входу.

Алекс став біля поста охорони і сказав:

— Добрий день, шановний пане. У вашому королівстві у мене призначена на дві години співбесіда.

Охоронець подивився на гостя:

— Доброго дня. Ви, я так розумію, Олександр Миколайович?

Алекс кивнув головою:

— Абсолютно вірно. Ви правильно сказали. Напевно, у вас є надздібності, які дозволяють вам бачити ім'я незнайомої вам людини.

Охоронець подивився на Алекса:

— На превеликий жаль, ні, а якби були б, то я б, найімовірніше, зараз був міністром або керівником великої і процвітаючої компанії. Ну, а так мені доводиться працювати у службі безпеки, охороняти будівлю. А ім'я мені ваше сказала кілька хвилин тому і вона мене попередила про вашу швидку появу Прокопенко Інга.

Алекс усміхнувся:

— Тепер мені зрозуміло, звідки ви знаєте моє ім'я та прізвище.

Охоронець подивився на Алекса:

— Не затримуйтеся. На вас там чекають. Чекайте Прокопенко Іngu на другому поверсі. Вона як звільниться так одразу вас прийме. Сьогодні в неї багато роботи. Не встиг зробити два кроки, як з-за спини пролунав гучний голос охоронця, який сидів за столом:

— Стійте. Не йдіть туди. Там люди з автоматами бігають, — переляканим голосом сказав він і додав, — швидко лягайте на підлогу. Вони не чіпають тих, хто лежить на підлозі, — охоронець ліг на живіт, притиснув руками голову до плиткової підлоги, — я сказав, лягайте, швидко. Не стійте на одному місці, якщо вам дороге життя, то швидко падайте, не стійте.

Алекс зі здивуванням подивився на охоронця і на всі боки.

Охоронець знову голосно сказав:

— Так, не стійте ж ви. Лягайте на підлогу. Подивіться самі, вони ж за рогом стоять, і чекають, коли ми зайдемо всередину будівлі, а потім нападуть на нас або ще гірше.

Алекс подивився на охоронця:

— Що гірше?

Охоронець лежачи на підлозі відповів:

— Вони закидають нас цибулею або почнуть стріляти з автомата. Я бачу їхню тінь. Он вона тінь, — охоронець сказав переляканим голосом, і великим пальцем показав на дівчину, яка попереду йшла сходами.

Стривожено запитав Алекс:

— Ви про що? Які люди з автоматами в мирний час? Що з вами?

Охоронець поглядаючи вперед сказав:

— Я вам кажу, падайте на підлогу. Тут безпечніше.

Нічого не розуміючи, Олександр Миколайович, піддавшись інстинкту самозбереження, різко, копіюючи охоронця, так само, як він, ліг біля нього, а той голосно закричав:

— Не бийте мене.

Алекс запитав тихим голосом:

— Де вони?

Охоронець, показуючи пальцем уперед сказав:

— Он бачите. Під сходами стоїть лавка, там ховається один із них.

Алекс:

— Бачу.

Тихим голосом сказав охоронець:

— Так ось вони там весь час ховаються.

Алекс почав придивлятися в бік передбачуваного місцезнаходження тих людей і побачив, як там сидить чорний з білими смужками дворовий кіт.

Незадоволеним тоном сказав Алекс і різко встав:

— Ось так буває.

Алекс подивився на всі боки і на охоронця, який лежав із великими переляканими очима, і не сказавши жодного слова, повільно пішов до сходів і впевнено попрямував на



другий поверх, а охоронник, який лежав на підлозі, знову голосно закричав:

— Люди біжать, тікайте, — він схопився за гумову палицю, що важилась на поясі, і побіг на вулицю з криком, — я живим не здаюся, — а слідом за ним по його стопах маленькими шашками побіг, бажано муркочучи, той самий кіт, радісно розмахуючи на всі боки хвостом.

Охоронець, що втік з поста зник у жовтих променях сонця, і назустріч Алексу, який йшов вперед, вийшов інший охоронець трохи нижчий на зріст і в тій самій формі. Він посміхнувся Алексу і сказав:

— Не звертайте на нього уваги. Надвечір повернеться, як і завжди, тільки з сумним і засмученим обличчям.

Алекс зупинився перед другим охоронцем і поставив йому запитання:

— Чому із засмученим обличчям?

Другий охоронець відповів:

— Засмутиться через те, що не зміг взяти в полон жодної людини.

Алекс усміхнувся:

— Так, це сумно коли не можеш ілюзію взяти в полон.

Другий охоронець теж усміхнувся і відповів:

— Він її намагається зловити вже протягом довгих років.

Алекс подивився на стіну і запитав:

— А, що з ним сталося?

Другий охоронець подивився вгору і почав говорити:

— За часів війни, його батько воював на цій страшній, кривавій війні, і за несприятливим збігом обставин потрапив у полон. У найспекотніший період безжальної війни, але, а там йому довелося нелегко і він провів дуже довгий час в полоні. У когось війна давно закінчилася, а в когось ще триває донині. Веселий і славний хлопець. Гаразд, проходите. Вас, напевно, чекають. А я піду його пошукаю, може, знайду до обіду. Напевно, він уже, десь під парканом лежить із порожньою пивною пляшкою і згадує ті найсумніші дні самотності та відсутності батька.

Алекс кивнув головою:

— Добре, дякую.

На другому поверсі обстановка стареньких стін одразу навіяла тугу, самотність і білу порожнечу, що сховала в собі дивне відчуття втраченого моменту. Тут усі, хто перебував, ніби були проти своєї волі й випадково опинилися за несприятливим збігом обставин. На стінах відбивалося бліде світло сонця. Атмосфера будівлі потягнула за собою своїм негативним уявленням про компанію Алекса, залишивши в ньому ненадовго неприємну думку. Для Алекса це був справжнісінький сон, але для Чарівника це було його маленьким творінням іншої реальності, яку він створив для нього з усіма почуттями і реалами справжнього життя.

Тихо про себе сказав Алекс:

— Тут потрібен капітальний ремонт, не тільки приміщення, а й усього персоналу. У них мертва душа, не жива, як і саме приміщення, що давно померло разом із душею

керівника.

Хлопець, обережно не галасуючи, і навшпиньки зайшов у хол, де посередині стояла шкільна парта перших класів, а під стіною приклеєні один до одного в один ряд дерев'яні стільці.

Тихо про себе сказав Алекс:

— Це контора старого зразка і найімовірніше тут працюють не чесні люди.

Оглядаючи приміщення, він став посередині квадратного холу із засунутою в кишеню рукою і сказав, так що б його ніхто не почув:

— Шкода, що Прокопенко Інга не сказала, в якому вона кабінеті, — він опустил нижню губу, — знову бігати по кабінетах та її шукати, я не хочу.

Гучний гул пролунав по всьому коридору. Потривожив тишу, що літала в просторі. Пролунав гучний жіночий голос із нотами чоловічого баса в приплив звуків гострих підборів, що відбувалися. Усі почали вибігати з кабінетів. Співробітники почали бігати в паніці по поверху, розкидаючи на всі боки руки і утримуючи під пахвами стопки паперів. Десяток співробітників перебігло з одного кабінету в інший за одну хвилину. Хвилина минула, і все стало на свої місця. У холі знову з'явилася холодна тиша.

Простояв у мовчанні рівно п'ятнадцять хвилин, з-за рогу до нього на зустріч вистрибнула маленького зросту з білим волоссям і таким самим обличчям на тонких підборах, у короткій, вище колін, чорній сукні дівчина. Підлетіла впритул до обличчя й одразу сказала:

— Молодий чоловіче, чого ви тут стоїте? Ви когось очікуєте?

Алекс відповів:

— Чекаю-чекаю, але скоріш за все не на вас. Я прийшов сюди на співбесіду до Прокопенко Інги, на дві години.

Загадково сказала дівчина і сама собі відповіла:

— Інга? Я зараз її покличу.

Алекс:

— Якщо вам не важко, будьте ласкаві передайте їй, що вже на годиннику початок третьої, а співбесіду було призначено на другу годину.

Дівчина з маленькими ніжками стрибнула за ріг, і залишила за собою тонке цокання підборів. Вона зайшла у двері під номером три. Алекс не встиг розвернутися до неї спиною, як вона гучним страшним голосом завищала:

— Інга зараз зайнята. Чекайте.

Алекс підстрибнув угору, схопивши себе за серце, і відповівши тихим голосом:

— Спасибі, о, шановна, птаха сповіщення.

Дівчина мило й тихо запитала:

— Вибачте, ви щось сказали?

Алекс тихо відвернув убік голову:

— Ні. Вам почулося.

Дівчина посміхнулася:

— Ви поспішаєте?

Алекс:

— Ні-ні. Я нікуди не поспішаю. Не рахуючи того, що в мене вдома сидить голодний кіт. Кіт убивця, і чекає доки, я йому принесу консерви, або рибу, а так в принципі я нікуди не поспішаю.

Дівчина:

— Добре. Тоді для початку візьміть на столі з кожної стопки по одному анкетному листу, і впишіть туди свої дані.

Алекс:

— Дякую вам, мадам.

Дівчина пішла, і Алекс тихо сказав:

— Тепер мені буде чим зайнятися в найближчу годину. Моє чуття мене не підвело, найімовірніше, це і є незрозуміла контора.

Алекса підійшов до столу і задумливо почував підборіддя.

Швидко повернув убік голову на раптовий звук позаду і побачив, як блискавкою коридором пробіглося рівно десятеро співробітників, які говорили гострі й незрозумілі слова. З посмішкою подивився на них і кинув погляд на стопки паперів, що лежали на столі, а потім сказав:

— Так перша стопка аркушів — це особисті дані, а друга стопка — це автобіографія, а до третьої і четвертої належать психологічні тести на репродуктивність і працездатність. Цікаво, вони, що тримають мене за людину, яка нічого не розуміє.

Хлопець, взявши по одному примірнику, і сів на стільці, що стояли під стіною в один ряд.

Стукіт тufель почав долинати з боку сходинок. Слідом за ними прилетів із червоним спітнілим обличчям і переляканими очима молодий хлопець років двадцяти п'яти з жовтими іскрами стресу, що вилітали з очей. Забіг на середину холу. Став по стійці струнко і почав зчитувати відстань між стінами. Бігати від стіни до стіни, де між ними була дистанція в чотири метри. На звук тufель, що швидко стукають, вилетіла з відкритим ротом та сама біла дівчина маленького зросту і сказала:

— Здрастуйте, — писклявим голосом закричала вона на все горло, а хлопець, не очікуючи такого теплого прийому, відстрибнув від неї на два метри, і злякано притулився до стіни, а потім сказав:

— Здрастуйте, — обережно відповів, побоюючись її раптового нападу.

— Ви теж на співбесіду до Прокопенко Інги? Запитала дівчина.

— Так, я саме до неї, — ковтаючи слину, відповів їй сухим тоном.

— Вибачте, у неї зараз не відкладні справи. Підійде за кілька хвилин і прийме вас на співбесіду, — сказала дівчина і втекла.

Хлопець присів поруч з Алексом.

— Вибачте, ви, напевно, теж до Прокопенко Інги? Алекс, знаючи відповідь, наперед вирішив поцікавитися для підтримання розмови.

— Так, саме до неї я прийшов, але знаєте, я зараз жахливо поспішаю, — відповів незнайомиць.

— Я теж до неї прийшов, — сказав Алекс.

— У мене на три години призначено ще одну співбесіду, тільки в зовсім іншому кінці міста. Оскільки я літати не вмію і стрибати через будинки теж, як уві сні, то мені потрібно бігти. А там пропонують не роботу, а посаду, — сказав незнайомець.

— Ви спритніші за змію, — тихо сказав Алекс, і вони вдвох замовкли, занурилися в нудне очікування своєї черги на співбесіду в цю веселу компанію з гротескно підібраними співробітниками.

Двадцять три хвилини, саме стільки часу минуло, а Алекс не відводив убік очі, дивився на співробітників молочної держави, які бігали коридором. Вони, немов фігуристи, що виступають на льоду, розтинали вузький простір між двома вдалину поставленими стінами, що відокремлювали їх одна від одної різними викрутасами. Бігали то вперед, то назад і раптово то з'являлися, то зникали. Одні співробітники ходили коридором, зупинялися, крутилися на місці, а інші без зупинки моталися з одного кінця коридору в інший.

Алекс подивився на хлопця, а той на нього, вони обидва подивилися на настінний годинник. Незнайомець різко схопився з місця і побіг у кут холу. Постояв хвилину. Він про щось подумав, і одним стрибком повернувся на середину залу очікування, і став спиною до Алекса, що сидів. Незнайомець видав звук скрипучих дверей і на одній нозі розвернувся, а потім сказав:

— Що мені робити?

— Що з вами таке? Стривожено запитав Алекс.

— Мені через тридцять хвилин треба бути в зовсім іншому місці.

— Де? З цікавістю запитав Алекс.

— На іншому кінці міста, — він приставив праву ногу до лівої, а потім сказав, — у мене сьогодні ще одна співбесіда, і я обов'язково маю там бути.

— Чого ви чекаєте? Підбадьорливим голосом сказав Алекс.

— Ви можете перенести цю співбесіду на інший день, а ще ваша співбесіда на високопоставленій посаді на багато важливіша за те, щоб бігати тут, і не знати часу приходу менеджера з добору персоналу, а ще й ще пропустити можливість отримати набагато кращу роботу, ніж ця, — сказав Алекс.

— Можливо, ви маєте рацію, — задумливо відповів він.

Разом зі сказаними словами з-за рогу знову вийшла та маленька дівчина з провокаційним виразом обличчя:

— Вибачте, але Інга, ще затримується, і зможе вас прийняти тільки через півгодини.

Дівчина з байдужим обличчям розвернулася, і знову пішла за ріг, і вона не видала звуку цокання підборів. Пішла в повній тиші. Хлопець подивився одним примруженим оком на її спину, і загарчав:

— Чорт з вами. Я полетів. Я не хочу більше тут перебувати ні хвилини. Це не терпимо.

Відчинив скляне вікно в холі, різко холодний вітер увірвався в приміщення, остудив

стривожене обличчя Алекса легкою прохолодою, і незнайомець відійшов від вікна, пригнувся й почав швидко бігти до відчиненого вікна, а за мить він із нього вистрибнув і полетів, уперед приховуючи свій силует у білих променях сонця. Через п'ять секунд він зник.

— Удачі тобі в пошуку свого щастя, — не розуміючи того, що відбувається, сказав Алекс на прощання з незнайомцем, і тихо додав, — у кожного воно своє.

Рівно за хвилину з-за рогу вийшла Прокопенко Інга, не вимовивши жодного слова, вона стала навпроти Алекса, який сидів із задумливим обличчям і дивився у вікно. Виявилася дівчиною з привабливою зовнішністю. Відчув на собі її пильний погляд. Алекс підняв голову і побачив попереду, і для себе, напевно, найпрекраснішу дівчину, яка зустрічалася йому, коли-небудь. Ідеал жіночої краси, захоплення, і в ній було незрозуміле тяжіння.

Несподівано він поставив собі запитання:

— Чи не вона це?

І Алекс не знав відповіді. Він ніколи не зустрічав такої незвичайної зовнішності. У ній була простота, легка жіночність, відсутність будь-якої нав'язливості, і найголовніше — він одразу відчув спокій.

Спокій у міру надихнув, і його не тягнуло на ризик і незрозумілі подвиги.

— Гарна риса дівчини, — подумав про себе Алекс.

Для нього було дивовижною несподіванкою побачити в такій занедбаній будівлі і працівником молочної компанії таку чарівну співробітницю. Прокопенко Інга була одягнена в простий легкий одяг, що не привертав увагу. Стрункі ноги підкреслювали прості сині джинси, а її плечі, вони здалися йому ідеальними для її фігури. Маленькі форми тіла прикривала злегка натягнута біла блуза. Спокійний вираз обличчя привертав увагу, а карі очі доповнювали повнотою не великих розмірів округле, смагляве, жіночне личко простої милої дівчини. Не великий носик невимушено викликав легку посмішку. Під темним волоссям ховалися маленькі вуха. Для Алекса це був його ідеал жіночої краси і загадковості.

Алекс про себе подумав:

— Невідомо, де можна зустріти те, що так довго шукаєш. Таке може статися в неочікуваному місці, і в неочікуваний час. Усе може змінитися зовсім несподівано.

## **Глава 2**

### **Знайомство**

Це була перша зустріч, незнайомця для Прокопенко Інги і незнайомки для Олександра Миколайовича. Прокопенко Інга до нестями сподобалася Алексу, а він їй невідомо. Дівчина для Алекса на своєму вираз обличчя залишила загадку, а хлопець не мав уявлення про те, як відбулася їхня перша зустріч, і як вона до нього поставилася. Подивилася вона на нього як на просту людину, яка шукала роботу, або більше. Звернула вона на нього увагу як на хлопця, чи ні, і він нічого не зрозумів з її перших слів.

Дівчина Прокопенко Інга подивилася на Алекса і невимушеним тоном сказала:

— Доброго дня. Я Прокопенко Інга. Вибачте мене за довге очікування. Роботи у нас багато, впродовж цілого дня бігаємо то туди, то сюди, а на підбір персоналу немає часу, — на її маленьких губах з'явилася нотка смутку.

Алекс почув її голос, і завмер на місці. Уперше відчув такий чарівний дзвінкий дзвінкий тон, що не порушує спокою.

— Здрастуйте, Прокопенко Інго, я радий з вами познайомитися, мене звати Олександр Миколайович, але можна просто Алекс.

— Добре, Алекс. Ви заповнили анкети? Запитала Прокопенко Інга.

— Так, — Алекс відповів їй білою посмішкою.

— Давайте їх сюди, — сказала Прокопенко Інга і простягнула маленьку акуратну ручку назустріч Алексу та взяла заповнені анкети, а потім сказала, — чудово Алекс. Я за кілька хвилин повернуся.

Симпатична працівниця відділу кадрів спокійно розвернулася маленькою спиною до хлопця і повільно пішла до свого кабінету. У нього виникли, теплі почуття до маленької дівчинки. Ожили в ньому життя. Не встиг отямитися від її чарівної зовнішності, як незнайома дівчини, яка здивувала хлопця рівно за сім хвилин, вийшла зі свого кабінету і стала на те ж саме місце. Алекс весь цей час сидів на стільці. Інга подивилася на нього з висоти, і тихим голосом сказала:

— Алекс пройдіть у мій кабінет.

— Так, звісно, — одразу дав їй відповідь.

Алекс задумливо встав зі стільця і повільно подивився у бік вікна.

Несподівано в нього влетів з боку вулиці віршований промінь сонця, пронизавши гострим мечем скло, і освітивши приміщення теплом. Промінь приземлився на підлогу, розкидавши вогняні кулі, що утворилися від зіткнення, по всьому холу, а потім своєю тінню різко проковтнув їх, і повернув простір у колишній холодний вигляд. Алекс вдихаючи, її приємний цитрусовий аромат парфумів полетів із зачарованим виразом обличчя слідом за Прокопенко Інгою в її робочий кабінет. Усередині кабінету були розташовані один навпроти одного три столи, два з них стояли біля вікна, і за ними сиділи роботи-дівчата, з корисливим поглядом, і вони дивилися щохвилини у вікно. Дівчата, що сидять за столом, якнайшвидше хотіли на свободу. Подалі від офісної метушні, і ближче до сонця. Алекс подивився в їхні очі, але вони не звернули жодної уваги на його присутність. Не тільки поведінка Алекса змінилася, а й самовираження Прокопенко Інги стало іншим. Увійшовши всередину маленького приміщення, вона взяла на себе роль суворого судді, який виносив остаточне рішення щодо прийняття кандидата на роботу в їхню компанію молочної продукції. Чарівна дівчинка Інга сіла із суворим виразом обличчя за невеликий дерев'яний стіл. Сказала холодним тоном:

— Сідайте, Олександр, сідайте, — вказала правою рукою на німий стілець, що стояв біля столу, і додала, — у вашій анкеті написано, що ви вже не працюєте, і вас звільнив директор за незрозумілими вам обставинами.

— Не правда. Голосно сказав Алекс.

— А що, правда? З цікавістю запитала Прокопенко Інга.

— Мене тільки сьогодні вранці звільнили, — відповів Алекс.

— Добре, — сказала Інга.

— Навіщо шукаєте роботу? Знову запитала вона.

— Мені сьогодні Кіт сказав, що я довгий час сиджу вдома, і не працюю, і вказівним тоном наказав шукати хоч якийсь заробіток, — відповів Алекс.

— У нашому житті все буває, — сказала Інга.

Алекс сказав тихим голосом:

— Дивно якось це все. Мій Кіт мені таке сказав сьогодні вранці?

Алекс задумався і знову тихо про себе проговорив, так що б його ніхто не почув:

— Чудеса, та й самі лише чудеса, а не життя простака.

Він подивився у вікно і прошепотів собі під ніс:

— Незвичайний день. Як уві сні.

Сидячи навпроти Алекса, маленька дівчинка Прокопенко Інга підняла високо догори своє маленьке злегка округле підборіддя, глибоко вдихнула, і на одному лише видиху видала за одну хвилину всю інформацію про майбутню роботу, а потім сказала:

— Вам усе зрозуміло?

— Так, — голосно відповів Алекс.

— Добре. Наступного разу привезіть із собою всі інші документи для повного оформлення, — сказала Прокопенко Інга.

— Коли вам привести всі інші документи? Перепитав Алекс.

— Я вам обов'язково повідомлю, коли ви нам знадобитеся як співробітник, — вона сказала і загадково посміхнулася, подивилася йому в очі та додала, — до зустрічі, — легким голосом вимовила Інга і випровадила Алекса з кабінету.

— До побачення. Відповів Алекс.

— До побачення, — Прокопенко Інга відповіла тихим голосом.

Алекс заново народився в новий для нього світ. Світ свободи. Не торкаючись сходинок, відчуваючи всередині неймовірну свободу своїм почуттям, він із розпростертими руками полетів униз сходами. Уперше за такий довгий час відчув втрату сумного минулого і сумного кохання.

— Що зі мною сталося? Що могло статися за такий короткий період спілкування? Я вперше за такий довгий проміжок часу відчув холодний смак безмежної свободи. Невже Прокопенко Інга стала тим світилом в моєму житті, що випадково зустрілося. Вона дала мені ковток життя. Невже це правда, — сказав тихим задумливим голосом, і побіг зі спантеличеним обличчям до трамвайної зупинки.

— Дивно якось це все, я ніби не живий, а сплю, і перебуваю в казковому сні, де всі найпотаємніші бажання, що ховаються глибоко всередині, здійснюються в мить часу, але такого не може бути. У житті так не буває, я зараз не сплю, і живу справжнім життям, то що ж це таке? Доля, або злий жарт джокера. Вирішив мене розіграти і посміятися над моїми почуттями, поставив мене в безглузде становище перед Інгою, яка зустрілася мені. Що ж це за жарт, чи проста правда життя, — сказав Алекс.

Зачарований, зачарований і замислений Алекс, притиснутий до землі зустріччю,

приголомшений, підійшов до зупинки і сів у червоний трамвай, який стукає рейками і тільки-но виринув здалека з лінії обрію, одразу злившись із землею. Транспорт складався всього лише з одного вагона. З боків на ньому виднілися червоні в розріз дві смуги, вони підкреслювали незвичайність проїздисвіта, який під'їхав до нього на рейку. Вагон вирізнявся з-поміж усіх інших стареньких паровозів, що їздили маршрутом, своєю надто зухвалою новизною. На вигляд був не обкатаний часом і дорогою, він був ніби щойно виготовлений на заводі і випущений на київський маршрут. Зайшов усередину вагона зі спантеличеним обличчям і пішов прямо по порожньому вагону, і сів на останні сидіння. Усередині, крім керуючого трамваєм, більше нікого не було. Опинився всередині вагона сам із водієм. Був одним єдиним пасажиром у червоному веселому вагоні стук-стук. Голосно застукали залізні колеса, тихо заторохтів двигун, повільними поштовхами вперед, назад він рушив з місця. Трамвай зрушив з місця, і за незрозумілу мить він злетів уздовж рейок. Трамвай полетів уперед, розрізав округлими фарами простір міста, що виднівся попереду. Почав набирати швидкість, і заглушати зовні стукіт великих залізних коліс, підіймаючись усе вище й вище до неба й далі від дороги.

Дедалі вище, і вище злітав вагон над землею, і робочий район із розташуванням молочного складу почав швидко зменшуватися і зникати під пильним поглядом Алекса. За хвилину вона стала розмитою плямою на землі, і трамвай встиг піднятися високо в блакитне безхмарне небо над Києвом. Пасажир, який сидів усередині, не звертаючи уваги ні на які дивацтва, які з ним відбуваються, спокійно сидів на останньому сидінні і розглядав автомобілі, що зникали знизу. Спостерігаючи за людьми, що миготіли під ним, повільно перетворювалися на різнокольорові маленькі крапки. Машини, що миготіли з висоти, подекуди перетворилися на кольорові прямокутники, що швидко пересуваються дорогами. Хмарочоси перетворилися на сірники. Замисленість вкрала лік поточного часу. Він його переніс у вже зовсім іншу частину Києва, на бік Дніпровського району. Летючий трамвай над Московським мостом, перетягнутим з одного берега на інший сталевими тросами, переніс Алекса в країну ейфорії і швидких змін. З кожною секундою, що йшла в минуле, що наступало, він наближався ближче, і ближче до свого будинку. За мить трамвай, що летів у небі, подолав відстань від мосту до його будинку.

Трамвай обережно підлетів до великого триповерхового будинку і завмер над землею для висадки пасажира. Алекс завмер на місці, подивився на всі боки, встав і пройшов до дверей. Подивився вниз, а до землі була відстань п'ять метрів. Зробив перший крок, і ступив на простір. Раптово відчув під ногами присутність невидимого ліфта і зробив другий крок. Стоячи на просторі, він почав спускається вниз до землі. Невидимий ліфт приніс Алекса і залишив біля входу в будинок. Хлопець, не звертаючи уваги на загадкового водія і трамвай, тихим голосом про себе сказав:

— Дивно це все якось. Я так швидко ніколи не доїжджав з одного кінця міста в інший. Цікавий день сьогодні видався. Мені підніс багато приємних несподіванок. Це насторожує, адже такого не може бути. Може, я сплю?



Алекс ще раз подивився на трамвай, що вже відлітав, і сказав:

— Ні, такого не може бути. Мені все це здається.

### **Глава 3**

Після співбесіди

Вдома на підвіконні так само ліниво, як і до того, як хазяїн пішов на співбесіду, лежав на спині та приймав з розпростертими на всі боки лапами, і ніжився під жовтими променями сонця той самий ненаситний Кіт. Кіт почув прихід Алекса і різко перевернувся на спину. Ставши на коротенькі ніжки, зустрів свого господаря з розпростертою до гострих вух посмішкою і з поливними, теплими, вихваляючими словами:

— Хай живе господар цього будинку. Великий поважний мисливець, — уїдливо сказав і з посмішкою додав, — ви, напевно, прийшли з полювання, і мені принесли величезну рибину, — про муркотіння мурчав, і ще сказав, — на обід. Я вас цілий день чекав, і мріяв тільки про рибу.

Алекс невдоволено подивився на нього, і відповів:

— Ні. Я вам, великий бароне, нічого смачного не приніс. Ну, крім гарної новини. У мене майже вийшло влаштуватися на роботу, і я отримуватиму гарантовану, хорошу заробітну плату.

— Ви мене приємно здивували, — відповів Кіт.

— Ви задоволені моєю відповіддю? Запитав Алекс.

— На сьогодні я задоволений, а ось, що буде завтра, буде видно, мур, — сказав Кіт і додав, — може, я завтра буду всім незадоволений і захочу чогось незвичайного, — широко позіхнув і потягнувся лапами до жовтої кулі, що за вікном.

Кіт ліг на живіт, і лежачи на животі, поглядаючи в небо, спробував зрушити з місця сонце, але в нього нічого не вийшло, і котик із незадоволеним виразом морди тихо про себе сказав:

— От мені не пощастило мати короткі лапи. Нічого в мене не виходить. Я ніколи не стану таким як Чарівник. Робить усе, що хоче, а я ні.

Кіт знав більше, ніж господар міг собі уявити, і він не раз зустрічав у будинку свого дивовижного сусіда Чарівника, а Алекс про нього і не знав. Не звернув увагу на бурчання улюбленця, і йому раптово стало сумно, він задумався про дівчину Інгу, яка сьогодні зустрілася йому на співбесіді. Вона йому дуже сильно сподобалася, а він не знав, сподобався він їй чи ні. Не міг забути її образ, і її красиву зовнішність. Розумів, що це рідкість зустріти дівчину, яка одразу пасує, і зовні приємна на погляд. Її простота, поєднання фігури, і навіть колір шкіри, для хлопця були чарівними.

Сьогодні день, що не особливо виділяється, зробив йому великий подарунок. День познайомив Алекса з милою дівчиною, і вона йому до легкого божевілля сподобалася. Давній смуток поступився місцем легкій радості. Коли Алекс промотав у своїй уяві не великий проміжок їхніх можливих майбутніх зустрічей, то йому одразу стало легше. У ній побачив спільне майбутнє. Хлопцеві стало трошки сумно і від самотності стіни в кімнаті почали ставати меншими, і меншими. Було занадто самотньо, він не знав, куди

пливе його життя, і так було до зустрічі з цією ще незнайомкою. З кожною хвилиною йому ставало складніше, і складніше, він занурювався в бездонний колодязь смутку. Не витримав спекотної, ширяючої духоти самотності хлопець і не витримав відсутності чогось. Без любові життя не кохане.

Алекс вилетів із будинку на подвір'я. Розбігся і кинувся в холодний басейн. Пірнув, і виринув. Стало легше, прохолода остудила шкіру. Стало легше, і одразу вистрибнув із не великого басейну і став на зелений газон. За секунду він висох до ниток. Оглянув себе і не зрозумів нічого, його одяг став сухим, на ньому не було жодної мокрої плямочки:

— Такого не може бути, але воно сталося, я перебуваю в іншій реальності, але в якій?

Алекс задумався:

— Не важливо, в якій реальності, а важливо те, що я знову ожив.

Щасливим, але замисленим обличчям він зайшов у будинок і сказав:

— Я не можу упустити свій шанс і залишитися без отриманого долею мені такого чудового подарунка. Не можна упускати такого шансу. Упустивши подарунок життя, я і саме життя пропущу крізь холодні краплі самотності, — він опустил голову вниз і тихо сказав, — знову залишитися на самоті? Ні. Я не хочу бути один. Життя створене не для одного, а для двох, цей світ завжди був для двох, — він підняв голову, — знову померти і жити мертвим життям? Ні. У мене вже ніколи не буде такого враження і такої можливості ні в цьому, і не в наступному житті. Світ нескінченний пропозиціями, але правильний вибір завжди був один. У нього, як і в кожного з нас, є свій запас вибачень і пропозицій, але він обмежений, — Алекс подивився на підлогу й побачив там своє сумне відображення, — необхідно прийняти й отримати щасливий, і найімовірніше, запланований сценарій долі, або ж мені треба буде від нього відмовитися й знову попливти за незвіданою, темною, попереду течією, з невідомою дорогою й невідомо, що там буде далі. Ні, думаю, не варто так ризикувати. У мене з'явилася можливість, то нехай вона стане реальністю. І я знову зможу відчувати життя таким, яким воно є, — Алекс уже сидячи на кріслі з цими думками відкрив для себе таємницю життя, він замислився над підкоренням серця дівчини, — залишитись осторонь, чи знайти шлях до серця Прокопенко Інге? Але як? Алекс не знав що робити, — приїхати до неї на роботу? Але, що я їй зможу сказати в перший день нашого знайомства. Чи зрозуміє вона нашу неминучу сумісність. Бачить вона цей світ так, як бачу цей світ я. Зрозуміє вона мене зараз і мої почуття, що раптово виникли до неї, чи ні. А чи не сон це все? А якщо це сон? Мені потрібно поспішати, і встигнути в цьому сні з нею якомога швидше зустрітись. Провести короткий проміжок часу ночі, що минає, у до біса швидкому сні, — Алекс подивився на аркуш з її номером телефону, що лежав на столі. Не витрачаючи даремно часу, він різко схопив його і квапливим натисканням клавіш набрав номер телефону, — так, я вас, слухаючи, — сказала тихим приємним голосом Прокопенко Інга.

— Доброго дня, Інго. Вас турбує Олександр Миколайович, я сьогодні був у вас на

співбесіди.

— Вибачте, Олександр, але я зараз зайнята, і в мене немає часу з вами розмовляти, — швидко відповіла Прокопенко Інга.

— Стійте, стійте, не кладіть слухавку. Дайте мені можливість сказати всього лише кілька слів. Я не займу у вас багато часу. Я не маю права його брати без вашого дозволу, — відповів Алекс.

— Що вже у вас такого сталося, що так не може почекати? З цікавістю запитала Прокопенко Інга.

— Ні чого серйозного, але почуття ніколи не можуть чекати. Просто дайте мені можливість сказати вам кілька важливих, можливо, для нас двох слів, — із хвилюючим голосом сказав Алекс.

— Ну, гаразд, говоріть, але тільки не довго, — Прокопенко Інга ввічливим тоном сказала.

— Коли я вас побачив у холі, то в мене спершу виник незрозумілий стан, подібний до божественної ейфорії, що підняла мене високо над містом. Я відчув неймовірну свободу. Свобода відкрила мені саму причину її виникнення, яку я зміг зрозуміти ось тільки зараз, коли переступив поріг свого будинку і опинився повністю сам, — сказав Алекс.

— Так, ви казкова лап куля, — з усмішкою сказала Прокопенко Інга.

— Не правда. Не кажіть мені такого, я і справді відчув чудове, давно забуте для мене почуття, коли вас побачив, і почув, — серйозно сказав Алекс.

— Я не вірю в чудеса. Якщо ви так сильно хочете до нас на роботу, то так і скажіть і не вигадуйте таких історій, — сказала Прокопенко Інга.

— Не перебивайте мене, — сказав Алекс.

— Можливо, вам здається такий перебіг подій нез'ясовним, і дивним збігом обставин, що залишивши й побудувавши за собою невидиму нитку, яка далеко від нашої свідомості, зв'язала мої почуття з вами, й, можливо, вони з'являться у вас у невідомому для нас майбутньому, і найімовірніше в недалекому. Мені потрібно менше часу, щоб зрозуміти майбутнє. Знаєте, прийшовши сьогодні додому, я усвідомив незвичайний зв'язок, що раптово виник між нами, — сказав Алекс.

— Вибачте, Алекс за моє незручне перебивання ваших щирих слів, але в мене зараз дуже багато роботи. Я приємно здивована вашому настільки хороброму зізнанню в такий не звичайний спосіб за короткий проміжок нашого знайомства. Дякую вам за теплі слова. Ви мене приємно здивували, — сказала Прокопенко Інга.

— Вибачте мені за наполегливість. У мене виникло бажання зустрітися з вами в зовсім іншій обстановці. У вільний час від роботи, і без затиснутих з усіх боків робочими годинами мовчання. Я хочу поспілкуватися з вами, — швидко сказав Алекс.

— Вибачте, у мене й справді мало часу, — сказала Прокопенко Інга.

— За, що? Запитав Алекс.

— На превеликий жаль, у мене багато роботи і мало вільного часу, — у словах Прокопенко Інги прозвучала легка нота смутку, — зрозумійте мене правильно,

Олександр Миколайовичу, — у мене немає вільного часу і дуже багато роботи, я ще залишаюся після роботи, щоб закінчити незакінчену роботу.

— Вибачте мене, — ввічливо сказав Алекс.

— Зрозумійте мене правильно. Ми зможемо спілкуватись тільки в робочій обстановці, і не більше. Вибачте, Алекс, мені пора йти. До побачення, — сказала Прокопенко Інга.

— До побачення, Інго, — сказав Алекс.

Алекс сів на крісло і задумався над сказаними словами:

— Ні, вона не була байдужою до моїх слів. За цими словами є почуття, які, найімовірніше, виникли одночасно в одну й ту саму хвилину, коли ми побачили одне одного. Вони чимось притягнули нас, і проявлятимуться з часом. Але чи вистачить мені часу, щоб вона їх побачила і зрозуміла, чи не буде пізно, дуже пізно.

Алекс задумався ще більше:

— Так, ну, а тепер мені потрібно подумати, що між нами сталося. Їй було приємно чути мої слова чи ні. Можливо, Прокопенко Інга через незручність, яка виникла згодом, незвично швидко поспішної розмови не змогла нічого сказати.

Алекс опустив голову вниз:

— Сказав би я щось інше, то, найімовірніше, вона ще на перших нотах моєї романтичної пісні поклала б слухавку, і в її голосі не пролунала б біла іскра смутку, що, можливо, відкрила мені шлях до її серця. Неможливо не зрозуміти жіноче начало, за яким криється безпомилкове бажання кожної дівчини бути завойованою коханням у найнезвичніший спосіб, що доводить їй потребу себе іншій людині, яка прагне її не тільки плоті, а й злиття з нею в одну споріднену душу.

Алекс усміхнувся із сумною нотою на обличчі самотності:

— Добре, що я їй хоч цього не сказав, а то відразу мені відмовили. Я нічого не можу вдіяти з тим, що моє світосприйняття зовсім інше. Не таке як у цієї симпатичної дівчини. Жоден поважний жіночий плід ніколи не погодиться завести стосунки з іншим плодом до того моменту, доки вона не буде впевнена в ньому, в його справжніх, а не підроблених почуттях. Я ж упевнений у ній, і мені вистачило не більше кількох годин, щоб зрозуміти, потрібна вона мені чи ні. Ніякої містики, просте розуміння, і не більше. Може вона не вміє дивитися в майбутнє, і бачить сьогоднішній день тільки до вечора, і вона не знає, що буде завтра, що буде? І в неї немає жодних планів на наступний день, а ще в неї немає планів на життя.

Алекс зробив своєчасний вчинок. Створив крихітний поштовх до нових великих змін у житті, не тільки своєму, а й дівчини. Не чекаючи ні чого і ні від кого, хлопець після дзвінка усамітнився на самоті з сумом, і за п'ять хвилин його розбудив телефонний дзвінок, який пролунав у всьому домі. Уперше продзвенів за довгі роки самотнього життя. Потривожив великий, самотній будинок Алекса.

Дзвінок викликав на обличчі хлопця, який сидів у кріслі, легке здивування:

— Цікаво, кого це до нас принесло? Сказав Алекс і подивився на Кота, який тривожно грався.

Алекс подивився на Кота, який грався сонячною кулею і створив для себе роль пухнастого нічим не винного улюбленця, за спиною якого було скоєно низку порушених законів вуличного порядку. Кіт різко подивився на господаря. Зустрівся з ним безневинним поглядом, передчуваючи можливу біду, і відкриття нищівної для нього правди про вихованця. Господар не міг повірити, що в нього в будинку живе невинний Кіт. Спостерігаючи за котом, повільно підніс трубку до вуха і тихо сказав:

— Я вас слухаю.

— Доброго дня, Олександр Миколайовичу, вас турбує Прокопенко Інга. Ми буквально кілька хвилин тому закінчили нашу загальну нараду всіх співробітників молочної компанії і дійшли одноголосного рішення прийняти вас на роботу. Вам як уже нашому новому співробітнику необхідно привести завтра трудову книжку і паспорт для офіційного оформлення до нас на роботу, — сказала Прокопенко Інга.

— Величезне вам спасибі, Прокопенко Інга, ви мене здивували, — сказав Алекс.

— І ви мене здивували вашим раптовим дзвінком. До завтра Олександр, — тихо сказала Прокопенку Інга.

Алекс задоволений, щасливий, відчуваючи в собі незвичайну прохолоду з набутим почуттям безцінної свободи, що підтверджувало, як йому на початку здавалося, нездійсненну надію бути ближче до неї. Отримав правдиву можливість покинути свою створену уявою реальність, у якій він жив довгий час сам, і сам був королем балу, на який ніхто не приходив.

Алекс пригнув з місця і пір'їнкою, що летіла в просторі, приземлився в обійми м'якого крісла, що стояло навпроти вікна, недалеко від Кота, який дивно спостерігав за незвичайною поведінкою господаря і давно не бачив радості Алекса.

## **Глава 4**

### **Перший день на роботі**

За вікном тепле літнє світило всесвітньої денної похоті, що йде в минуле, яке легко забувається, почало повільно залишати небесний простір. Сонце, квапливо озираючись назад і залишаючи вогненний трон влади над Києвом, почало повільно відходити в блаженство нічного відпочинку, чемно поступаючись місяцю, що плив за собою, і грайливо наближався до місяця, своїм теплим місцем. Місяць цього разу запросив із собою на вечірній танець сине небо "заспівай" — це хор тих, хто співає різні непристойні пісні, мерехтливі білим світлом зірочки.

Алекс подивився на вже задоволений, спокійний місяць, що зайняв місце сонця, пославши щасливий погляд у бік простого хлопця, який визирав з вікна цегляного будиночка і знайшов нову надію на відродження в собі померлих почуттів. Місяць підморгнув Алексу жовтим саявом, а зірки білим дощем пролили краплі світла на будинок.

Алекс побачив глазурне творче умиротворення всього небесного світу. З радістю і сумом на обличчі спостерігав упродовж цілої ночі, і не стуливши ні на секунду очей, пильно, з усмішкою дивився за веселим гулянням зоряного полотна, перебуваючи думками в одній компанії з місяцем і зірками, що стридали по всьому простору темного

полотна. Не помітив, як пішла ніч, а замість неї прийшов світанок. Ніч минула за мить. На обрії ранкове сонце спалахнуло червоним вогнем, розтопивши холодний простір ночі, пристрасними пір'їнками кефірних променів приголубивши холодний місяць, що затримався більше відведеного йому часу. Місяць від феєричного приходу сонця одразу почав у танці повільно покидати нічний Київ. Настав довгоочікуваний ранок.

З приходом нового дня і першими променями сонця Алекс одразу без ранкової кави вилетів з дому, і не відпочивши, не поспавши, полетів до першого відведеного, відчиненого квіtkового кіоску купити там велику червону троянду. Думка хотів якнайшвидше зустрітися з Прокопенко Інгою, і не помітив, як за мить перенісся з пишного саду квіtkового кіоску, що знаходився не далеко від його будинку під центральні двері молочної компанії. Цього разу Алекс нічого не кував. З великою трояндою в руці пішов влаштовувати дуель із долею.

Стоячи біля входу в будівлю, він швидко закрутився на одному місці на одній нозі і зупинившись, побачив пильний погляд охоронця, який спостерігав за незвичайними діями Алекса, що стояв біля входу. Підстрибуючи на одній нозі, немов школяр, що йде до школи та зайшов безперешкодно всередину будівлі. Він сказав охоронцеві, який сидів біля дверей, відповідальному за порядок на території компанії, такі слова:

— Доброго ранку щасливим людям щасливої держави.

— Добрий, — постукуючи ручкою по столу, сказав охоронець і без слів пропустив Алекса до Прокопенко Інги.

Алекс увійшов усередину будівлі і стрибаючи сходами, праворуч та ліворуч швидко піднявся на другий поверх. Негайно наблизився до кабінету номер три. Легким рухом руки, постукавши двічі, і двері одразу відчинилися перед ним, він сказав:

— Доброго дня.

— Доброго ранку, Олександр Миколайовичу, — сказала Прокопенко Інга.

— Ви б не могли мені приділити хвилину вашого часу, — сказав Алекс.

— Зараз, зараз уже йду, — сказала Прокопенко Інга.

Прокопенко Інга швидко взяла зі столу свій мобільний телефон і вийшла в коридор.

Алекс усміхнувся і подарував троянду з такими словами:

— Інга це вам.

Прокопенко Інга посміхнулася і з посмішкою сказала:

— Спасибі вам Алекс. Ви мені зробили дуже приємно.

Прокопенко Інга посміхаючись Алексу і поглядаючи йому в очі, повільно притулила маленький акуратний носик до величезного бутона завбільшки з чашу і вдихнула солодкий аромат романтики, що раптово з'явився в просторі коридору.

З умиротвореним виразом обличчя Прокопенка Інга на видиху прошепотіла:

— Троянда прекрасна, — і відразу сказала, — Алекс, ми ж друзі.

— Так. Ми друзі, — відповів Алекс.

— Друзі повинні один одному робити приємно. Чи не так? Сказала Прокопенко Інга.

— Так, — тихо відповів Алекс.

— Велике вам спасибі, — сказала Прокопенко Інга.

Вона несподівано підійшла до Алекса і поцілувала його легким поцілунком у червону щоку, а потім, відійшовши на один крок назад, тримаючи міцно в руці троянду, сказала:

— Друзі повинні робити одне одному приємно.

Алекс стоячи на одному місці не сказав жодного слова, як Прокопенко Інга знову сказала такі слова:

— Ще раз вам спасибі за квіточку, Алекс.

Від легкого дружнього поцілунку Прокопенко Інги Алекс прокинувся і заговорив уже зовсім іншим тоном:

— Мені здалося чи ви сьогодні були без настрою.

— Ні-ні, що ви. Усе чудово. Настрій шикарний, — сумним голосом сказала Прокопенко Інга.

— У мене є чудова пропозиція на вечір, — з посмішкою сказав Алекс.

— Цікаво. Яка у Вас пропозиція? З усмішкою запитала Прокопенко Інга.

— Я пропоную після роботи ввечері прогулятися набережною Оболоні. Ви не проти? Алекс сказав і опустив голову донизу в очікуванні відповіді.

— Я сьогодні не можу. У мене багато роботи, — сказала Прокопенко Інга і так само, як Алекс, опустила донизу голову з легким виразом смутку.

Прокопенко Інга подивилася на Алекса із сумним виразом обличчя і знову опустила донизу голову, і вона задумливо й тихо сказала, не подивившись в очі Алекса:

— Ви знаєте, я тут подумала і поспішила з відповіддю, і я думаю, що ми сходимо на прогулянку сьогодні ввечері, — Прокопенко Інга подивилася на годинник і сказала, — мені час іти. Вільний час закінчився, і бос буде не в захваті, якщо я не закінчу сьогодні свою роботу.

— Добре, — з розумінням відповів Алекс і швидко запитав, — стійте, а як же ваш номер мобільного телефону.

— Ні, я вам його не дам, а от якщо дружити, то дружити, але без номерів. У нас буде багато часу для спілкування під час роботи, — Прокопенко Інга посміхнулася і сказала такі слова, — або знайди мене просто в соціальній мережі під ім'ям Прокопенко Інга, там і поспілкуємося.

— Обов'язково знайду, — відповів з посмішкою Алекс.

— Мало не забула. У вас сьогодні перший робочий день на новому місці і я маю вам показати робочий кабінет, і запам'ятайте, Олександр Миколайовичу, ми в робочий час спілкуємося за встановленою субординацією, — сказала Прокопенко Інга.

— Добре. Я вас зрозумів, — сказав Алекс.

Прокопенко Інга разом з Олександром Миколайовичем пішли вздовж коридору до нового робочого місця. За хвилину вони підійшли до великих білих дерев'яних дверей, і Алекс простягнув руку, опустив ручку дверей донизу і відчинив двері. Швидким поглядом оглянув кабінет і сказав:

— Це мій кабінет?

— Так. Це ваш кабінет. Ви можете вже сьогодні сміливо приступити до роботи, ви готові? Запитала Прокопенко Інга.

— Я готовий у будь-який час приступити до роботи, — відповів Алекс.

За спиною відчинилися скрипучі двері навпроти кабінету, і з нього, наче з темної ночі без вікон, із заставленими під стіною полицями з папками, вийшла незвичайна працівниця зі зміїним виразом обличчя, зробила два кроки коридором і невдоволено подивилася в їхній бік, а потім сказала:

— Скільки можна тріпати язиком. У нас багато роботи, а ви тут балаган робите.

Прокопенко Інга підняла високо догори підборіддя і відповіла незадоволеній співробітниці:

— Я нашому новому співробітнику показую його кабінет.

— Добре. Але можна показувати кабінет не так голосно, — відповіла незадоволена співробітниця.

— Добре. Я вже йду до свого кабінету, — відповіла Прокопенко Інга, і повільно пішла вздовж коридору, залишивши Алекса одного у своєму новому кабінеті.

Заходячи до кабінету, посміхнувся і тихо про себе сказав:

— Оманлива ілюзія ця дружба. Створена дружба словами між чоловіком і жінкою приховує за собою зовсім іншу істину, яка тільки з часом відкриває нам тверду правду. Як завжди в певний момент таємне стає явним, несучи правдивий сенс. Природа не створювала дружбу, її створили люди, але навіщо? На це питання у кожного своя відповідь.

Алекс не зміг тривалий час перебувати в кабінеті, і сам того не очікуючи, він швидко вибіг на вулицю так, що охоронець його не помітив. Вилетівши через центральні двері, він рибою пірнув у басейн жовтих променів, що засліпили його свідомість. Закрутився навколо себе на одному місці. За мить перетворився зі звичайного хлопця на солідного працівника компанії молочної продукції, одягнувши на себе чорний класичний костюм. Зробив великий ковток пряного повітря і випустив гарячий вогонь вчорашнього безробітного дня він, звільнивши себе від безробіття, яке виникло день тому і знесилювало. Повернувся із задовolenим обличчям до дверей, і в новому чорному костюмі, демонстративно показуючи всім свій статус, підняв високо голову. Він повільно зайшов усередину будівлі і привітальним, бездоганним керівним голосом охоронця, який охороняв на посту вхід, сказав:

— Доброго ранку.

Повільно піднявся на другий поверх. Не поспішаючи переступив поріг свого кабінету, і побачив метрові гори папок, що лежали на письмовому столі:

— Нічого собі скільки тут роботи.

Він злякано крикнув і підстрибнув, а потім сказав:

— Звідки вони взялися? Дві хвилини тому їх тут не було. Що це таке?

Не впадаючи у відчай від побаченої картини, Алекс перестрибнув через стіл і пролетівши над горами паперів, приземлився, парируючи в просторі, на великий чорний стілець. Відчуваючи себе господарем становища, дістав із нижньої тумбочки



ручку, і одразу підкинувши її догори, схопив її зубами, і з задоволеним виразом обличчя сперся на спинку шкіряного крісла. Зосередивши увагу на маленькій самотній рослині, що стояла в кутку кабінету, вона стрімко тягнулася до теплих сонячних променів, що час від часу залітали через вікно всередину кабінету й погладжували втомлене листя теплою турботою білого сонця. Закрутився від радості на одному місці. Раптово зупинився навпроти вікна, і за склом побіг простором, відштовхуючись маленькими кострубатими лапками від невидимої матерії, коник. Він як раптово з'явився, так і зник. Пролунав спочатку один стукіт у двері, а за ним другий, і не дочекавшись за всіма правилами третього удару, відчинилися двері, і з'явилася дівчина в темному костюмі з короткою спідницею, кучерявим волоссям, кольором стиглого каштана.

Алекс ввічливо їй сказав:

— Добрий день. Вам кого?

— Добрий-добрий, — поспіхом сказала вона.

— Я Валентина Заходь. Вам принесла особливе доручення від нашого директора. Хоче, щоб ви особисто ним, і зараз зайнялися, а результати роботи віддали сьогодні під кінець робочого дня.

Дівчина скривила обличчя і поклала на стіл дивну папку з документами. Алекс одразу подивився на неї, і відповів:

— Шановна Заходь, — спочатку назвав її прізвище, а в думках собі сказав кучерява змія, — це не по моїй частині, я таких справ не веду, — я нічого не знаю про це все.

— Наш директор наказав цю справу особливої важливості віддати саме вам, — на останньому слові дівчина підняла підборіддя і зачинила за собою двері.

— Яка ще тут може бути особлива важливість? Це не з моєї частини. Мене прийняли на роботу юристом, а змушують бігати по всій будівлі і підписувати різні немого профілю документи. Дивно це якось усе. Може вони вирішили повісити на мене не мою роботу, оскільки я тут новенький і ні чого ще не розумію. Для початку мені необхідно влитися в колектив, а потім все інше.

Алекс кинув на стіл папку і сів за стіл. Швидко переглянув папери, що були в папці, і голосно сказав:

— Це ж не моя робота. Чому я її маю виконувати?

У папці лежали папери для підпису в різних кабінетах.

Алекс сказав:

— Для початку мені треба затвердити перший документ, а потім поставити підпис на іншому документі, і так на всіх листочках. Добре. Усього-то справ на п'ять хвилин, а я думав, ця справа забере в мене цілий день.

Переступив поріг свого кабінету і гусячим кроком попрямував у сто шостий кабінет. В інший кінець коридору. До старшого юриста і специфічної людини. Постукав у двері, а вони самі відчинилися перед обличчям. Переступив поріг і потрапив у зону іншого кабінету, він здавався в зовсім іншій реальності, не схожій на ту, яка була в коридорі. Перед ним сидів чоловік років сорока, низького зросту, з плескатим чолом, з

блакитними очима, які сяяли, і круглою, як футбольний м'яч головою без квадратних плечей, і одягнений у білу маленьку картату сорочку.

Алекс сказав:

— Доброго дня. Я до вас у невеликій справі. Мені потрібен ваш заплутаний розпис.

Старший юрист відповів:

— Здрастуйте. Він пильно вивчив Алекса, подивився на руки й додав, — давайте я подивлюся, — товстими пальцями з великими подушечками він вихопив із рук Алекса папку з паперами, і це зробив без будь-якої вербальної й невербальної згоди хлопця, а потім сказав, — тут, і ось тут переписати. Ви мене зрозуміли?

Алекс подивився на старшого юриста й одразу йому відповів:

— Вибачте, але це не моя справа. Мені його дали на ознайомлення і повторну перевірку, — з порожнечою сказав Алекс.

Старший юрист сказав:

— Я ні чого не знаю. Я питаю востаннє. Ви мене зрозуміли? Загрозливим тоном сказав співробітник компанії, який сидів за столом, і додав, — у вас є двадцять хвилин. Вільні. Випровадив Алекса зі свого кабінету холодним тоном.

Алекс вийшов із кабінету закутим у невидимі ланцюги, які зобов'язували його бути слухняним і мовчазним співробітником, що не має права на голос. Без настрою хлопчина повернувся у свій кабінет і важкою гирею звалився на шкіряне крісло. Швидко усунувши за комп'ютером недопрацювання і з виразом на обличчі злого скорпіона, повернувся до сто шостого кабінету:

— Я все зробив.

— Добре, — кругла голова схвалила його роботу, — а тепер ідіть у сто п'ятий кабінет.

Незадоволено скривив обличчя і пішов у наступний кабінет, який був навпроти. Повільно вийшов у коридор, він побачив величезну табличку з написом "Обід".

Алекс із невдоволенням подивився на неї і сказав:

— Який ще може бути вранці обід?

Підійшов до дверей натиснув на ручку:

— Закрито, — ще раз натиснув, — такого не може бути. Мене знову обдурили.

Прочекав біля кабінету рівно годину, у коридорі почала змінюватися атмосфера. Раптово почув гострий стукіт туфель, що лунав по всьому поверху і сповіщав про прихід важливої для нього особи. Підвівся на ноги і привів себе до ладу. Стукіт підборів став ще ближчим і виразнішим, він лунав по всьому коридору. Разом зі звуком кроків, що наближалися, з-за рогу вийшов молодий хлопець років двадцяти п'яти в чорному костюмі, з худорлявим обличчям і великим носом, який не був схожим на жодного з відомих коміків телебачення.

Першим почав коротку розмову не Алекс, а він:

— Ви наш новий юрист?

— Так, — відповів Алекс.

— Раніше я вас не бачив, — очі звузилися, так що промінь світла насилу міг

пролізти всередину та зрозуміти їхні наміри, — добре. Зайдіть до мене за п'ять хвилин, — він зайшов у кабінет.

Алекс залишився в коридорі й тихо сказав:

— Це неповага.

Не чекаючи пройдених п'ять хвилин, Алекс різко влетів у кабінет. Хлопець, який сидить за столом, переляканим голосом сказав:

— Що сталося? Чому ви так рано прийшли? Я ж казав вам зайти до мене через п'ять хвилин.

Алекс подивився на нього:

— А, що ще не минуло п'яти хвилин? Я думав уже минуло півгодини, і я почав думати, що спізнююся до вас на прийом.

Чоловік, що сидить за столом, одразу подивився на годинник і кинув погляд непорозуміння у бік Алекса, та змінив свою поведінку на іншу, почав із безглузлого запитання:

— Вам, що не подобається в моєму кабінеті?

— Ні, подобається, — упевнено відповів Алекс, і приховав ноту обману.

Хлопець пильним поглядом подивився на Алекса:

— Тоді чому ви таким незадоволеним обличчям подивилися на мене?

Алекс задумався і відповів:

— Ви що таке говорите. Це просто промінь сонця засліпив мене, коли відбився від вашого дорогоцінного годинника.

Хлопець сперся на великий чорний стілець:

— Вам, що не подобається мій блискучий золотом годинник?

— Чому не подобаються? Чудовий годинник, — з усмішкою відповів Алекс.

Алекс почав розуміти, що між ними почалася нічим не винна дитяча гра під назвою "причепися до свого ближнього". Співробітник, який посідав вище становище в компанії, ніж він, подивився на нього і гострим поглядом розуміючи абсурдність конфлікту, що спалахнув, та дитячої недосконалості, що утворилася між ними, гри, опустил з легкою провиною на стіл свій сухий погляд, намагаючись уникнути через свою прискіпливість можливого невинного ранкового конфлікту з новим працівником їхньої компанії. Він перейшов до справи:

— Навіщо ви прийшли?

Алекс, не звертаючи увагу на різкі повороти людини, яка сидить за столом без її згоди підійшов до столу і ввічливо поклав папку з документами, а той подивився на документи і сказав, а потім пальцем показав:

— Тут, і тут усе змінити. Після того як виконаєте роботу, то зайдете в мій кабінет на повторну перевірку. Ви мене зрозуміли шановний наш новий співробітник?

— Я вас зрозумів, — відповів Алекс.

Не випадково Алекс потрапив у зовсім іншу реальність з іншими правилами, законами, ставленням. Не такими, як у нормальному реальному житті, а зовсім іншим. Усе, що тут відбувається, відноситься до незвичайного сновидіння Алекса. Маленький і

непосидючий Карлик заповнив цей сон труднощами і непередбачуваністю подій. Спочатку, Алекс був приємно здивований раптовому везінню сьогоднішнього дня, і різкими змінами в житті. Але і він був насторожений дивовижною поведінкою всіх співробітників по відношенню до нього. І тільки зараз хлопець почав припускати і підозрювати про можливу змову проти нього. Зараз він згадав події на пляжі, той самий запах, ті самі зміни в просторі, але він чомусь не робив жодних дій. З якою метою, він не знав. Відчув змову співробітників і відмовляючись вірити тому, що відбувається, почав шукати причину в самому собі:

— Щось у мені не так, — він поставив сам собі запитання, коли вийшов із кабінету, — я все роблю правильно, а їм усе не подобається, що їм від мене треба?

Із задумливим обличчям прийшов у свій кабінет. Знесилений пригнув у шкіряне крісло і знову взявся за переоформлення документів з такими словами:

— Тут усе гаразд.

Він підстрибнув на стільці й голосно сказав:

— Тоді в чому справа? Вони якісь незрозумілі люди, дуже темні особистості. У мене іншого виходу немає. Потрібно зараз прийняти їхню колективну гру і вплутатися в нерівний бій. А тепер, — він, тихо затагуючи кожне слово, сказав, — я перетворююся на великого сірого й хитрого вовка.

Випустив червону пару з вух і схопивши себе за волосся, а потім ніс, стиснув пальці в шестикутний кулак і одним махом переробив текст.

Через двадцять хвилин із вовчими зубами повернувся до кабінету, але цього разу хлопець не встиг зайти всередину, як через двері почув такі слова:

— Ви знову все неправильно зробили. У нас, що працюють одні бовдури? Що за колектив? Ви ні чого самі не можете зробити. Краще зверніться до нашого фахівця, може він вам допоможе і розповість, як правильно потрібно виконати роботу. Зайдіть у сто десятий кабінет, там вам мають допомогти.

— Добре, — відповів Алекс.

Незадоволений побіг в інше крило до кабінету сто десять. Не розуміючи послідовність номерних знаків на дверях, які мали бути по порядку і поруч, а вони були розміщені по різних краях поверху в різнобій і далеко один від одного.

Без стуку і слів, уже не дотримуючись правил субординації елементарного етикету, із агресією увірвався до сто десятого кабінету. Побачивши, як перед ним сидить за столом на дерев'яному маленькому стільчику з квадратними плечима й великою лисою головою років тридцяти їхнього співробітника фірми, як Алекс відразу сказав:

— Вибачте за раптове вторгнення на вашу територію, але ви б не могли мені допомогти з однією маленькою справою.

Працівник, що сидів на дерев'яному стільчику, викривив обличчя з доброго, намагаючись показати себе грізним левом, сказав:

— Я нічого не знаю. Чули, я нічого не знаю. Я нічим не можу вам допомогти. Краще зверніться до сто дванадцятого кабінету, там вам мають підказати.

— Вибачте, — з насмішкою сказав Алекс.

Алекс вийшов із кабінету і побачив перед собою на дверях цифру сто двадцять.

— Ура, ось я прийшов, — він підійшов до щасливої цифри і відчинив двері, а там за великим блискучим столом у величезному шкіряному кріслі сидів у темних туфлях власною персоною Карлик, сказав:

— Зачиніть двері. Вам у сусідній кабінет.

Без пояснень і розуміння двері самі різко зачинилися. Алекс містичним способом від гучних слів Карлика, який сидів за столом, вилетів у коридор так, що він, немов колобок, який тікав від страху, покотився в інше крило, і зміг тільки зупинитися лише біля одного маленького віконця, яке було розташоване вздовж сірої стіни.

— Не компанія, а божевільня. З мене досить. Я більше не гратиму за їхніми правилами. Тепер я залишу все, так як є, і гратиму за своїми правилами, — сказав Алекс.

Із новим задумом та іншою протилежною стратегією повернувся до сто шостого кабінету, зайшов і сказав:

— Я все зробив.

— Добре, — він уважно подивився, — змініть ось ці два абзаци, а потім я думаю, ви знаєте, куди вам треба буде йти, — відповів чоловік, який сидів за столом.

— Чудово. Сказав Алекс і підстрибнув на місці.

Вийшов із кабінету, постояв кілька хвилин, і повернувся назад із такими словами:

— Я все змінив.

Насправді, він нічого не міняв, а залишив усе, так як було.

— Чудово, а тепер підтвердить у сто дванадцятому кабінеті, — сказав чоловік, що сидів за столом.

— Причіпок, — тихо сказав Алекс.

— Що ви сказали? Той перепитав.

— Нічого, вам почулося, — відповів Алекс.

— Добре, тоді, коли закінчите, приходьте знову до мене, — сказав чоловік, що сидів за столом.

— Домовилися, — відповів Алекс.

Співробітник, який сидів за столом, з подивом подивився, але нічого не сказав.

— Зайду, я за годину, — Алекс тихо про себе сказав і зачинив за собою двері.

Задоволений своєю вигаданою хитрістю подивився на годинник і побачив стрілку, яка швидко пробігла по колу за пару секунд, і години як такої не стало, безслідно зникла з життя. Диким звіриним ревом бабака злякався і побіг у сусідній кабінет. Схопив за ручку і був повалений на повал несприятливою відповіддю:

— Двері зачинені.

Не вірячи тому, що відбувається, помчав в інше крило цього поверху і відчув у руках таку саму незрозумілу ситуацію:

— Чому ці двері зачинені?

Він підбіг до номера кабінету сто двадцять, і вони теж були зачинені, Алекс голосно сказав:

— Що тут відбувається? Куди всі поділися? Усі співробітники навмисно і раптово зникли? Залишили мене одного наодинці з чужою справою на руках. Зрадники.

Голосно закричав:

— У мене залишився останній і один єдиний варіант, — він на наступному реченні голосно викрикнув, — мені доведеться особисто самому відвідати директора і вирішити проблему, що виникла з ні з чого.

Алекс подивився на годинник і ще голосніше закричав:

— Уже кінець робочого дня. Хто вкрав мій час?

Швидким страусовим кроком побіг на третій поверх, де наприкінці палацового коридору, обкладеного мармуровою італійською плиткою, не схожою на ту, що була на другому й першому поверсі, залетів туди й попрямував квапливим кроком, зберігаючи спокій, що ще якось лишився, до пишно губастої секретарки із чорним, як страшна ніч волоссям, яка сиділа на прийомі в кабінеті головного вівка всієї компанії. Була одягнена в білу мереживну блузку з глибоким вирізом декольте, уважно робила собі французький манікюр.

Секретарка почула поспішний тупіт співробітника, який наближався до неї, і вона сама собі зволила відволіктися від такої важливої справи, коли хлопець сказав перші слова:

— Добрий день, — Алекс проричав незадоволеним басом.

— Не добрий день, а вже добрий вечір. На сьогодні прийом закінчено, — відповіла секретарка.

— У мене дуже важливе запитання до нашого директора, — наполегливим голосом сказав Алекс.

— Хочу вас заздалегідь попередити. Усі ваші спроби наполегливо пробратися до нього в кабінет зазнають поразки. У вас нічого не вийде. Вибачте, але мене так тут виховали, — секретарка посміхнулася зміїним поглядом.

— Ви хочете сказати, що моя наполегливість стане роком і не допоможе мені, — відкрито сказав Алекс.

— Правильно міркуєте. Ви абсолютно праві. Ви знаєте, він уже як дві хвилини тому покинув свій кабінет. Вибачте, ви запізнилися, — сказала секретарка.

— Куди пішов? Наполегливо запитав Алекс.

— Як куди? Додому. Робочий день уже як дві хвилини тому закінчився, — сказала і додала, — через той вихід вийшов директор, — вона рукою показала вздовж коридору на його спину, що спускається сходами, — відповіла секретарка.

— Я мав йому сьогодні повернути його справу в червоній папці в завершеному вигляді під кінець робочого дня, — сказав Алекс.

— Нічого страшного, що ви не встигли. Вас просто звільнять, але, може, й ні. З кожним так буває, коли вони не виконують своєї роботи. Ви ще можете його наздогнати, — додала вона.

Злякавшись слів секретарки, Алекс кинувся слідом за директором. Щучкою пірнувши головою вниз, ніби бачив перед собою домашній басейн, у сам отвір

сходинок, що спускалися вниз. Маленькими шашками по вузьких сходах із незграбним гуркотом тувель, що поспішали, ступаючи, наче розгублена в пустелі антилопа, на кожен сходинок ставав і так спустився з третього поверху на перший. Швидко вилетівши через пост охорони, не дотримуючись правил проходу, перестрибнув через турнікет, як неврівноважений бізон, що побачив перед собою трикутну спину свого начальника, яка сіла в чорну машину. Сховалася за роєм і Алекс голосно сказав:

— Ні, такого не може бути.

Алекс від відчутної поразки зняв із себе піджак і по-звірячому кинув його на асфальт. Подивився на всі боки і як незадоволений вовк, який упустив здобич, почав по ньому стрибати, стукаючи голосно підборами, вихлюпуючи на нього свій гнів і невдоволення.

Рівно за хвилину, не затримуючись довго на гарячому сонці, він покинув сцену амбіцій, і ще за хвилину вже опинився у своєму кабінеті на другому поверсі. Безцеремонно, не дотримуючись жодних правил, сів у крісло із заплющеними очима занурившись у заспокійливу думками подорож. Долаючи перешкоди незручностей на шляху до самотньої ночі, що чекала на нього попереду в обіймах молочної компанії. Він вирішив не витрачати час даремно і залишитися на ніч у своєму кабінеті, і переночувати в ньому. А в цей час паралельно життю Алекса в іншій реальності, стоячи перед великими дверима, наш самотній моряк Родіон шукав у собі відмовки, щоб лишитися на місці, й не йти далі палацом, відчиняючи інші двері.

## **Глава 5**

### **На роботі**

Родіон після побаченої своїми очима кумедної кімнатки з незвичайним привидом, що самотньо мешкав і повторив його наміри, зумівши привідкрити невелику важливу таємницю давно забитого й незначущого минулого не знав про що думати. Зіставленому відчутті та в легкому податливому пивному стані з невідомим чаклунством почав з легкістю задовольняти розуміння не великої метушні не до кінця проясненої ситуації, яка довгий час вводила його постійно в оману. Незвичайна схожість навмисних подій привела саме сюди, до цих дверей, і показала цю сцену дивних містичних подій, що не дала йому бажаної та необхідної відповіді, яка його довго катувала, і не менш важлива для того, хто шукав, і на половину знайдену відповідь.

Довгий час він сам собі ставив одне й те саме запитання, на яке почав отримувати невеликі порції відповіді, пройшовши не малий шлях. Подорожуючи островом після страшної аварії, що забрала в нього пам'ять, обличчя не здавалося, і йшло вперед, не дивлячись на всі труднощі, що зустрічалися попереду. Родіон не пам'ятав хто він такий. Пройшовши не великий і важкий шлях, але він не отримав бажаних відповідей, а тільки наблизився до розгадки. Не дрімаючи на місці, Родіон упевненими кроками пішов уздовж коридору в бік сходів, які виднілися, і які ведуть на інші поверхи, голосно крикнув:

— Хто я такий?

Не почув відповіді на своє запитання відчув трепет, і морський бриз океану, що знаходився далеко від нього. Він схопив себе двома руками за обличчя, заплющив очі і застиг на місці. У цей час, коли Родіон завмер від страху на одному місці в Києві, Алекс був незадоволений отриманою роботою, і намагався закінчити розпочате завдання, щоб не вилетіти з роботи, а його Кіт не залишився голодним. І все ж не хотів виконувати не свою роботу, тож він втомленими очима відклав папку вбік на потім і повільно різними безглуздими словами почав шукати й проговорювати кожну побачену на полиці книжку. Зупинив свій погляд на тій, що стояла остання з десяти перелічених книжок, які стояли попереду під назвою "Книга без назви". Алекс схопився і перестрибнув через стіл. Шкарпетками підбіг до полиці й рукою алігатора схопив спочатку одну книжку, перегорнув кілька сторінок, а за нею іншу, в ній перегорнувши також кілька сторінок, і так переглянув по черзі всі книжки. Він переглядав тільки перші рядки написаних творів невідомих авторів. Читаючи їх, він заплив у басейн холодних слів. Кожне прочитане слово охолоджувало його романтичні почуття від пристрасті, що палала довгий час. У ньому виникало відчуття нового незвичайного відродження, народження нової особистості.

Після кілька прочитаних сторінок голосно сказав:

— Тут немає жодної нормальної книжки. Безіменна бібліотека чийось холодних творів невідомих авторів. Усі книжки холодні й байдужі, ніби їх писали люди без почуттів і слів. Такого не може бути. Кожне слово має в собі почуття і відчуття нашого життя, що протікає.

Відклавши вбік із невдоволенням і легким зреченням прочитані книжки, він відкинув кілька книжок у стіну, наче отримані від листоноші ранкові записки від коханки, що ранком заповнюють непотрібною інформацією і відбирають цінну надію на краще життя.

Переглянув книжки, втомлений Алекс назад пригнув через стіл і приземлився на велике шкіряне крісло, і сів як до цього сидів. Не соромлячись самого себе, а він сам був у кабінеті, віртуозно закинув ноги на стіл. Розслабившись, почав поглядати на вогняну кулю, що запалала за вікном. Сонце вимотувало трудівників, які сиділи навпроти в будівлі, піковим сяйвом білих променів, що вносили в їхню роботу несприятливі стомлюючі незручності літнього робочого тижня, відбираючи з пам'яті дні задоволення, проведені на робочому місці. Сам, один, без єдиної поруч душі перебував у робочому кабінеті, і збирав всі події в одну глазурну картину, а його не слухняні думки в цей час почали набувати не такої, як би йому хотілося, форми логічного зв'язку, а зовсім іншої. Думки Алекса відправили в подорож на недовгий відпочинок.

Перебуваючи тілом у кабінеті, а душею він, поплив, розсікаючи сині неспокійні хвилі небесного моря далеко від роботи. За вікном, під центральним входом у компанію не було жодної людини, нікого не було на вулиці, і на курилці теж. Безлюдний простір. Відпочиваючи від роботи згадав стару гру в уяві. Не гаючи даремно час перетворив



свою ледачу тінь, що лежала на паркетній підлозі, на маленького темного друга. Нафантазований Алексом чоловічок ожив, і одразу побіг до вікна. Відчув смак легкої свободи та пролазництва. Тінь невеликими стрибками з хлопками застрибнула на тоненький протягнутий від одного стовпа до іншого через усе місто старовинний, щойно з'явився телефонний дріт. Утримуючи п'яну рівновагу, сплеченими ногами, наче неслухняний образ округлої тіні, створеної за подобою людини, маленькими стрибками по лінії шнура, не поспішаючи в розвальцьовку, дісталася свого божественного раю, намальованого хазяїном, що знаходився біля будинку Алекса. Цим раєм було велике дзеркальне озеро. Тінь, не дримаючи під променями жовтого шарила, що розгулялися, пригнула у воду і зникла в ній. Хлюпаючи під водою і плаваючи, просікаючи водяну пустелю, вона, торохтячи руками по воді, насолоджувалася денним купанням в озері. Закінчивши купання і задовольнивши миттєву забаганку свого кумедного господаря, тінь відчула на собі незвичайний спосіб відпочинку. До цього душа хлопця ніколи так славно не проводила час далеко від господаря, купаючись замість нього в озері. На прощання тінь перекинулася кілька разів по воді, і перестрибнувши через грайливі хвилі, одразу пірнула вглиб темного озера і вибігла з водяного простору. Не встиг струсити краплі прохолодної прісної води, тінь швидко вибігла на золотий пляж, і відразу застрибнула на спину першої ворони, що пролітала по небу. Птах без опору приніс тінь, що відгуляла, назад до свого господаря в надра кабінету молочної компанії. Тінь принесла з озера неймовірне відчуття свободи й легкості.

Алекс насолодився своєю фантазією і з відпочилим обличчям продовжив виконувати дратівливу роботу. Взявши до рук червону ручку і почав просте заповнення незадоволених документів, що лежали на столі.

Несподівано за вікном пролунав писк машини, що під'їхала до центрального входу, яка належала компанії і головним рукам усієї будівлі. Усередині сидів загадковий директор, який вчора поїхав. На шум піднявся з робочого місця і схопився зі стільця. Обличчям приклеївся до скла, пильно спостерігаючи за важливим чоловіком, який вийшов із машини.

Стоячи біля вікна хлопець голосно закричав:

— Сталося диво. Директор приїхав на роботу.

Перетворив втомлені щоки на доброзичливу посмішку і поправив розпатлану від втоми і нічних метань краватку. Одразу схопивши червону папку, що лежала на столі, і разом із нею вилетів із кабінету. Зі щасливою на обличчі маскою задоволеного співробітника, не виявляючи гніву, що накопичився, і не показуючи дивної за перший робочий день несправедливості, що виникла, сміливо пішов на зустріч до головної людини компанії молочної продукції. Не встиг спуститися на перший поверх, як він несподівано ніс у ніс зіткнувся з директором, сильно притиснувши його до стіни. Поставив свого керівника в незручне, і не спритне для обох становище, а потім сказав:

— Доброго ранку, добропорядним людям.

— Доброго ранку вашому теплому привітанняю, — відповів керівник.

— О, вибачте за принесені незручності, — сказав Алекс і відійшов на один крок

назад.

Директор підняв червоні очі й через сталеві зуби, що стримують злість, видавив слова:

— Що ви, що ви. Ні як ні. Ви мені не принесли жодних незручностей. Ну, за винятком того, що ви, напевно, самі не помітили, як притиснули мене до стіни, наче пухнастого зайчика, і наступили мені на нові туфлі, а так усе гаразд.

Алекс усміхнувся і сказав:

— Я дуже радий, що не приніс вам із самого ранку незручності, це в усьому винна моя ранкова незграбність, вона змовилася з моєю нічною втомою. От вони й вирішили мені зробити маленький страйк за моє нічне знування. Вона як хороший співробітник починає бунтувати, коли їй не дають можливості відпочити.

Керівник подивився в очі Алекса і сказав:

— Ні чого страшного з кожним буває, — сказав директор і повільно почав з опущеними до підлоги очима йти в бік, намагаючись уникнути їхньої сформованої розмови.

— Стійте. Алекс голосно сказав і додав, — мало не забув.

— Ви ще раз хочете мені наступити на взуття, — з усмішкою сказав керівник.

— Ні, ні. Ви, що таке говорите. Зовсім ні, — відповів Алекс.

— Тоді з якої причини ви хочете мене затримати? Керівник суворо поставив запитання.

— Лише з однієї маленької причини. Учора, коли я прийшов у перший день на роботу, ви мені дали одне доручення, і зі сформованою незвичною і дивною ситуацією, яку я насилу намагаюся зрозуміти. Я не зміг виконати ваше завдання, і довести справу до кінця, і я б хотів..., — сказав Алекс.

— Так-так-так. Я вас чудово пам'ятаю. Вчора мені Прокопенко Інга принесла ваші документи на оформлення. Ви мене вразили своїми досягненнями в іншій компанії, — сказав керівник і Алекс випрямив груди, високо підняв підборіддя, пишаючись своїми досягненнями в роботі, — так, що ви вже все зробили? Запитав керівник.

— Ось про це і хотів з вами поговорити і вирішити проблему, що виникла. За вчорашній день, з якихось причин мене відмовлялися приймати всі ваші підлегли, яким не становило жодних труднощів поставити простий розпис на вже готовій справі, і в якій все було зроблено правильно, і без помилок, — сказав Алекс.

— Я нічого не знаю про це, — порожнім голосом сказав керівник, приховуючи відому правду, і додав, — ви виконали доручене вам завдання?

— Зрозумійте мене правильно. Я вже вам казав, що вчора впродовж цілого дня зі мною траплялися дивні обставини у стосунку до своїх колег, і ваших підлеглих. Усі ніби до єдиного були в якійсь таємній протидії проти мене змові, і всіма можливими способами намагалися пересікти мої спроби закінчити справу.

— Стоп. Сказав керівник і додав, — які можуть бути обставини, що не дали вам виконати моє доручення?

— Ви зрозумійте. Я тут новенький, але досвід юриста у мене є, і я ніколи не

зустрічав такого незрозумілого суперечливого багатьом законам тексту, — сказав Алекс.

— Як написано, так і робіть. Нічого не обговорюється, — відповів керівник.

— Мені ніхто з усіх співробітників молочної компанії не зміг допомогти, і я так не зможу, — відповів Алекс.

— Я не знаю, що ви можете, а чого ні. У нас усе має бути зроблено в призначені терміни, і не важливо, як, і жоден з моїх підлеглих не міг вам відмовити або перешкоджати моєму дорученню. Це повний абсурд, який не має жодних пояснень. І я вас не розумію, як за цілий день можна було не зробити найпростішого доручення. Ви дивна людина. Коли ви звільнитеся, то відразу зайдіть до мене. У мене до вас буде серйозна розмова, — керівник молочної компанії розвернувся і пішов угору сходами.

Трикутна спина почала ставати все меншою й меншою, а слідом за нею пролунав гострий звук жіночих підборів, і одразу з-за рогу прилетіла на крилах ранкової радості Прокопенко Інга з теплими підбадьорювальними словами:

— Доброго ранку Алекс.

— І вам доброго ранку Прокопенко Інга. Не очікував вас побачити так рано на роботі, — з усмішкою сказав Алекс.

— І я вас не очікувала побачити так рано вранці. Я приємно здивована, — сказала Прокопенко Інга.

— Я бачу, у вас сьогодні є настрій, — з усмішкою сказав Алекс.

— Так, — сказала Прокопенко Інга і сором'язливо посміхнулася.

— І в мене є настрій якнайшвидше закінчити роботу, — сказав Алекс.

— Як вам у нас працюється в такій чудовій доброзичливій і теплій компанії, — сказала Прокопенко Інга.

— Усе гаразд. Усе благополучно. Ви знаєте, у вас найдружелюбніший колектив, — відповів Алекс.

— Дякую за похвалу. Ви знаєте, всі співробітники були підібрані нашим директором, а мною затверджені за його наказом. У нас працюють найдосвідченіші та найсильніші працівники. У нас весь колектив чуйний і доброзичливий, — Прокопенко Інга подивилася на Алекса й опустила очі вниз, і сказала, — гарного вам дня.

— І вам вдалого дня, — сказав Алекс.

Щойно звук гострого каблука затих, і коли по всьому коридору прокинулася глибока тиша, Олександр Миколайович, не стримавшись, голосно закричав:

— Що за контора така дивна. Вони, що всі змовилися проти мене, щоб загнати мене в кут як загнане кошеня дворовими псами. Навіщо їм це? Я не розумію. Тут ні чого не можна зрозуміти. Вони весь час роблять мене в усьому винним. Що їм від мене треба? У мене складається таке дивне враження, ніби всі співробітники цієї компанії змовилися проти мене. Виконують вказівки якоїсь невідомої темної особистості, яка весь час намагається мені перегородити дорогу до нормального життя, — Алекс застрибав на місці, зупинився і сказав, — я маю сам усе з'ясувати, але діяти я маю як шпигун, і це один єдиний вихід, що в мене лишився в запасі, для з'ясування всіх обставин, що

склалися.

Алекс, не гаючи жодної дорогоцінної зараз для нього хвилини, злетів сходами, як незадоволений голуб, махаючи на всі боки руками, побіг на третій поверх. Не звертаючи уваги на заборонне бурчання секретарки з круглими червоними губами, яка сидить за столом і остерігається випадкового проникнення до кабінету боса, не зупиняючись, ішов уперед. Новий працівник всупереч усім правилам швидко залетів у заборонений для всіх співробітників кабінет із такими словами:

— Вибачте за раптове вторгнення на вашу виправдану територію. Я припускаю, що моє незаперечне запитання, яке виникло кілька хвилин тому, виправдає моє раптове вторгнення і порушення вашого спокою.

Керівник зі здивуванням подивився на Алекса і відповів:

— Не вигадуйте собі таких банальних дурниць. Це все дрібниці. Я вас розумію, як нового співробітника, нового робітника, який вчора прийшов до нас у компанію, і ваше старання ставлення заслуговує на мою увагу. Занепокоєння тут буде зайвим. Щодо не виконаної роботи не поспішайте, з кожним буває. Не напружуйте обстановку, а краще сідайте.

Алекс подивився на стілець і сказав:

— Дякую за гостинність.

Керівник подивився у вікно і на Алекса з такими словами:

— Наразі мені здається, що ви маєте сприйняти нашу розмову цілком гідно, і зробити деякі належні для себе висновки. У зв'язку з оцінкою вашої роботи, що склалася за такий короткий період, і несприятливими обставинами, що спіткали вас, і невчасним невиконанням покладених на вас ваших же посадою обов'язків, ми повинні за встановленими правилами нашим головним Карликом негайно вас звільнити. І знайти іншого співробітника на ваше дорогоцінне місце.

Алекс зі здивуванням подивився на керівника і переляканим голосом сказав:

— Яким ще Карликом? Як мене можна звільнити в перший же день роботи.

Керівник зробив серйозний вираз обличчя і сказав:

— Ваше розігрування драми зараз буде зайвим рухом у нашій розмові і не дасть вам жодного результату, а тільки погіршить ситуацію.

Алекс заїкаючись сказав:

— Не може бути. Провокація і несправедливість була з боку ваших співробітників у мій бік. Ви не маєте права мене звільняти.

Керівник відповів:

— Так тут прийнято.

Алекс знову заїкаючись сказав:

— Я не знаю, про що ви тут мені намагаєтеся розповісти, і сказати, я протестую проти свого звільнення, і знімаю з себе відповідальність за невиконану роботу. Ваші співробітники відкинули мою гостинність і сумлінність. Це не той колектив співробітників, які славляться доброзичливим чуйним ставленням.

Керівник подивився в очі Алекса і сказав:

— Не правда. У нас доброзичливий колектив і кожен цінує кожного.

Алекс подивився у вікно і сказав:

— Ви самі все знаєте і знаєте, що відбувається в цій компанії молочної продукції.

Керівник усміхнувся і відповів на слова Алекса:

— Може знаю, а може ні. Заспокойтеся. Зараз не найкращий час у нашій країні, і ми, розуміючи вас, можемо вам запропонувати наступну вакансію.

Алекс зі здивуванням подивився на керівника і сказав:

— Що ви мені можете запропонувати у вашій безладній компанії?

Керівник сказав:

— На нашому молочному складі який знаходиться на території компанії не вистачає простих працівників яким необхідно всього лише виконувати легку не важку роботу. А ви мені здається, зможете, зайнятий там гідне місце зберіг при цьому роботу і грошових дохід.

Алекс занурився думками в себе:

— Ну, так, а якщо мене звільнять з роботи, то мій Кіт убивця швидко зі мною розправиться, і піде до іншого хазяїна, — ще більше замислився і пригадав аромат Прокопенка Інги, — я не можу її відпустити, — бадьоро підняв голову і голосно відповів, — Добре. Я згоден.

Керівник з посмішкою сказав:

— Ось бачите, а ви переживали через дрібниці.

Алекс одразу поставив запитання:

— Коли мені приступати до роботи.

Керівник махаючи головою відповів:

— Сьогодні вночі на вас чекатиме на складі свій начальник. Ви готові приступити до роботи?

Алекс подивився у вікно і сказав:

— Я завжди готовий працювати вдень і вночі.

Керівник серйозним голосом відповів:

— Сьогодні в ніч підете працювати. Ви вільні.

Алекс покинув кабінет Вовка. Увесь збіг обставин, що склалися сьогодні і вчора, прищепили Алекса саме туди, куди Карлик планував привести хлопця для втілення свого маленького підступного плану, що був ще від самого початку придуманий і продуманий до дрібниць маленьким хитруном. Карлик не хотів, щоб зустріч Алекса і Прокопенка Інги відбулася. Повертаючись у свій кабінет, Алекс думав тільки про Інгу. Він спускався сходами і плавав у нездійснених фантазіях. Він зайшов у свій кабінет і уявляв її поруч із собою. Він думав про неї вчора, він думав про неї і сьогодні, і під кінець дня він теж думав про неї. Сидячи востаннє у своєму великому чорному кріслі Алекс швидкоплинним поглядом подивився на годинник. Годинник якимось чином, а у сновидінні час ішов зовсім не так як у реальності, сімнадцята година. Настало завершення робочого дня. Попереду була робоча ніч. Йому після запропонованої роботи керівником компанії потрібно було йти працювати на склад у ніч. Робота на

складі була в нічний час, і тільки в такий час. Належало за п'ять годин вільного часу, що залишилися, відпочити і прийти на роботу вже пізно ввечері.

Алекс, плаваючи серед своїх фантазій, з телефонним дзвінком, який раптово пролунав, швидко перекинувся на кріслі і взяв телефонну трубку. Він чогось злякався. Телефонував його домашній улюбленець. Кіт, який прогулювався кухонним столом і на якому лежав великий шматочок м'яса, а він його швидко гострими зубами схопив, і побоюючись, що б ніхто не побачив скоєного ним злочину, випадково натиснув на кнопки телефону. Набрал номер господаря і почув незнайомий голос:

— Алло, я вас слухаю.

— Де моя риба, мяу, — сказав домашній Кіт Алекса.

— Це знову ти балуєшся моїм телефоном. Поклади телефон на місце, і не дзвони мені в робочий час. Я на роботі.

Кіт муркочучи зі шматком м'яса в роті відповів Алексу:

— Де моя риба?

Алекс голосно сказав:

— Не діставай мене хоч тут. Я на роботі.

Кіт почув незадоволений голос Алекса і відповів:

— Не буду, якщо принесеш рибу.

Алекс стискаючи телефон у руці сказав, а потім кинув телефон на місце:

— Добре. О, великий Кіт.

За дзвінком домашнього улюбленця пролунав наступний дзвінок. Підняв телефон і в слухавці телефону пролунав грубий чоловічий голос:

— Доброго дня.

Алекс зі здивуванням відповів:

— Доброго дня. З ким маю честь говорити?

Невідомий чоловік відповів:

— Вам зараз телефонує ваш майбутній начальник складу, Геннадій Складовий.

Алекс розслабився і сказав:

— Приємно познайомитися з вами. Мене звати Олександр Миколайович.

Керівник складу сказав:

— Мені теж приємно з вами познайомитися. Ви не забули, що вам сьогодні на роботу.

Алекс подивився на годинник і відповів:

— Ні, не забув. Я пам'ятаю, що мені сьогодні на роботу.

Керівник складу сказав:

— А ви дивилися на годинник? Через десять хвилин починається ваша нічна зміна.

Алекс зі здивуванням подивився на годинник і тихо про себе сказав:

— Хто в мене постійно краде час.

Це знову був маленький Карлик. Перевів годинник і змінив день на вечір непомітно для Алекса.

Алекс опинився в незручному становищі.

Начальник складу сказав:

— До початку зміни залишилося десять хвилин. Ви встигнете до нас дійти, не запізнившись у перший день на роботу?

— Так. Я встигну добігти, — після сказаних слів у телефоні пролунали підозрілі короткі гудки.

Алекс задумався:

— Голос начальника складу був прокуреним і хрипким. Ніби зі мною розмовляв п'яниця або трудяга, який не має поняття про відпочинок. Цікаво вовки заспівали, пташиним голосом щебечуть у мій бік, і що ж їм потрібно від мене? Нічого, зараз подивимося, що за начальник чекає на мене на складі і з ким мені тепер доведеться працювати.

Алекс, розуміючи безвихідь до ситуації, що виникла, в якій уже стала не робота, а почуття до іншого співробітника компанії, який працює у відділі кадрів, а ним була прекрасна дівчинка Прокопенко Інга. Інга запалила всередині Алекса славний вогонь життя, і дівчинка була піднесена долею не випадково. У світі не буває випадковостей.

Підійшов із сумним обличчям до квітки, що стояла в кутку, і розуміючи про створені йому незручності на роботі, і можливе ускладнення у спілкуванні з нею, провів рукою по рослині. Відчув у ній розквітаючу зміну неминучих подій. Насолодився запахом зеленої рослини й різко вистрибнув із вікна. Приземлився на м'який асфальт, піднявся із зігнутих колін і не озираючись полетів на склад який знаходився за будівлею. Летів, не озираючись назад, на склад молочної продукції, де на нього чекав начальник складу, а це була перша в житті хлопця робоча ніч. Пролітаючи відстань, а до складу залишалося сто метрів, і кілька перешкод, він спочатку перелетів через старенький паркан, який ледве стояв вертикально, і нахилився тільки в один бік від невеликого вітру, випадково ступив ногою на велику рейку, й паркан від початку будови і до бетонної стіни повністю ліг на землю. Залишалося метрів п'ятдесят, і летячи над землею, він звернув увагу на дрібненьку казкову хатинку яскраво зеленого кольору, що стояла ліворуч, з двома старими вікнами і дерев'яними дверима посередині, і яка за описом пасувала до складу молочної продукції вісімнадцятого сторіччя. Не зупинившись на неї подивитися, Алекс далі полетів до відчинених попереду великих дверей складу, що стояли попереду. Хвилина залишилася до початку робочої зміни. Раптово небо простягнулося кольоровою шторою і змінило колір із гламурного блискучого золотим заходом сонця на похмуре синє та з'явилися похмурі сині хмаринки, які плавали у ньому, а це були п'яні хмаринки, що віяли прохолодою та бідністю.

Підлетів до бетонного покриття і ступив на територію нового для нього світу, і зовсім не схожого на той, у якому він жив до цього. Світ цей був порожнім, безбарвним з відтінком блідої монотонності та запахом убогості.

Стоячи вже біля дверей, почув гавкіт панівної на цих похмурих теренах нещадної банди місцевих псів, які контролювали кожне пересування їхньою територією.

Зупинився. Побачив очі псів, які відчули запах чужого для них гостя, що

наближався до входу на склад. Зграєю в десять собак розвернулися до нього і нагостили зуби. Усі завмерли в очікуванні невідомо чого. Від бездомних собак можна було очікувати всього чого завгодно, від радісного помахування хвостом до раптової атаки. Відчуваючи їхні наміри одразу змінив своє рішення і пішов далі до дверей і вже біля дверей його зустрів високий чоловік років сорока з сивою бородою та ведмежим виразом обличчя одягнений у синє вбрання. Він тихо сказав грубим голосом:

— Вам сьогодні пощастило. Ви прийшли секунда в секунду. Зніміть із себе цей зовнішній вигляд. Змініть вираз обличчя. Ви ж не будите працювати в чорному костюмі й перегортати папір. У вас буде своя брудна робоча форма.

Не сказав ні слова і промовчав, а це був начальник складу, як відразу зайшов всередину, а всередині складу він побачив зовсім інший світ. Не той, який він очікував побачити, там була маленька тісна роздягальня і стояв у кутку невеликий, білий домашній холодильник, куплений ще двадцять п'ять років тому. Усередині складу метушилися два співробітники, одягнені в стареньку робочу, брудну форму. Вони виглядали з боку як із казки і були схожі на чарівних персонажів та бігали з одного краю в інший, і з неймовірною швидкістю. Нагадували двох чарівних гномів, які ніколи не втомлювалися на роботі.

— Новенький іди сюди, — вказівним тоном сказав начальник складу.

Алекс не встиг переодягнутися, як його покликав наполегливим голом уже його керівник і він одразу відповів:

— Мені почулося чи ви мене кликали?

Начальник складу відповів:

— Так. Я тебе кликав. Новенький. Ви вже, напевно, зрозумів за цей короткий проміжок часу хто я тут.

Алекс усміхнувся і сказав:

— Король коробок.

Начальник складу подивився на нього пильним поглядом і запитав:

— Що ви сказали?

Алекс усміхнувся:

— Ні чого я вам не казав. Це вам почулося. Здається, я одразу зрозумів, хто ви.

Начальник складу подивився на всі боки:

— Тепер ви будете працювати на мене і не на якогось там страшного і головного керівника всієї компанії з їхньої там офісної контори. На мене будете працювати, і будите виконувати всю роботу, яку я вам дам. Вам зрозуміло?

Алекс подивився вбік і сказав тихим голосом:

— Тепер мене буде діставати не хитрий Вовк керівник всієї компанії, а п'яний ведмідь який начальник складу, — він посміхнувся і подивився в очі начальника і вже голосніше сказав, — не знаю, може я вас і зрозумів. У процесі роботи буде видно.

Начальник подивився в очі Алекса і сказав:

— Чудово.

Алекс усміхнувся і сказав:



— Я теж радий у вас працювати.

Начальник запитав:

— Ви вже встигли оглянути територію?

Алекс подивився по сторонах і відповів:

— Встиг оглянути, встиг.

Начальник теж подивився на всі боки:

— Як ви бачите це наш склад і робочий майданчик. Ті, хто приходить сюди, то вони одразу забувають про все, і цілу ніч літають з думками про роботу. Тут так з кожним співробітником відбувається. Якесь чарівне приміщення.

Алекс подивився на всі боки:

— Так, я одразу помітив, коли побачив тих двох. Ніби прийшли на роботу й опинилися в чарівному місці, перетворилися на двох трудяг, які не знають втоми й відпочинку, а так тільки буває в казці.

Начальник складу з посмішкою подивився на Алекса і сказав:

— Тут таке незвичайне місце. Коли починаєш працювати, то одразу про все забуваєш, і світ навколо змінюється. Може й справді що це для них робота в казці.

Алекс теж усміхнувся:

— Прекрасне місце.

Начальник подивився на всі боки і на Алекса:

— Потрібно приступати до роботи. Слухай мене уважно. Це буде твоє перше завдання на першій зміні, а вона триватиме до ранку. Це не легке завдання. Не просте.

Алекс із серйозним виразом обличчя подивився на начальника і запитав:

— Що мені потрібно робити?

Начальник у відповідь подивився з таким самим виразом обличчя і сказав:

— Я тобі не пропоную зробити подвиг, але тобі потрібно буде добре попрацювати.

Алекс подивився на двох роботяг, які мотаються з одного кінця складу в інший, і сказав:

— Мені потрібно зробити подвиг і зробити все швидше, ніж це роблять інші працівники складу?

Начальник подивився на Алекса з посмішкою, відповів і пішов у свій кабінет:

— Ні. Я вам пропоную виконати просту роботу, і на все про все у вас є рівно одна година. Вам потрібно буде перенести коробки з одного кінця складу в інший. Починайте.

Алекс подивився на гору коробок, що стояли в кутку, і сказав:

— Добре.

Алекс повільним кроком пішов до коробок думаючи почав уявляти себе бідним клоуном. Він ніколи не переставляв коробки з одного місця в інше, і все вперше дається нелегко і з великим зусиллям, а маска клоуна для Алекса полегшувала страждання. Жонглюючи і перекидаючи коробки з одного місця на інше, віртуозно вибудовуючи їх в одну гору, і посередині складу. З молочною продукцією Алекс зумів впоратися за п'ять хвилин. Закінчивши роботу рівно через п'ять хвилин. Одразу без

перекуру підійшов до начальника складу, який пішов до свого кабінету, і з задоволеною на все обличчя посмішкою Алекс сказав:

— Шеф. Усе готово.

Витер злегка забруднений одяг і подивився йому прямо в очі, а начальник складу у відповідь сказав:

— Добре циркач. Для першого разу ти впорався, а тепер візьми всю піраміду, яку ти вибудував, і так швидко перенеси геть у той холодильник.

Алекс зі здивуванням подивився на начальника і заїкаючись сказав:

— Куди— куди перенести? Я щойно її звідти переніс сюди, і розклав у центрі складу. Я все зробив для подальшої зручної роботи. Ви, що всі заодно? Ви всі в цій дивній компанії хочете мене загнати в кут як безпорадного зайця.

Начальник зі здивуванням подивився на Алекса і запитав:

— Що ви сказали?

Алекс відвів очі вбік і відповів на поставлене запитання начальника:

— Нічого. Я все зрозумів. Перенести всі коробки в холодильник.

Начальник з посмішкою подивився на Алекса і сказав:

— Приступайте до роботи.

Алекс сказав тихим голосом і вийшов зі складу на перекур:

— Він напевно божевільний. Я напевно тут найшвидший працівник складу.

Із незадоволеним обличчям язиком перерахував свої зуби і швидко побіг на вулицю, а на вулиці був зовсім інший світ. Сон раптово змінив свої параметри і перетворився на інший шар психічної діяльності. Сидячи на старій колоді, що розвалювалася, підняв догори підборіддя і подивився далеко в зоряне небо і далеко-далеко побачив яскраво світивши з відтінком похмурого неба блідий місяць. Місяць розкочувався в небі на всі боки, вперед і назад, створюючи своїми рухами меланхолійну мелодію тертя об навколишній простір ночі. Місяць ніби скочувався вперед на горизонтальному твердому полотні і підіймався назад догори на своє місце. Ніяк не міг ступити на землі й пройти по ній як людина прогулятися теплої ночі вулицею. Багатопверхові будинки, що знаходилися вдалині, злегка виднілися на останніх поверхах без увімкненого світла у квартирі. Тонули верхівками поверхів у темній тканині зоряного неба, що приховувала їх. Вдалині ніч здавалася жахливою і блукаючою. Раптово неблизько над міським горизонтом з'явилися нещадні хльостки електричних розрядів. Гніву хмар, що насупилися, вихлюпував своє невдоволення вечірньому сонцю, що пішло ввечері. З далекоглядного горизонту невідомого району, що зливався з лінією вдалині будинків, на жителів, які там живуть, обрушився зі страшним шумом, і до жаху налякав їх, принісши сталевую голкою холод і гострі потоки вітру, сильний дощ. Алекс не звертав увагу на дивну поведінку неба. Не турбуючись про підозрілу реальність, що сягнула його, яка відрізнялася за своїми куртуазними властивостями незвичної ночі на складі від непростого сонячного дня, дістав із кишені цигарку й закурив. Вдихаючи гіркий дим і видихаючи його в темну ніч повісив каблучку, створену з сигаретного диму, на блідий місяць. Кільце закрутилося

навколо місяця. Біле кільце злетіло з блідої кулі. Повільно приземлилося на дах офісної будівлі, що стояла попереду. Відштовхнулося від нього, і полетіло далі до висоток, що стояли вдалині. Алекс захотів узяти його в руку, але воно вже було далеко від нього і за хвилину розчинилося. Викурював сигарету і з кожною зробленою тягою створював невелике димове кільце, яке він одягав на будинки різної висоти, що стояли вже під бурею. Вдалині з'явився туман. Накрив висотки білим прозорим простирадлом теплий сон киян. Не докурив сигарету до кінця, як раптово пролунав зі складу голос начальника, що наближався:

— Шановний. Ви кудись пішли з робочого місця. На вас ще чекає робота.

Алекс обернувся й одразу відповів:

— Я вже все зробив.

Начальник складу відповів Алексу незадоволеним голосом:

— Ні, ви ще нічого не зробили. Тепер вам належить занести всі коробки з молочною продукцією в холодильну камеру.

Алекс піднявся на ноги і сказав:

— Я вже йду.

Начальник складу сказав:

— Поквапся.

Алекс подивився вдалину і тихо про себе сказав:

— Коли я тебе побачу Прокопенко Інга?

З горизонту темних хмар прилетіла легка прохолода спокою. Незрозуміле завзяття Алекса до Прокопенко Інги намалювало перед його очима променисту посмішку щасливої дівчинки Інги з блискучими перлинними очима і сяючим незвичайним глибоким чорним кольором волоссям. Раптово очі широко розплющилися і він голосно сказав:

— О небеса. Ми ніяк не зможемо побачитися. У нас зовсім різний час роботи. Її робочий день починається о дев'ятій ранку, а мій закінчувався о сьомій. Я не можу її втратити. Не можу. Вона мій останній шанс на життя з почуттями, а жити без почуттів, це те саме, що померти і продовжувати жити. Я не хочу жити минулим, і тим майбутнім, яке ніколи вже не настане, — він нахилив голову і голосно закричав, — я хочу її побачити, — услід словам самотнього хлопця, який тужить за дівчиною, яка далеко за невідомими краями, що пролунало в його голосі, він відчув поруч біля себе її теплу присутність. Прокопенко Інга була далеко від нього, і він не знав, де вона живе. Не знав, що зараз вона робить і з ким вона. Поруч із собою відчув її легке биття серця, схвильований подих і сором'язливий погляд простого дівчиська. Від відсутності можливості зараз із нею зустрінеється нагнув голову і подивився вдалину міста, і тихо про себе сказав:

— Ілюзія солодка, а реальність солонка.

Із засмученими почуттями і задумливим обличчям, не помічаючи нікого навколо себе, зайшов на склад. Подивився на коробки, що стояли посередині складу, і почав одразу робити свою роботу. За п'ять хвилин перемістив усі коробки до холодильника і

виконав дану йому роботу. Склад затих. Не моргнув оком, він, стоячи посередині вже порожнього від співробітників і коробок складу, покрутився на місці й зупинився. Подивився по кутах і побачив повну тишу. На складі нікого не було. Усі співробітники складу кудись зникли.

Алекс сказав тихим голосом і вийшов зі складу на перекур:

— Напевно, всі пішли кудись спати.

Алекс зрозумів, що в нього з'явилася вільна хвилина для відпочинку, і не витрачаючи часу, бо дуже сильно втомився і ще не спав, швидко вибіг на вулицю, шукаючи затишне містечко для свого швидкоплинного відпочинку. На обрії грізні кульові хмари ставали дедалі ближчими. Наближались незграбно розкидаючи на всі боки темні та сині іскри. На місто наближалася велика гроза. Стоячи на вулиці побачив на території складу під накриттям невелике затишне містечко і велику гору картонних коробок. З синьої блискучої білий вогнем блискавки, що вибухнула в небі, пролунав гучний шум, і хоробрі дворові пси, що бігали з високо піднятими підборіддями, показуючи всім свою перевагу і велич непохитної влади, раптово злякалися й побігли до першого і єдиного самотнього дерева, яке стояло на території складу. Хтось із собак сховався під деревом, а хтось вирішив знайти собі притулок за територією складу, і частина собак, перестрибнувши велику огорожу, побігли до житлових високих будинків, щоб шукати підвал або ще якийсь притулок від грози, яка спостерігається.

Алекс подивився на них з посмішкою і сказав:

— Я страшенно хочу спати. Я хочу просто на цьому місці провалитися в глибокий сон, і відчути під собою м'яке ліжко.

Уперше в житті відчув, яким може бути нещасливе сіре життя простого безхатченка, який не має свого будинку або сім'ї і постійно перебуває на межі боротьби за виживання або смерті. Щосили намагаючись знайти для себе в цьому житті тепле містечко, а нічний картонний будиночок, що врятує його від холодного дощу, або для однієї лише швидкоплинної ночівлі ставати благом долі. Заплющив сонні очі й одразу стривожено їх розплющив разом із виникненням дивних із ним речей. Цієї самої миті, щойно він задрімав, і до нього прибилася згряя боягузливих псів, яка втекла з території складу. Частина собак, що втекла від грози в бік житлових будинків, повернулася на склад. Їх було до десяти собак і всі різних розмірів і кольорів. Вони розляглися без сорому навколо Алекса. Ватажок їхньої банди, а ним був сто кілограмовий із рудою шерстю пес. Вмостився перед обличчям Алекса і без сорому поклав великі чорні лапи на плече. Стримуючи страх, тихо про себе сказав:

— Таке уві сні не наснитися, а я зараз не сплю, і прокидатися мені не потрібно, щоб уникнути з ними конфлікту. Я повинен лежати і не рухатися.

Алекс почував язиком ніс. Боягузливі собаки залишили свій дім і втекли геть із території складу, а сміливі повернулися на місце.

Алекс тихо сказав:

— Як вони могли так швидко і непомітно повернутися назад. Напевно, не кожному так тут пощастило провести кілька вільних хвилин відпочинку в компанії бродячих псів,

а мені пощастило як новому працівникові не тільки з псами, а й з найдивнішою компанією і неприродними, незрозумілими подіями, що відбуваються зі мною. Раптово гучний вибух пролунав по всьому небу. Осліпив весь простір білим спалахом, як хмари показали свою могутність і швидко зникли. Непомітно стрімко звільнив небосхил від грози, перетворивши його на спокійну нічну веселку блискучих зірок, що блимають по всьому темному полотну. Разом із грозою безслідно зникли дворові пси, залишив за собою незрозумілу загадку і в цей момент пролунав знайомий голос:

— Новачок, нам час робити роботу.

Алекс упізнав цей голос і одразу відповів:

— Уже йду.

Алекс встав і підійшов до начальника, а той йому грубо сказав:

— Ви бачили, скільки годин.

Алекс подивився вбік і відповів:

— Ні. Я не бачив.

Алекс подивився на сріблястий годинник, що висить вдалині складу, і з подивом сказав:

— Ну, нічого собі. Уже робоча зміна закінчилася.

Начальник подивився на Алекса:

— Час іде швидко.

Алекс подивився в очі начальника:

— І що ви мені хочете сказати?

Начальник подивився на склад, а потім на Алекса:

— Я вам хочу запропонувати звільнити приміщення і як слід відпочити після роботи. Вас попереду ще багато чого чекає. У нас робочий графік дві ночі через два дні, і буває більше ночей і менше денного відпочинку. Усе залежить від обсягу роботи. Усе. Ви на сьогодні вільні. До вечора. Сьогодні у вас ще одна нічна зміна.

Алекс оглянув швидким поглядом склад:

— Прощайте.

Начальник складу подивився із загадкою на Алекса і відповів:

— До швидкої зустрічі.

Алекс розвернувся і пішов у роздягальню. Повернувся в бік дверей, і побачив, як темне полотно із загрузлими в ньому зірками раптово перетворилося на прозоре небо ранкового світанку, де червона куля, яка виходить із-за обрію, висвітлила наляканих мешканців тих далеких країв молочним теплом і приголубила заспокійливим світлом кожного несплячого та наляканого зливою бурею киянина. Ненав'язливо обклав пір'їнками тепла, що стрибають по всьому Києву, веселощами і безтурботністю ранкового світанку.

Алекс подивився на світанок:

— Цікава ніч у мене була. Наповнена настільки багатьма неприродними сюрпризами і несподіванками. Ця ніч зуміла потішити не тільки мій гумор, а й моє серце раптовою зустріччю з Прокопенко Інгою в моїй уяві.

Радіючи завершенню робочої ночі Алекс блошиними шашками, остерігаючись місцевої банди псів, перебіг через безлюдне поле, і перестрибнув одним стрибком стареньку огорожу. Раптово зустрів під час приземлення дівчинку Прокопенко Інгу, яка йшла до центрального входу в не свій відведений робочий час, так наче їхня зустріч була заздалегідь спланована, а все було за планом. А старання Карлика були марними. Зустріч із Прокопенко Інгою відбулася.

Прокопенко Інга посміхнулася:

— Доброго ранку Алекс. Що ви тут робите, і чому стрибаєте через огорожі. Ви від когось тікаєте чи за вами хтось женеться?

Алекс усміхнувся і відповів:

— Добрий. Ні. Ви що таке говорити. Я просто розминаюся після робочої ночі. Ось вирішив зробити маленьку зарядку перед початком дня.

Прокопенко Інга подивилася на Алекса:

— Мені здається, для вас він уже закінчився. Тепер день перетворився на ніч, а ніч на день. Чи не так?

Алекс подивився вбік і задумливо сказав:

— Складно відповісти на ваше запитання в першу нічну зміну.

Прокопенко Інга посміхнулася і з посмішкою запитала:

— Вам там сподобалося?

Алекс одразу сказав:

— Звичайно, сподобалося. У вас чудовий колектив, такий приємний і чуйний.

Прокопенко подивилася в очі Алекса:

— Я рада за вас. Я дуже рада.

Після сказаних слів Прокопенка Інга без продовження розмови і пояснень розвернулася. Вона повільно почала йти вдалину простору і віддаляючись все далі від Алекса почала зникати з поля зору.

Алекс переляканим голосом сказав:

— Стійте.

Прокопенко Інга не почула сказаних слів, і вона продовжувала віддалятися і ставати все далі й далі. Не витримав гострого душевного болю, який раптово виник, і розставання при зустрічі. Відразу побіг за Прокопенко Інгою і коли наздогнав її, схопив за маленьку ручку якомога міцніше. Прокопенко Інга сама відкинула сяюче незвичайним для реальності світлом шовкове волосся, яке відштовхнуло пристрасне завзяття хлопця на кілька метрів назад, і сказала голосом надії на нову зустріч:

— Знайди мене в соціальній мережі як Прокопенко Інга. Я буду чекати.

Алекс зі здивуванням подивився на неї:

— Коли мені тебе знайти?

Прокопенко Інга посміхнулася:

— Коли серце підкаже знайти мене тоді й знайди. Пам'ятай. Я чекаю на тебе.

Слідом за сказаними словами пролунав гучний хлопок, і сцена розставання провалилася в густу темряву. Гучні слова розставання послужили пробуджувальним

звукм ранкового будильника, що швидко підняв з крісла. Голос Прокопенко Інги повернув Алекса назад додому і зумів непомітно для нього перенести з одного кінця міста в інший у нове для нього майбутнє. Весь стривожений і спустошений розставанням нічого не зрозумів про те, що відбувається. Сон ніби стер пам'ять, і нормальне сприйняття реальності змішалось з чимось незрозумілим. Усі почуття всередині влилися в одну важко помітну мозаїку білих спалахів.

Алекс встав на ноги і з криком у себе запитав:

— Що це було? Де я?

Не контролюючи координацію рухів, потер кілька разів себе по обличчю спітнілими руками, і збуджений впав назад у крісло та сказав:

— Невже мені це все наснилося?

Струсив смуток з обличчя і зі страхом:

— Я ніби за одну ніч прожив цілий місяць свого життя.

Застиг на одному місці і почав спокійно міркувати над примхою долі, що сталася з ним.

## **Глава 6**

### **Галюцинації**

Алекс прокинувся від божевільного і важко усвідомлюваного сну, а він оговтався у себе вдома, і намагаючись зрозуміти його сенс, і те навіщо йому з'явилося таке сновидіння, він, прокинувшись від сну, яке важко забути, шукав у собі сили для упокорювання із залишеною уві сні Прокопенко Інгою для нього повідомлення. Без неї стало важко дихати та не міг повірити, що це був лише сон, а не реальність його життя.

Алекс тихо сказав:

— Невже сон може бути кращим, ніж саме життя. Такого не може бути, але це правда. Я не можу повірити, що це все мені наснилося. Намагався осмислити і зрозуміти сенс зустрічі уві сні з Інгою, яка не носила логічного для нього пояснення і причини сновидіння, що виникло, яке не має сенсу.

Тихо про себе сказав:

— Може в щасті немає сенсу. Може просто потрібно жити і не шукати жодних відповідей на сенс і просто насолоджуватися життям. Не знав про що думати і як прийняти такий хід подій. Хапаючи себе за серце, зберігав почуття, що відродилися уві сні, і не відпускав їх. Переживав нестерпну тугу, пов'язану з тим, що він усього лише познайомився з нею у вигаданому світі, який не має жодного зв'язку зі справжньою реальністю.

У цей час, десь далеко в невідомому світі зі схожими запитаннями в такому ж самому стані перебував на острові і ставив він їх самому собі простий моряк, і не мав при цьому жодної відповіді. Родіон почувався самотньою людиною і перебував у незвичному розгубленому стані. Перебуваючи сам на острові, пройшов не великий шлях і піднявся на наступний поверх, який був ще одним кроком на його загадковій долі. Піднявшись сходами, він поставив сам собі запитання:

— Навіщо я тут? Хто мене сюди прислав? Яка причина всієї моєї незрозумілої

подорожі?

Не міг повірити собі й зрозуміти, як сюди потрапив і чому саме він тут опинився, а не хтось інший.

Родіон тихо сказав:

— У кожного з нас своє життя і свій шлях, де б ми не були і ким би ми не були, кожна дорога окремої людини має свою оригінальну стежку, не схожу ні на чию. Кожна стежа має свій сенс. У кожної живої істоти своя неповторна доля з наявними в ній подібностями з іншою долею, але вона аж ніяк не може бути ідентичною, і кожному з нас необхідно зрозуміти і прийняти своє призначення і пройти свій шлях до кінця. Я ж Родіон і ні хто інший і ні ким іншим, ні коли не був. У мене немає більше сил. Я не знаю, що робити і куди йти далі.

На цей момент, коли зіткнувся з труднощами і йому шалено хотілося додому, а як йому раніше здавалося, нестерпне пекло, сповнене робочим хаосом і домашніми плутаниною сімейного життя з постійними дзвінками друзів, раніше ввижалося, що він не може терпіти, і набридливо ставився до нього, а зараз це був для нього рай.

Родіон знову тихо про себе сказав:

— Зіткнувшись із труднощами, і тільки тоді ми починаємо розуміти й цінувати те, що колись нам здавалося непотрібним і таким, що не варте ні чого для нас.

Тут на самоті й забутті почав розуміти справжні цінності дружніх стосунків, те чого він ніколи не цінував, а завжди надавав перевагу зовсім іншим привілеям, як-от фінансова вигода, спілкування заради задоволення своїх майбутніх планів. А час він витрачав, якщо в ньому була дня нього користь, і тепер він залишився сам.

Родіон, тихо поглядаючи на всі боки, сказав:

— Світ змінюється тоді, коли ми переглядаємо своє внутрішнє ставлення себе до зовнішнього оточення.

Настав той самий момент, коли він відчув важливість простих, здавалося б, незначних речей, які мають справжню радість у житті, і те не підроблене щастя, що його всі так шукають, але в зовсім іншому місці, там, де його ніколи не було, й ніколи не буде, а там буде лише обман самого себе та змарнований час на надії й мрії, які завжди ведуть до реального щасливого життя.

Родіон поставив сам собі запитання:

— Куди я йду? Навіщо я сюди прийшов? А що як за наступними дверима ховається те, що я так довго шукав. Але що найголовніше в житті? Гроші, слава, влада або ж простий затишок, якого мені завжди не вистачало, а тепло, спокій із поруч відданими друзями, я це все не цінував. Може я не даремно тут опинився і мені необхідно подолати цей шлях, який відкриє мені всю про мене правду, але, що це за таке дивне місце? Чому я тут опинився? Ось у чому питання.

Прислухався до темної прірви, що утворилася всередині, яка наспівувала собою мелодію невідомості, забираючи сили йти далі до своєї мети.

Родіон сказав:

— Іноді наша внутрішня невідомість поводить як дракон, що поглинає вогнем все



живе на своєму шляху, з яким нам необхідно битися і здобути над ним перемогу. Невідомість краде з нашої душі наші сили, і прагнення, ставлячи нас в ув'язнення, одягаючи на очі темну пов'язку, з якою ми йдемо все далі в пащу дракона, що поглинає вогнем і спалює надію. Поборовшись із ним, ми здобудемо не тільки силу, а й упевненість у собі, яка дасть нам більше, ніж у нас було. Кожна перемога незалежно, де вона була всередині або зовні, завжди винагороджується, але цю винагороду необхідно побачити.

Піднявся на другий поверх і побачив сталеві холодні стіни, що не відображали жодних усередині нього почуттів, наче ці стіни були його почуттями, в яких у ньому не було життя і правди. Він застиг на місці й почав розмову із самим собою:

— Нехай буде, так як було велено невідомою волею. Я розумію й усвідомлюю лише свою безвихідь, у якій немає мого вибору, і я, невідома для себе людина, зобов'язаний змиритися зі своєю безпорадністю та відсутністю належного, як я раніше думав, вибору, якого в мене ніколи не було. Я обманював сам себе протягом багатьох років, і мені доводилося лукавити і жити ілюзією, яка надає мені вибір тієї ж ілюзії. Чинити опір проти вищих сил — це все одно, що перетворитися на птаха і полетіти далеко в космос, де немає землі і води. Я втік зі свого шляху, і спробувавши обдурити саму долю, залишився сам. Ні. Так я тільки ще більше перетворю себе на втікача, що ховається від самого себе. Я сподіваюся, мої слова будуть почуті і той, хто створив цей чарівний світ загадок і таємниць, допоможе мені знайти спокій і відкриє мені правду і дасть на мої запитання відповіді.

Родіон подивився вдалину:

— Мене найбільше хвилює лише одне питання. Хто ж я? Просто людина без обличчя та імені? Тоді, що я тут роблю, і навіщо я сюди прийшов. Яка мета того, хто відправив мене в цю подорож дивним світом із незвичайною реальністю.

Хотів почути відповідь від того, хто привів його сюди і створив цей світ, але ніхто йому так і не дав відповіді. Ні голос усередині, ні голос зовні, нічого не промовив, він чув усього лише одну тишу.

Родіон сказав:

— Найімовірніше, а так воно і є в цьому світі, і правда в тому, що я був завжди сам, і мені більше ні на кого було сподіватися, крім як на самого себе, і тільки так, можливо, я зможу закінчити свій шлях. Дізнатися хто я, і ким це весь час був під маскою брехні та лукавства. Може наодинці з самим собою зрозумію себе і дійду до кінця, і дізнаюся хто я.

Родіон подивився на всі боки:

— Усе своє свідоме життя я обманював себе і жив зовсім не своїм життям, і постійно намагався піднести себе над хмарами, будучи не орлом, а простим смертним гравцем, граючи драму чужого життя, але не свого. Я раніше віддавав перевагу вигоді і грошам, а зараз я зрозумів, що щастя ховається в теплому куточку близьких і надійних друзів. Як я так раніше міг жити? Я постійно обманював себе і вводив у глибоку оману. Я загубив найпростішу і найважливішу не тільки для мене, а й для всіх нас істину

радості та людського щастя. За все своє життя я ніколи не звертався до самого себе за розумінням, простим співчуттям, і необхідною в скрутну хвилину підтримкою, гублячись у чужих помилках і думках, які завжди були для мене чужими. Адже у кожного з нас своє життя і свій неповторний не схожий шлях.

Родіон подивився вгору:

— Мені потрібно йти далі, але ж зупинившись на місці, я ще більше потону в паші вогнедишного невідомістю дракона. Найскладніше зрозуміти і прийняти витраченим даним мені життям даремно не на найосновніші цінності, а на другорядні, і потреби, які я поставив понад усе. Сам себе змусив плисти за течією помилкових цінностей. Прийняти і пережити, змиритися і повірити заново в себе, і є вірний шлях до зцілення душі і справжньої радості життя.

Родіон заплющив очі:

— Стоп.

Родіон розплющив очі:

— Чому я йду на одному місці? Дивно.

Родіон зупинився і побачив біля себе туфлі:

— Кілька хвилин тому їх тут не було. Звідки вони тут взялися? Я тут уже другий день і за цей час не зустрів жодної людини, а вони явно когось хто тут колись бував. Таке відчуття ніби їх якийсь Карлик забув.

Родіон усміхнувся й одягнув їх, а потім сказав:

— Це мій розмір. Спасибі тобі невідомий Карлик за залишений подарунок. Тепер у мене будуть туфлі.

Одразу після вимовлених слів Родіон втратив над собою контроль і перетворився на божевільного. Родіон голосно закричав:

— Я вільний. Я вільний.

Сам того не розуміючи, він втратив над собою контроль і перетворився на неконтрольованого Карлика.

Швидко полетів уперед уздовж коридору і подолав не велику відстань у сто метрів. Він летів біля сталевих дверей, у які мав зайти, і можливо, отримати відповідь на своє запитання, до наступних сходів, що ведуть на третій поверх, біля яких він зміг зупинитися тільки зі свистом, що труться туфлями об поверхню підлоги. Різко й несподівано втратив над собою контроль і розвернувся на одній нозі та з тією самою швидкістю помчав назад на початок коридору з широко розставленими на всі боки руками. Хапав пальцями холодне повітря. Метнувшись туди й назад, зупинився на тому самому місці, з якого почав свій політ коридором. Шокуючи себе своєю некерованою поведінкою, яку він не в змозі був зупинити, і в цю мить він, повільно парируючи в невагомості, різко перекинувся в просторі та встрибнув ногами на стелю і від початку до кінця пробігся коридором. Родіон повернувся на місце. Не зістрибуючи зі стелі, підстрибнув до підлоги, і рукою дістав її блискучу поверхню. Виконавши в стрибку подвійне сальто, він приземлився на поверхню стелі і сказав:

— Я вільний.

Родіон закричав і зістрибнув зі стелі на бічну стіну з такими словами:

— Я вільний. Я можу робити все, що захочу.

Почав бігати по стінах, перестрибуючи з однієї стіни на іншу і в проміжках голосно сміятися. Стрибав на стелю і на бічні стіни, а з них уже відштовхувався і ставав на підлогу, і знову відштовхуючись від підлоги і парируючи в просторі, знову летів уздовж коридору і приземлявся на стелю. Насолоджуючись набутою в незвичайний спосіб давно спраглою свободою, він голосно сміявся, і махав на всі боки руками. Раптово зупинився і подивився на всі боки, підняв високого догори голову, побіг по бічній стіні до великих дверей, які стояли попереду. Наблизившись він побачив відсутність дверної ручки і голосно сказав:

— Тут немає дверної ручки? Хто її вкрав? О, я зовсім забув, що тут у цьому палаці я зовсім один, але чомусь постійно думаю, що поруч зі мною хтось перебуває. Мабуть, у мене залишилася звичка ще з мого справжнього світу постійно відчувати біля себе надокучливих співробітників і дорогих для мене друзів, за якими я шалено сумую. Оточення завжди змінює людину. Змінює її почуття, ставлення до світу і розуміння справжніх цінностей.

Постукав у двері, і вони самі перед ним відчинилися:

— Ні чого собі.

Почухав потилицю і сказав:

— Знову темрява.

Попереду розстелився довгий темний коридор.

Подивився вдалину темного коридору:

— Як у цьому на вигляд не великому палаці сюди все помістилося.

Зістрибнув на підлогу і прокрадаючись углиб темряви, увійшов до кімнати, відчуваючи запах нашатирного спирту. Повільно й обережно пройшовши метрів десять, а може п'ятнадцять, як раптово виник посередині коридору білий спалах, що засліпив. Попереду з'явився широкий довгий коридор із крапельницями, що стояли під стінами, і поруч медичними ліжками. У далечині біля наступних дверей стояли дві вішалки з білими докторськими, що вішали на них, і чарівним плащем синього кольору, який був між ними, з маленькими білими зірочками, що вішали на них, і одним між ними. Температура в приміщенні була на багато нижчою, ніж у першому коридорі. Тут було холодно. Не віддаючи себе в лапи мерзлоті, що кусає гострими зубами, одягнув на себе чарівний плащ. Одягнув плащ і раптово в коридорі почав чути людські голоси. Примружив гостро очі, як вдалині коридору, що звужувався, побачив, що літають по всій площі в метушні білі лікарські халати.

Родіон подивився на всі боки й тихо сказав:

— Хто тут? Відгукніться? Покажіться.

Чи то криком, чи то проханням, він закричав злегка хвилюючим голосом із пухким усередині басом:

— Покажіться. Де ви люди? Я тут. Мене хтось бачить?

У відповідь на свій голос самотнього мандрівника, що заплутався серед невідомості

дивної реальності, він відчув відчуження від невидимих особин, присутніх тут, які не відгукнулися на його прохання. Слова про допомогу пролунали, але відповіді він не отримав, і такий незвичний перебіг події розчарував його і спустошив нову надію, що раптово виникла. Ще наполегливіше і тепер уже почав кричати впевненим голосом, заявляючи про свою присутність:

— Ви чуєте мене? Я тут. Я стою посередині кімнати. Скажіть мені, що це за місце. Чому я тут перебуваю? Хто мене сюди привів?

Цього разу він почув далеко по коридору тиху незрозумілу балаканину, яка підтверджувала присутність когось із людського роду, що перебував у приміщенні. Когось почув, але нікого не побачив і так само голосно закричав:

— Та відповідайте мені вже. Скажіть, хто я такий і як сюди потрапив.

Коридором пролетів білий халат, і він ще голосніше заговорив:

— Чекайте. Зачекайте на мене.

Родіон сказав до білого халата, що пролетів біля нього:

— Стій. Я тобі кажу. Стій на місці невидимка.

Не знав до кого він звертався та намагався знайти когось в самотньому безлюдному місці.

Родіон подивився на всі боки і ще голосніше сказав:

— Скажіть, хто ви.

Білий халат зник. Переборюючи своє бажання, що виникло всередині, наздогнати загадковий білий халат, що пронісся по всьому приміщенню, зупинився, і почав чути новий, далекий, виразний жіночий голос, і легкий чоловічий бас. Хтось із кимось розмовляв. Нічого не розуміючи в нерозбірливій розмові, що виникла, він заплющив очі й високо закинув догори голову. У подиві одразу повернувся назад на початок коридору з широко розплющеними від переляку очима. По всьому приміщенню літали десятки білих халатів. З одного кінця коридору до іншого. Одні халати вилітали з бічних дверей, а інші лягали на стелю і падали на підлогу. Деякі з них бігали в некерованому хаосі по всьому коридору вперед назад.

Злякавшись аномального явища, голосно закричав:

— Стійте. Я тут. Зачекайте на мене.

Ніхто з халатів не звернув на нього жодної уваги. Усе відбувалося так, ніби самого Родіона для них не існувало. Усі білі об'єкти жили своїм життям і метушилися по всьому простору коридору, перестрибуючи один через одного, перебуваючи в незрозумілій метушні. За хвилину вдалині коридору пролунав не голос простого лікаря, а важкий гул, що доніс до Родіона такі слова:

— Приведіть мені он того пацієнта, що стоїть біля дверей.

Рукав білого халата вказав на Родіона, який стояв. Усі лікарські халати, що літають передбачуваним лікарським відділенням поліклініки, різко зупинилися і завмерли на одному місці, і так ніби придивлялися до хлопця, який стояв біля входу і випадково зайшов у гості в їхній божевільний лікарський світ. Родіон відчув себе випадковою жертвою, і дуже швидко маленькими шашками, ступаючи на шкарпетках, почав

відходити назад, передчуваючи прийдешню, неминучу небезпеку.

Родіон поглядаючи на рукав халата тихо сказав:

— Зараз. Зараз пане ми вам його приведемо.

Родіон почув виразний жіночий голос:

— Я чекаю. Ведіть його до мене.

Услід жіночому голосу пролунав чоловічий бас:

— Схопити його.

Жіночний голос віддав команду завмерлим халатам:

— Приведіть його сюди.

Шурхіт лікарських халатів розрісся по всьому коридору. Усі халати підняли рукави догори і зухвало кинулися з жахливим і лякаючим виглядом на Родіона, який йшов із коридору.

По всьому коридору пролунав жіночий голос:

— Я знаю, що роблю. Не заважай мені. Ми втратимо пацієнта.

Сказав чоловічий голос:

— Ні. Візьміть його і приведіть до мене.

Жіночий голос сказав:

— Ні. Він утече.

За жіночим голосом знову пролунав чоловічий:

— Ми його наздоженемо і повернемо в палату.

Знову пролунав чоловічий бас:

— Ніякої палати. Одразу до психіатра новачка будемо вести.

Сказав жіночий голос:

— Ми його поселимо в палату. Там йому місце.

Знову заговорив чоловічий бас:

— У палаті тісно буде.

Пролунав упевнений жіночий голос:

— Ми його утіснимо, і він звикне.

Протестуючий чоловічий бас сказав:

— Ні.

Родіон почув суперечку білих халатів і голосно закричав:

— Ви, що всі збожеволіли чи я вже сам втратив здоровий глузд. Я бачу перед собою, як білий одяг між собою вирішує мою долю? Бути такого не може.

Родіон вимовив ці слова, і вони зникли. Слова подіяли як вимовлене заклинання на всіх літаючих об'єктів, що перебували в приміщенні. У коридорі знову утворилася порожнеча, а літаючих халатів начебто й не було. Присмак нашатирного спирту зник, а разом із ним і неконтрольоване божевілля. Зняв туфлі й поставив їх під стіну від гріха й подалі, а разом із ними він повернув на місце чарівний халат.

Родіон поглядаючи вдалину коридору сказав:

— Мої солодкі таємничі галюцинації розвеселили мене не на жарт.

Не встиг розвернутися обличчям до дверей, як почув з-за спини дивний жіночий

голос:

— Стій.

Розвернувся і побачив перед собою великих розмірів медичну сестру з грубими рисами обличчя і кремезним тілом, а в руці у неї був величезний шприц.

Родіон голосно закричав:

— О, психіатри.

Родіон підстрибнув на місці:

— Заберіть від мене це чудовисько з великою в руці голкою.

Невидимий жіночий голос сказав:

— Ні. Іди-но ти краще сюди. Я тобі зроблю укол.

Родіон подивився вздовж коридору, а там нікого не було:

— Ні. Дякую, я вже йду. На мене чекають важливі справи.

І у відповідь він почув:

— Не йди. Повернися. З нами тобі буде добре. Твоє життя перетвориться на рай.

Родіон голосно закричав:

— Випустіть мене звідси.

Родіон швидко побіг до дверей, намагаючись втекти від божевільного голосу.

Вистрибнув із медичного відділення назад на сходову клітку другого поверху, і голосно зачинив за собою величезні сталеві двері з такими словами:

— Примхлива в мене галюцинація прокинулася. Напевно, вона з'явилася від самотності. Невже це все в моїй голові? З мене вистачить сюрпризів. Треба йти вперед і чим швидше, тим краще. Що швидше я знайду відповідь на своє запитання, то скоріше я сподіваюся зможу повернутися додому.

Із ще більшим усередині завзяттям, що прагне завершення свого шляху, швидко побіг до сходів, які ведуть на наступний поверх.

## **Глава 7**

Справжня зустріч із Прокопенко Інгою

Був це сон чи ні? Алекс цього не знав, і він думав, що все, що сталося з ним у молочній компанії, було всього лише незвичайним сновидінням. Неймовірний сон відвідав його і злегка розбурхав не тільки його уяву, а й самі застигли почуття. Пробудження від сну забрало в нього найпотаємнішу мрію, яка на цей момент могла стати реальністю тільки в його вже загиблому сні. Він залишив у ньому крихти світлих образів. Бідолаха, втративши свою надію на краще життя і проживаючи його на самоті у вигаданому світі сновидінь, залишив там не тільки частинку себе, почуття, що відродилися в тому світі, а й чомусь свій розсудливий розум. Риссю зіскочив із крісла і побіг униз сходами, немов збожеволілий несправедливістю тореадор у пошуку свого невідомого і дивного, відданого друга зі знаком правосуддя. Повернувся тільки через десять хвилин у жахливу для себе реальність самотності. Із протестом проти всієї існуючої несправедливості, що відвідала його життя, спочатку забіг в одну з кімнат першого поверху, де білі стіни перетворилися на кольорові й стали сяяти стиглою вишнею, а посередині першого поверху в будинку раптово з'явився скляний стіл

чорного кольору, якого вчора ще не було.

Алекс подивився на нього:

— Дивно це все. Я що ще сплю?

Досліджуючи мармурову підлогу, що відображала його спотворене відображення, здивувався:

— Що відбувається? Я так змінився.

Побачив своє обличчя, так ніби воно було в розбитому дзеркалі. Надивившись на себе в зовсім іншому незвичному вигляді, підняв повільним рухом голову і подивився на високу стелю. Відстань між Алексом і стелею змінилася і стала довжиною близько шести метрів, а була три метри.

Алекс сказав:

— Нічого собі. Я що перетворився за одну ніч на маленького чоловічка чи це стеля стала вищою і довшою, ніж зазвичай була до цього. Бувають же дива.

Не міг впізнати свій дім і не розуміючи, що відбувається, він відразу спробував дострибнути до стелі, відчутти простір на смак. Він підстрибнув, а стеля стала ще вищою, а раніше він міг із першого стрибка дістати до стелі. Не діставши до поверхні стелі, задумався і зробив перший крок до з'ясування розмірності, що виникла в самій реальності будинку. Будинок змінював свої параметри як йому цього хотілося. Не вірячи тому, що відбувається, знову стрибнув і не встиг до нього наблизитися на половину відстані, що розділяла його руку і білу стелю, як він раптово відчув у ногах силу тяжіння, що потягнула його назад із великою швидкістю, і із бавовною приземлився на стопи та впав на спину.

Алекс почухав потилицю і тихо сказав:

— Що відбувається? Напевно, я ще сплю.

Круглими очима подивився у вікно і застрибнув на диван, затупотів ногами по коричневих подушках. Не зрозумів своєї поведінки і з розставленими на всі боки руками звалився назад. Очі потонули в білій порожнечі, що літала по всій кімнаті. Зіниці перетворилися з маленьких точок на величезні чорні кулі, які побачили перед собою неминучу небезпеку, а вона ховалася в тихому божевіллі, що наближалось. Заплющив очі й спробував змінити холодне сприйняття кімнати на більш тепле. З надією відкрив їх і побачив перед собою в кімнаті двох білих голубів із синім пір'ям, що відображали собою символ щастя і благополуччя.

Алекс подивився на голубів і голосно сказав:

— У мене вдома голуби літають? Я знову повернувся в сон, або ж я взагалі не прокидався.

Голуби, пролітаючи над квіткою, що стояла у вазоні, раптово і безшумно зникли, не залишивши після себе жодного сліду присутності. А насправді це була гра Чарівника. Йому подобалися птахи, і він з ними постійно проводив вільний час. Перебуваючи сам удома, злякався білої порожнечі та феномену з птахами. Не залишаючись на місці стрілою вилетів з кімнати і зупинився посередині сходів. У розгубленості обернувся назад і оцінив відстань між ним і підлогою, вона не змінилася, і одним стрибком

перестрибнув сходи та схопив себе за стопи:

— Ах, пече.

За вікном пролунав скрипучий писк машини, що летіла на шаленій швидкості, яка намагалася вписатися в поворот і тим самим створювала аварійне становище для зіткнення з цегляною огорожею будинку. Алекс швидко застрибнув на другий поверх і не торкаючись жодної сходинки, підбіг стривожено до вікна. Висунув із загрозливим виглядом голову і очима, що бігали по сторонах, почав шукати порушника дорожнього руху.

Алекс голосно закричав:

— Тут не місце спотворювати запах свіжого повітря і їздити перевищуючи швидкість.

Подивився на круглу кулю темного диму і побачив у ній віддзеркалення, обличчя людини, яка насміхалася над ним, він голосно сказав:

— Неподобство.

Алекс схопив себе за вухо і знову сказав:

— У тебе бензин палений.

На сказані слова почув писк шин. Пара, а це чоловік і жінка, яка проходила поруч, а вона йшла біля будинку хлопця, побачила, як Алекс вискочив вікна, не контролює своєї поведінки, застигла на місці, чекаючи від незнайомця невідомо чого. Алекс подивився на пару і з посмішкою сказав:

— Вибачте громадяни. Я вас не побачив.

Сором'язливо ще раз посміхнувся і сховався за шторою, злякавшись можливого приходу людей у синій формі до його будинку за порушення громадського порядку. Гусячим кроком, побоюючись нападу невідомо кого, спустився на перший поверх. Випрямив спину тростинкою і побіг у першу кімнату, що була поруч, оглянув її і сказав незадоволеним тоном:

— Ні, не те. Тут його немає.

Втратив здоровий глузд уві сні, прикинувся маленьким зайцем, що стрибає сходами. Він піднявся на третій поверх. Став у отворі коридору і голосно сказав:

— Куди сховався мій вірний друг?

Взявши в руку віник, що стояв поруч, він одразу побіг обшукувати всі кімнати цього поверху, сподіваючись знайти свого вірного друга, який сховався в одному з приміщень будинку, якого він сам собі створив у своїй уяві та забув про те, що він уже впродовж тривалого часу живе сам. Ніхто, крім кота, в його великому будинку не жив, і не живе вже довгий час. У кожній кімнаті, що заходила, він обшукував усі кути, оглядав маленькі прорізи між шафою і стіною, заглядав під ліжка і навіть встрибував, копіюючи не слухняну мавпу, на дороговартісні люстри, що вішають, намагаючись там знайти в глибоких квіткових флаконах свого таємничого друга. Ким був його друг, він не знав, але шукав його там, куди падала його тінь. Бігаючи по поверху і заглядаючи в кожну кімнату та повторював такі слова:

— Я все одно знайду свого друга, чого б мені це не коштувало. Я знаю, тобі



подобається зі мною грати в хованки. Де б ти не ховався, я тебе знайду. Раз, два, три, я знову йду тебе шукати.

Стиснув, зібравши всю злість у кулак, і вдарив ним об стіну, і цим створив лякаючий дзвон по всьому будинку, сподіваючись, що він від лякаючого звуку сам вибіжить зі сховища. Ніхто не вибіг і далі продовжив пошуки з такими словами:

— Ага. Тебе тут немає. Це добре. Тоді я буду, мій дорогий друже, шукати тебе на інших поверхах. Напевно, ти там від мене сховався.

Піддавшись бажанню, що раптово виникло після сну, відшукати сам не знаючи кого, махаючи руками, прилетів на перший поверх і зупинився біля каміна. Обережними кроками підійшов до вже спалених аркушів роману й оглянув втомленим поглядом кімнату. На столі лежав домашній телефон. Одразу набрав перші цифри, що спливали у свідомості. Недовго чекаючи відповіді, він почув у динаміку несподіваний жіночий голос:

— Я вас слухаю.

Не дотримуючись правил етикету в розмові, він одразу почав говорити:

— Терміново надішліть мені одного папугу із зеленим пір'ям і червоним носом на пошук мого друга, який загубився в будинку. Ви мене чуєте? Терміново надішліть мені птаха.

Не встиг сказати все й до кінця, як замість відповіді в телефоні почув божевільні до тремтіння дратівливі короткі гудки, і кинув слухавку телефону вбік:

— Ага, ось так от. Мені не хочуть допомогти і так неохоче відмовляють, тоді я зателефоную в рятувальну службу і викличу страуса на роликах. Він мені точно не відмовить. Не відмовить у моєму проханні і поставиться до мене з повагою.

Галопом побіг на кухню і влетів у хол та одразу заліз у першу-ліпшу шафу з кухонним посудом. Не думаючи про наслідки, одразу взяв до рук посуд і розбив три італійські тарілки, а потім сказав:

— На славу моєму другові. Мене не бачить і не хоче зі мною зустрітися, тоді нехай тепер почує мою наполегливість із ним зустрітися.

Зістрибнув зі столу та забіг у першу побачену кімнату. Підійшов до дзеркальної шафи й відчинив дверцята. Захлинаючись від радості, що виникла, голосно закричав:

— Ось ти де. Хай живе мій друг, а я вже оглянув увесь будинок, намагаючись тебе знайти. Я цілу годину витратив на пошуки свого вірного друга.

Акуратно дістав із шафи чорне пальто і спокійним голосом заговорив до нього як до свого старого, вірного друга:

— Ти уявляєш, мені сьогодні вночі наснився дивний сон. До жаху незвичайний, і він не схожий на жодні попередні сновидіння. Був таким приємним. Так мене здивувавши мене до божевілья і відібравши здоровий глузд. Кольоровий сон, у якому я випадково зустрівся з чарівною дівчиною, яка працює в молочній компанії у відділі кадрів фахівцем із підбору персоналу, а звали її Прокопенко Інга. Відродила в мені давно померлі, як я вважав, почуття любові. Напевно, така зустріч могла трапитися тільки в казковому сні. Моє життя ніби почалося все спочатку. Усе почалося з білого аркуша.

Подивився на денне світло і далі продовжив свою розповідь:

— Так ось ми з нею познайомилися, і між нами раптово виникли незвичайні і не чужі почуття. Я ще ніколи не відчував себе такою щасливою людиною, і я це відчув із нею. Мені знову через такий довгий час захотілося жити і бігти тільки вперед, не бачив перед собою жодних труднощів. Мені хочеться стрибати по хмарах і безтурботно проживати, не думаючи про смуток і самотність, своє славне життя. Відродила в мені щось незвичайне, і я знову захотів любити. Повернутися до нормального денного життя, і зажити як проста людина. Перебуваючи уві сні, я весь час думав тільки про неї. Думав про її прекрасний запах злегка перепаленого, шовкового волосся. Уві сні ніби часу не було, а були тільки ми, і ми були вдвох. Дивно сказано, але в мене склалося таке враження, ніби якийсь таємничий Чарівник створив сон, який приснився мені вночі, саме для нас двох. Сон ніби був створений для нашої зустрічі, але як я пам'ятаю впродовж моєї мандрівки там був ще хтось, хто постійно втручався в нашу зустріч, намагаючись нам постійно завадити провести час удвох без сторонніх. Це неважливо, її щира посмішка зачарувала мене до легкого божевілля. Дівчина Прокопенко Інга звела мене з розуму. Я щохвилини шукав нову можливість знову зустрітися з нею. Хотів провести хоч на одну зайву хвилину. Будучи уві сні в різному соціальному становищі, а я був безробітним, а вона — працівником відділу кадрів, який займався підбором персоналу, одразу звернула на мене увагу і я їй сподобався. Це була глибока ейфорія. Усе як у житті, але це був сон. Спочатку ми не надали жодного значення почуттям, що виникли, а ось потім за кілька годин, коли я повернувся додому, і весь світ перевернувся і змінився, став не таким, яким був, я почав відчувати ще з більшою гостротою своє везіння. Я забув про самотність, якою я жив довгий час, не відаючи його справжнього смаку життя. Мені відразу стало не вистачати поруч її надихаючої присутності, сміху і запаху тіла. Уперше за такий довгий час я відчув себе щасливою людиною, але найбільша несправедливість, що роздула мене до неадекватної поведінки, це те, що сон відібрав у мене мої ж почуття і викинув мене в сумну реальність. Спочатку я влаштувався юристом в офіс, а потім того ж дня після звільнення став працювати на складі. І це не заважало мені ні в чому і як головного учасника сновидіння, коли я повернувся додому і чомусь там залишилися найцінніші почуття. Сон забрав у мене мою любов. А може хтось її забрав. Ти собі уявляєш як це.

Поклав на руку пальто і кілька разів махнув ним догори й донизу, цим підтвердивши свою розмову з ним, а потім продовжив:

— Ти знаєш, мій друже, мені вже не вистачає Прокопенко Інги. Я не знаю, що мені тепер робити. Смуток стає дедалі сильнішим і сильнішим, а повернутися назад у той світ, я вже не можу. Разом із ним пішла і моя любов. Ти мене розумієш?

У відповідь він нічого не почув і далі продовжив говорити:

— Я так розумію, ти не хочеш мене по-дружньому підтримати. Хоч одним теплим заспокійливим словом.

У відповідь почув мовчання і це не завадило йому далі розмовляти з чорним пальтом:

— Я тебе зрозумів. Тепер ти хочеш пограти в мовчанку.

Поворухнувшись один раз рукою і тим самим підтвердив відповідь темного друга одним кивком, а іншим було зимове пальто, і сказав:

— Гаразд, тоді будемо грати, по-твоєму, але чому весь час ти мовчиш? Ти не хочеш зі мною обговорювати цю тему? Напевно, ні чи так?

Самотньому Алексу почало здаватися, перебуваючи поруч із другом, а він зробила своїм найкращим другом чорне пальто, яке було символом смутку й самотності, а воно ігнорувало кожне його сказане слово, тобто мовчало.

Алекс подивився на пальто:

— Добре. Я так розумію, ти будеш не проти того, якщо я сьогодні буду вирішувати, куди ми підемо і чим займатимемося впродовж дня, — у відповідь він нічого не почув, — я так розумію, ти не проти, — він, зависнувши голосом, у відповідь почув знову тишу, — мовчання, знак згоди.

Стиснув зуби і підняв догори праву ногу, і разом із темним другом закрутився на одному місці. Почав танцювати з чорним пальто як щасливий метелик і наспівуючи про себе веселу мелодію обопільного кайфу. Зробив крок ліворуч, крок праворуч, закрутився на одному місці і пішов по всьому будинку в такті мелодії, що звучала з його слів:

— Раз — два — три. Раз — два — три. Не відстаємо. Тримаємо ритм.

Пролунав гучний дзвін маленької дзвіниці, що стояла внизу, яка сповістила його про сніданок, і сказав:

— Нам час снідати.

Сказав і повісив пальто на люстру. Залишив свого друга в кімнаті:

— Нікуди не йди. Я скоро повернуся.

Помчав із відкритим ротом на кухню спустошувати холодильник. Сівши інтелігентно за столиком, як у цю мить у сусідній таємній кімнатці, в якій мешкав Чарівник, Волоцюга та Карлик голосно скригнули двері. Алекс не звернув уваги на звук, що прилетів із третього поверху, і жадібно почав поглинати їжу. Зі скрипом дверей до таємної кімнати зайшов після важкої робочої ночі над сновидіннями інших мешканців Києва Чарівник, а за ним Волоцюга і разом із загулялим запахом шинку Карлик. Безхатченко проповз паркетом і намагаючись тихо потрапити на своє ліжко, повернув голову в бік Карлика, що підходив та одразу сказав:

— Алексу потрібна наша допомога. Йому без нас не обійтися. Він уже почав розмовляти із самим собою.

Карлик подивився на Бездомного й одразу йому відповів:

— Ні чого страшного. Все буде, так як має бути.

Бездомний подивився на Карлика:

— А як буде.

Карлик усміхнувся:

— Я не знаю. Як буде, так буде.

Бездомний подивився на щасливе обличчя Карлика:

— Не шуми, а то твої жарти скоро нашого бідолаху звезду з розуму. І так після сну не може знайти собі співрозмовника по душах.

Із кухні пролунав голос Алекса:

— Цікаво, куди я сховав свій вчорашній день. Нічого не пам'ятаю, а гаразд. Я його потім знайду, а якщо що, то він сам до мене прийде.

Після слів Алекс Карлик почав наспівувати пісню:

— Я стриб, я стриб злетів високо в небо. Я смиг, я смиг перетворився на орла. Я орел. Я дістану до Місяця. Я орел небесного простору.

Бездомний подивився на Карлика:

— Замовкни. Ти знову все зіпсуєш.

Карлик подивився на Бродягу:

— Тобі не сподобався мій твір?

Бездомний одразу відповів:

— Ні. У тебе немає таланту, а ось талант Алекса, ти можеш зіпсувати.

Карлик усміхнувся:

— Ти нічого не розумієш у мистецтві.

Бродяга різко схопився на ноги і запустив правою ногою маленького Карлика у вікно. Він полетів на подвір'я сусіднього будинку, і в слід йому Бродяга сказав:

— Від тебе одні неприємності. Ти скоро своїми жартами приведеш Алекса до божевільні.

Бродяга ліг спати. Алекс, сидючи за столом, їдючи солодке на смак м'ясо, почув уже вдруге тонкий звук тривожного скрипу дверей, що виходив із таємної кімнати. Звук насторожив і він встав зі стільця. Піднявся на третій поверх і все уважно оглянув, але ні чого не виявив. Швидко спустився вниз і рукою схопив чорне пальто:

— Я тебе більше не залишу одного, а то раптом, ти ще вирішиш від мене втекти, он через те вікно, а без тебе я ніяк не зможу жити, і дня не проживу. У мене має бути хоч один вірний друг. Ми більше ніколи не розлучимося.

Алекс пливе за течією життя. Він давно став самотньою людиною, колись втратив любов. Через деякий час став зовсім некерованим, спраглим повернутися назад у минуле і там заново проживати все своє життя, що залишилося. Прожити життя романтика. Він знав, що нічого вже не можна повернути. Із зустрічі з Прокопенко Інги в ньому зародилася нова хвиля симпатії до любовних почуттів. Лише справжнє почуття дає незаперечне бажання жити й радіти кожній секунді. Без любові життя не життя. Вибіг на вулицю і спокійно пішов прямо тротуаром уздовж дороги. Попрямував до зупинки тримаючи в руці чорне пальто. Не поспішаючи, прогулюючись і насолоджуючись теплою компанією зі своїм новим вірним за його припущеннями другом сказав:

— Слухай. Сьогодні чудова погода для прогулянки. Чи не так? Я знав, що ти мене завжди підтримаєш і будеш на моєму боці, мій друже.

Слова чітко почули перехожі, які йшли попереду. Громадяни раптово і мовчки завмерли на місці і подивилися переляканими поглядами один одному в очі, той, який

стояв праворуч, був дзеркальним відображенням лівого, вони стояли з широко розплющеними ротами, і голосно закричав:

— Я ж тобі казав, що скоро настане кінець світу. Люди вже під передчуттям завершення свого життя почали розмовляти з одягом.

Удвох в один голос закричали:

— Це кінець світу.

Хлопці, не знаючи людини, одразу прийняли бажане за справжнє. Від почуття страху, що виникло, вони схопилися за руки й удвох, як брати по крові й життю, побігли в бік озера. Разом пригнулися в нього і попливли вздовж нього. Два незнайомці попливли прямо на зустріч сонцю, що піднялося над містом, шукаючи там за обрієм свій славний порятунок. Не звертаючи уваги на примхи місцевих мешканців, прогулянковим кроком, насолоджуючись чудовим краєвидом свого райського району, пішов уздовж дороги, як із-за рогу траси, що веде на центральну дорогу, вилетіла чорна Волга з затемненими вікнами, яка виразно відбивала на капоті жовту кулю, що пливла на темному залізі. Слідом за нею одразу з'явилася друга Волга. Вона розсікаючи зустрічний вітер стала за першою. За другою Волгою з-за рогу виїхала третя Волга. Машина також рівномірно прилаштувалася до перших двох. Усі три машини дивно з'явилися на дорозі. Обережно подивився на три Волги, що повільно їхали дорогою, тихо сказав своєму другові такі слова:

— Дивно це все якось. Ніби світ або хтось ще щось хоче нам сказати про біду, що чекає на мене. Тобі не здається дивною така поведінка оточуючого нас середовища. Усі зустрічні на нашому шляху події тонко натякають нам на щось погане. Тобі так не здається, друже?

Подивився на мовчазне чорне пальто:

— Напевно, ти маєш рацію. Твоє мовчання справедливо говорить про правоту. Напевно, нам треба бути обережнішими сьогодні, а то різне може бути. Раптом ці події і є попередженням до справжньої небезпеки, яка може нас чекати під кінець дня.

Пролунав лякаючий писк шин, що труться об асфальт. Стрілянина з вихлопної труби Волги, що проїжджали повз, стала голоснішою, і раптово всі три машини почали набирати швидкість, і відриваються від землі, піднімаючись все вище і вище в небо. Три Волги незрозумілим чином порушуючи всі закони фізики відірвалися від дороги і злетіли над землею. Автомобілі почали набирати висоту, і піднімаючись дедалі вище в небо, не поступаючись спритністю і маневруванням машини, викручуючись у просторі, вирушили в повітряну подорож над Києвом. Полетіли вдалину горизонту і за хвилину зникли в білих сонячних променях.

Алекс подивився на три чорні цятки, що щойно зникли з поля зору, і сказав:

— Треба ж таке. Уже Волги літають крутіше за птахів. Ти подивися, як вони маневрують у небі. Сума можна зійти. Сьогодні зовсім не звичайний день. Ніби я ще перебуваю уві сні, і це все відбувається не зі мною, а з кимось іншим, або ж у мене дивне роздвоєння особистості, яке спотворює сприйняття самої реальності, і я бачу різні небилиці.

Ще раз подивився вдалину горизонту і сказав:

— Ай, подумаєш, машини літають по небу. Тут немає ні чого дивного, з ким не буває. Всі ми люди і кожному може привидітися. Гаразд, не будемо звертати увагу на різні дивацтва сьогодення. Він якийсь не такий.

Подивився на дзеркальне відображення озера:

— Сьогодні прекрасна погода. Ти подивися, як сонце лоскоче хвилі, що плывуть по воді, а вони у відповідь йому посміхається яскравим світлом. У мене є пропозиція відвідати сьогодні ботанічний сад. Ти не проти? Мовчання знак згоди.

На зупинці стояло п'ять місцевих громадян. Дві дами в рожевих сарафанах, і три джентльмени в стильних костюмах. Вони чекали маршрутного автобуса, який мав прибути з хвилини на хвилину. Усі вони одночасно підстрибнули, коли побачили Алекса, який підходив до них і розмовляв із пальто, що висіло на руці. Усі, хто стояв на зупинці, злякалися і побігли вздовж дороги до наступної зупинки. Алекс подивився на людей, які бігли від нього, і сказав:

— Що сьогодні за день. Усі від мене тікають. Я що схожий на ходячу смерть.

Подивився на свого друга:

— Ні, ти ж нікуди не тікаєш від мене. Дивно це все якось.

Сьогодні на зупинці чекала несподівана зустріч. Підійшов до зупинки і шостим чуттям, а воно ніколи не підводило, відчув за спиною загублене уві сні почуття. Алекс щасливий, задоволений, що знайшов свого друга, а в ньому і підтримку та відчуваючи себе зовсім іншою людиною, не тією, ким він був до того, ні про що не думав, пройшовши невелику відстань, вийшов на тротуар, і раптом побачив, як попереду йшла Прокопенко Інгу. Розгубившись, повернув голову в інший бік, і те, чого він найменше очікував, але передчував, сталося. На власні очі побачив, як на його шляху сталася незрозуміла приємна подія. Подібно до того, як сон, що пішов з його життя, з крихітним відбитком у пам'яті повернувся в справжню реальність. Побачив, що йде над землею в білій сукні з мереживами по всій тканині, в перелив блискучою на сонці шкірою, і з відчутним запахом перепаленого волосся з безтурботним мрійливим виразом, ту саму дівчинку Прокопенко Інгу. Прокопенко Інга повільно і не поспішаючи, немов метелик летіла назустріч.

Алекс подивився на неї і тихо про себе сказав:

— Невже це вона, та сама Прокопенко Інга. Вона, що до мене прийшла зі сну, чи я знову сплю. Плутанина якась, але я дуже радий її зустріти в теперішньому світі.

Розгубившись нової зустрічі одразу повірив у неминучу долю. Не звертаючи уваги на свого уявного друга, якого одразу поклав на лаву під заокругленим козирком зупинки та сказав:

— Не ображайся, друже. Тобі буде складно уявити, як я хотів цю зустріч. Я був готовий на все заради ще однієї зустрічі з Прокопенко Інгою. Знову побачити її сяючу посмішку й округле личко смаглявого кольору, сяючу радість і тепло її чарівності.

Від радості підстрибнув і протер обома руками обличчя, а ще сумніваючись у їхній новій зустрічі, і незрозумілому збігу обставин, який звів їх разом після сну, він тихо

сказав:

— Я найщасливіша людина в усьому світі.

Узяв акуратно пальто і повісив його на руку:

— Не підведи мене, друже.

Прямо пішов на зустріч з Прокопенко Інгою і через двадцять вісім кроків він підійшов до неї на відстань витягнутої руки і сказав:

— Такого не може бути, але я згоден повірити, що це не сон, а справжня реальність.

Прокопенко Інга з подивом посміхнулася, і теж була рада зустрічі з Алексом, вона сказала такі слова:

— Привіт Алекс. Раптова зустріч.

— Ой, — вона вигукнула і скривила обличчя.

Прокопенко Інга опустила голову і зробила крок назад. З легкою, не примушуючою ні до чого ходою і з замисленим виразом обличчя зняла червоні тонкі туфлі і поставила перед собою. Алекс і Прокопенко Інга подивилися один на одного й одночасно опустили голови вниз. Інга опустила руки донизу й позуючи своєю ніжністю й охайністю жіночої краси разом із вітром, що піднімається до колін, оголила прекрасні щиколотки й, надавши обличчю фантастичного й мрійливого вигляду:

— Я не очікувала тебе побачити.

Алекс подивився і в розгубленості їй відповів, не розуміючи, що насправді відбувається:

— Я теж.

Став навпроти неї і подивився їй в очі, а вона відчула його пильний погляд, і одразу підняла голову, і їхні очі зійшлися поглядами. Першим посміхнувся Алекс і за ним Прокопенко Інга. У їхніх обличчях промайнуло розуміння і вже давнє знайомство одне з одним, у тому самому обопільному сні. Сон наснився їм обом в один і той самий час, і там вони вперше побачилися уві сні. Сьогоднішній день повністю був запланований за сценарієм Чарівника. У ньому має статися нова зустріч Алекса з Прокопенко Інгою, і без участі Карлика в справжньому житті. За задумом Чарівника вони мали пізнати один одного за спільним сценарієм, який їм наснився уві сні і який також був створений Чарівником. Але в нього втрутився маленький Карлик і багато подій не зійшлися, а тепер частина нездійснених подій зі сну зобов'язані відбутися в реальності. Вони були тими двома щасливцями з усього Києва, хто без слів підходили одне одному. Зрозуміють вони це до кінця чи ні. Вони були створені одне для одного, але ні як раніше не могли зустрітися, їхня доля тримала для особливого випадку, який ось зараз і настав. Випадкових зустрічей не буває, і ніхто не може звести шляхи двох різних людей на одну стежку життя. Вони перебували в різних кінцях міста, і справа рук Чарівника створила для них одну дорогу, і як він, так і вони не знали, чи буде вона довгою чи ні. Їхня доля в їхніх руках. У них є славне майбутнє. Якби вони не підходили один до одного, то вони б ніколи не зустрілися і не побачили один одного. Сценарій цієї пари Чарівник взяв під свій контроль, але чи зможе Карлик знову втрутитися в їхню

долю і її змінити — це буде видно з часом. Алекс і Прокопенко Інга зустрілися на звичайнісінькій зупинці після спільного сну. Чарівник зумів без метушні затримати автобус, який їхав цим маршрутом, у створеному ним заторі, щоб Алекс не поїхав і не залишив свою розмову в чорній прірві. Чарівник міг би їх звести на хмарах, але цього б ніхто з них не зрозумів, і була ймовірність того, що вони обидва збожеволіли, це нікому не треба. Дівчинка Прокопенко Інга, не очікуючи зустріти Алекса, знову сказала але по іншому, а її слова прозвучали так:

— Алекс?

Прокопенко Інга не вірячи сказаному, а вона дуже тихо вимовила його ім'я, боячись, що людина навпроти виявиться не ним, а випадковим перехожим, схожим на того хлопця з її сну. Несподівано для себе, але впевнено зустрів її тим самим запитанням:

— Прокопенко Інга?

Інга подивилася на Алекса і відповіла:

— Так. Я Прокопенко Інга. А ти Алекс? Олександр Миколайович?

Алекс подивився в очі Інги:

— Так. Я Алекс.

Вони обидва були здивовані, коли зустрілася в одному сні цієї ночі і такого за їхнім судженням не може бути. Їм наснився один спільний сон. Вони, перебуваючи на різних сторонах міста, і не знаючи один одного, Алекс і Прокопенко Інга зуміли познайомитися вночі під час сну. А тепер вони, згадуючи свій сон, починають знайомитися в реальному світі. Дедалі більше почав розуміти, що все, що відбувалося в компанії молочної продукції, то це був сон.

Зі здивуванням подивився на Інгу:

— Як таке може бути?

Інга з радістю посміхнулася:

— Я сама не знаю. І я не можу повірити, що ми сьогодні зустрічалися вночі уві сні, а зараз уже в реальному світі знайомимося.

Алекс:

— Я теж не вірю, але ти мені сьогодні наснилася, а я тобі, і ми вдвох були в бадьорому стані і все усвідомлювали, що відбувалося, і зараз чітко пам'ятаємо наш сон. Я не можу повірити, що ти мені сьогодні наснилася.

Інга сказала:

— І ти мені сьогодні теж наснилася.

Алекс:

— Наш сон був у будівлі молочної компанії, і ми там разом працювали. Я був юристом, а ти менеджером із підбору персоналу.

Прокопенко Інга посміхнулася:

— В офісі ми познайомилися. Я і зараз там працюю, але сьогодні в мене вихідний і шкода, що ти влаштовувався на роботу тільки уві сні, а не в реальному світі.

Алекс усміхнувся:



— Мені теж шкода, що це був сон, а не справжнє життя. Може у вас там є вільна вакансія юриста?

Прокопенко Інга посміхнулася:

— Може і є.

Алекс усміхнувся:

— Можливо, я днями до вас заїду.

Інга посміхнулася:

— Я буду рада тебе оформити на роботу.

Алекс усміхнувся:

— Я не можу повірити, що таке може бути.

Інга теж усміхнулася:

— Я теж бачила той самий сон. Напевно, цьому немає пояснення.

Алекс із задумливим обличчям сказав:

— Цьому немає пояснення.

Інга з усмішкою запитала:

— Як ти в ньому опинився?

Алекс не знаючи, що сказати, сказав перше, що спало на думку:

— Так само як і ти. Загадковим способом. Я не знаю відповіді. А якщо вона є, то мені ніхто про неї не скаже.

Інга заїкаючись, сказала:

— Я не вірю, але нам наснився один і той самий сон і ми в ньому по-справжньому жили.

Алекс подивився на Інгу і сказав:

— Як це розуміти і який учений це зміг пояснити.

Інга в розгубленості відповіла:

— Не знаю. Та не як. Я думаю, що філософи і всі вчені світу не дадуть нам правильної відповіді.

Чарівник, сидючи на даху будинку недалеко від зустрічі Алекса і Прокопенко Інги, чітко чув їхню розмову і радів, як дитина, промовляючи і повторюючи:

— Ви ніколи цього не дізнаєтеся. Тільки я знатиму відповідь. Вам ні хто нічого не скаже, — і так він сказав п'ять разів.

Алекс подивився на Інгу і не вірячи тому, що відбувається, і не розуміючи нічого, сказав:

— Я не можу повірити. Ти теж були в цій будівлі.

Інга відповіла:

— Так. Мені наснилося, що я працюю менеджером з підбору персоналу, але я насправді там працюю, а ти Алекс тільки сьогодні вночі і уві сні прийшов влаштовуватися на роботу, а в живу тебе там не було.

Алекс, згадуючи сон, сказав:

— Так. Усе було саме так.

Інга посміхнулася:

— Так ми були в одному сні і бачили, і чули одне й те саме.

Алекс усміхнувся:

— І все про що ми говорили, там тут залишається правдою.

Інга подивилася на Алекса:

— Так це виходить, що ми розповідали одне про одного, про наше справжнє життя.

Алекс усміхнувся і відповів:

— Так. Ми вже знайомі до нашої зустрічі.

Інга голосно сказала:

— Це диво.

Алекс подивився в очі Інги:

— Так. Двоє людей не знають одне одного, знайомляться у спільному сні, і зустрічаються на зупинці. Так, буває таке.

Алекс спочатку подивився на Інгу, а потім перевів погляд на пальто, і Інга теж подивилася на пальто і запитала:

— Ви, що його везете в хімічну чистку?

Алекс з посмішкою подивився на Інгу:

— Ні. У тебе чудове почуття гумору. Зуміла пожартувати над моїм другом.

Інга засміялася:

— У вас теж гарне почуття гумору. Цікавий у вас друг.

Інга не знала, що Алекс і справді вважав чорне пальто своїм другом.

Алекс усміхнувся:

— Я ось вирішив прогулятися з ним після ночі.

Інга посміхнулася:

— Я не буду затримувати тебе і твого друга.

Алекс подивився на Інгу:

— Ти не змінилася. Постійно кудись тікаєш. Як у нічному сні, так і в реальному світі.

Інга посміхнулася:

— Так. Я така.

Алекс усміхнувся:

— Як уві сні, так і в реальному світі люди залишаються колишніми.

Інга посміхнулася:

— Буде можливість, телефонуй або ж пиши в соціальній мережі. Я думаю, що сон був настільки правдивим, що мій номер не змінився, і ти його пам'ятаєш, а соціальну мережу я не покидала, як і в нашому сні.

Інга розвернулася і пішла, повільно і легко покручуючи стегнами.

Алекс не повірив у те, що трапилося. Інга стримала свої емоції від події, що сталася з ним, а він ні. Щойно Інга перейшла дорогу, Алекс кинув пальто вбік на зелену траву, і щосили побіг додому з такими словами:

— Пробач, друже. Мені треба бігти.

## **Глава 8**

## До нових дверей

Родіон, не зупиняючись перед прожитими труднощами, уже встиг піднятися сходами на наступний поверх. Він піднявся на зустріч чомусь новому. Піднімаючись дедалі вище сходами, почав помічати, як під ним почала змінюватися реальність, і в цьому для нього загадковому, незвичному світі був усього лише тимчасовим гостем. Під ногами побачив прозору підлогу і плаваючий внизу океан із золотистим пляжем. Човен плавно хитався на синіх хвилях. Піднявшись ще вище, повернув голову і побачив, як стіни, що знаходилися з боків, залишилися внизу, а сходи подовжилися вгору до золотих дверей, що з'явилися на останній сходинці за хмарами. Крізь почали плисти білі розсипчасті смужки. Вони перетворювалися на округлі темно сірі, а місцями білосніжні хмари. Подивився вгору й на стелю, а стеля над головою зникла. Замість неї з'явилося синє нічне полотно з маленькими сяючими білим блиском зірками. Опинившись майже на вершині невідомо чого, і піднімаючись дедалі вище й вище над островом, почав помічати, як біля перших дверей, що стояли попереду, почали з'являтися другі двері, що сяяли таким самим кольором. Зараз доведеться зробити вибір, який або завершить його шлях, або, він почнеться заново, а може, загине в цьому світі, так і не дізнавшись правди й того, за чим він сюди з'явився і втратив свій сенс, і, можливо, життя.

Родіон задумався:

— Іноді витративши стільки зусиль, ми можемо всього лише через неправильне рішення втратити все те, чого ми домагалися великими зусиллями. Можемо залишити себе без нічого, і без найголовнішого, а це перемоги над самим собою, яка завжди осягається нашою силою волі і справжніми почуттями нашої душі, що дає нам силу і радість життя.

Подивився на всі боки, а на всі боки вже був інший світ, будівля стала прозорою, і він знову задумався:

— Це чарівний світ. Стіни і все навколо стало прозорим, і тепер я бачу все як через тонке скло. Потрібно йти далі. Без волі до радості і до щасливого життя ми тільки можемо мріяти, і стояти на місці, але ніяк не перемагати. Наша воля це наше життя, вона несе в нашу долю наші досягнення і перемоги, а за нею слідує і найпростіше щастя.

Піднявся вище. Він почав відчувати прохолодний вітер і крапельки хмарної води, що летять, на своєму втомленому, гарячому від пройденого шляху без відпочинку тілі. Прозорі крапельки дали маленький освіжаючий ковток свободи на підйомі до двох дверей, що стояли попереду.

Родіон задумався:

— Що буде далі? Що ж на мене чекає за однією з обраних мною дверей. Мені потрібно буде зробити свій вибір, і увійти в одну з двох дверей. Другі двері залишили велику загадку, бо вони з'явилися дуже швидко і несподівано. Що там може бути, я не знаю. Я не знаю відповіді. Мій вибір вирішить усе, і мою подальшу долю. А що знаходиться за першими дверима? Я так само не знаю, а дізнаюся лише тоді, коли

увійду в них. Чи є дорога назад після зробленого вибору? Я також не знаю відповіді на це запитання.

Родіон усе-таки піднявся вище, і не зупинився. Він пішов далі до останньої сходинки. Зупинився лише перед двома дверима, що сяяли білим і золотим світлом.

Підняв голову і розгубленим голосом сказав:

— Тепер, я напевно повинен зробити свій остаточний вибір. Можливо це останнє, що я побачу у своєму житті, а можливо побачу перед собою нове життя. Я так розумію в одних дверях буде моя відповідь, а в інших, я навіть боюся про це думати, що там може бути. Що мене там може чекати? Я не знаю.

Упевнено став перед дверима і двома руками потягнувся до обраних, інтуїтивно дверей. Відчинив їх, як раптово загорілося яскраве сонячне світло по всьому приміщенню. Світло засліпило очі жовтим спалахом, який заглиблено провалився в темряву, і все разом із ним зачалося в темному просторі тиша. Побачив нову невідомість.

Родіон тихо про себе сказав:

— Я прийняв рішення і маю йти до кінця. Можливо, це останнє, що я побачу у своєму житті. У мене немає вибору, я повинен.

Родіон нагнув голову і голосно крикнув:

— Я хочу додому.

Пригнув у отвір дверей і побіг уперед назустріч невідомості. З кожним метром і зробленим кроком важко долаючи відстань приміщення, а воно ставало дедалі світлішим, він ішов уперед. Побачив попереду білі промені денного світла, що прорізалися крізь темряву, і голосно сказав:

— Я не хочу починати все спочатку. Я хочу йти вперед.

Міг почати свій новий шлях заново, і йому належало подолати зовсім інші труднощі, і можливо, він удруге не дійшов до кінця, і міг назавжди залишитися на половині пройденого шляху, так і не знайшов відповіді на своє запитання. Ніколи не дізнався, ким він був насправді і як сюди потрапив.

Родіон задумався і тихо сказав:

— Адже я вже тут колись бував, і це не перша моя спроба пройти цей шлях до кінця.

До цього разу не раз бував у цій темній кімнаті. Щоразу в нього не вистачало сміливості зазирнути в саму глибину приміщення. Не наважувався піти далі, і завжди повертався назад, зачиняючи за собою двері, одні й ті самі двері. Закрити двері — значить повернутися в самий початок і почати свій шлях заново. Усе спочатку. Повертався на самий початок і про все забував, і заново проробляв весь шлях до кінця, до цих дверей. Цього разу в нього вистачило сміливості побачити все на власні очі й дійти до кінця кімнати, дізнатися всю правду про себе. Від страху вже кілька разів падав донизу і забував про свою подорож островом і починав усе з білого аркуша. Невідома сила повертала все назад до того самого моменту, коли він тих лежав у човні, пливучи просторами невідомого океану в невідомо куди. Проходив цей шлях і не

доходив до кінця. Здавався на останніх кроках перед видимою метою.

Родіон тихо сказав:

— Кожен шлях, не дійдений до фінішу, повторюється заново, і ми залишаємося в повтореннях. Цього разу я піду до кінця. З мене вистачить повторень одного й того ж сценарію. Я вже затримався тут на більше, ніж я планував.

Родіон підняв високо голову і голосно сказав:

— Я хочу побачити своє обличчя. Я хочу дізнатися своє ім'я. Назад шляху більше немає.

Побіг щосили вперед. Він усе біг і біг уперед, а світло на зустріч ставало дедалі світлішим. Раптово біле світло проковтнуло Родіона і він застиг в очікуванні. Почув шум тиші й тихо сказав:

— Хто тут? Відгукніться. Я вас прошу.

На сказані слова нічого не почув і він сказав:

— Я подолав такий шлях, а в кінці тільки біле світло. Я хочу побачити своє обличчя, якщо ти не боїшся, хто там попереду, покажися.

Після вимовлених слів перед ним почала з'являтися зовсім інша реальність, яка накрила його легким хвилюванням, почав задихатися, побачивши, як вдалині сидить людина, вона була обведена білим контуром.

Родіон подивився вперед:

— Я хочу тебе побачити. Я хочу знати заради чого я подолав такий довгий шлях. Покажися, хто ти. Хочу побачити тебе. Я для цього сюди прийшов із глибини нескінченної води, піднявся з самого низу заради того, що б вийти нагору сходами.

Силует людини, що сидить на стільці, почав наближатися і Родіон почав втрачати себе. Розчиняючись у білому просторі почав ставати тим, ким він був увесь цей час.

## **Глава 9**

Листування в інтернеті

Алекс не зупинявся ні на секунду, і біг він тільки вперед. Після несподіваної зустрічі з дівчиною Прокопенко Інгою Алекс біг тільки вперед. За хвилину перестрибнув через свій цегляний паркан, зайшов до хати, і постукуючи холодним паркетом, влетів у кімнату. Одразу побіг до комп'ютерного столу з надією, що все, що відбувалося, було насправді, а кіт, побачивши невізанного Алекса, лапами заплющив очі та відвернув від того, що відбувалося, убік голову. Хотів переконатися, чи не здалося йому Прокопенко Інга і зустріч із нею. Він не знав, чому вірити і припускав, що зустріч була всього лише уявною. Одним рухом руки надрукував у пошуковій системі соціальної сіті її ім'я та прізвище. Не довго чекаючи, він із криком знайшов її сторінку в інтернеті й голосно сказав:

— Так це ж вона.

Подивився на фотографію і тепер уже тихо сказав:

— Такого не може бути. Сон мене не обдурив. Він був справжнім, і все в ньому правда.

Пливучим по екрану рухом стрілки перевів її на найважливіший для нього рядок, а

він називався простим ім'ям "написати повідомлення", і недовго думаючи він почав друкувати їй повідомлення:

— Це правда ти. Я впевнений у тому, що це змова долі підштовхнула світ для нашої зустрічі. Спочатку уві сні, що не може існувати тільки в однієї людини, а потім він дав нам одну й ту саму сцену в створеному нею сні, де ми й зустрілися. Світ поміняв стрілки годинника, і звів нас на убогій зупинці, де тільки відбуваються банальні зустрічі людини з автобусом.

Алекс усміхнувся:

— Це був наш вузол долі.

На цих словах він закінчив писати й одразу відіслав їй повідомлення. У цей час, Карлик не гаючи часу, заліз у соціальну мережу на сайт і тихо від усіх почав читати його послання. Коли побачив повідомлення для дівчині Прокопенко Інги, одразу скрикнув, так що комп'ютер видав лякаючи для вух писк, а це всього лише був не задоволений маленький Карлик зі словами:

— Який ще світ? Його ж не існує. Є тільки я, Бездомний і Чарівник.

Маленький Карлик знову щось задумав. Раптово на моніторі з'явився синій екран і Алекс стривожено подивився на нього. Одразу його перезапустив одним натисканням кнопки комп'ютер, і все запрацювало, як раніше. Навіщо Карлик це зробив, не відомо. Карлик вибіг на вулицю і, тупочачи по асфальту маленькими ногами, застрибнув на дах багатоповерхового будинку, що стояв поруч. На даху сусіднього будинку сидів Чарівник і Карлик сів біля нього.

Карлик подивився на Чарівника і голосно закричав:

— Ти чому від мене приховав своє втручання в долю Алекса?

Чарівник продовжував сидіти і дивитися на білих голубів, що відлітали від нього. Карлик ще раз повторив і Чарівник уже повернув голову до нього. Не бажаючи цього робити Чарівник показав своє невдоволення і сказав:

— Так буде краще. Буде краще для нас усіх.

Карлик подивився на Чарівника і знову голосно закричав:

— Чому ти мені не сказав.

Чарівник подивився на Карлика і відповів:

— Так, тому, що ти міг усе зіпсувати. Ти все робиш не так. У мене свій добрий план. Зрозумів?

Карлик:

— Навіщо?

Чарівник посміхнувся, задумався, і сказав:

— Я не знаю куди крапля долі може впасти, і на кого вона може пролити щасливий час життя.

Між Чарівником і Карликом виникла тиша замисленості, і через хвилину голос Карлика знову порушив тишу:

— Що ти таке кажеш? Я тебе не розумію. Говори простою і доступною мовою.

Карлик підстрибнув і схопив білого голуба за хвіст, а Чарівник подивився і сказав:

— Ні чого в цьому світі просто так не буває.

Карлик подивився на Чарівника:

— Це як не буває?

Чарівник подивився на Карлика:

— Не знаю. Ти заспокойся. Усіх птахів розлякаєш. Он подивися, як їхні очі на тебе дивляться. Напевно, хочуть тобі щось сказати.

Карлик із незадоволеним виразом обличчя подивився на Чарівника:

— Так, досить жартів.

Чарівник:

— Я не жартую, що зроблено, те зроблено. Тепер точно нічого не змінити. Доля Алекса вже прокладена білою стежкою.

Карлик зістрибнув із даху будинку:

— Ти мені все зіпсував.

У відповідь Чарівник подивився на незадоволеного Карлика, який стояв уже біля стоянки, і сказав з даху будинку:

— Все одно повернешся до того, що я сказав.

Карлик пішов уперед до дитячого майданчика, де не було дітей, промовляючи про себе:

— Що я без нього робитиму. Без Чарівника життя не життя. Сказав правду, але не буду ж я це відразу визнавати.

Карлик пройшов кілька метрів і подивився на дах будинку, а Чарівник сидів і дивився вдалину горизонту, і Карлик тихо сказав:

— Треба повернутися до нього. Без нього мені нудно і самотньо.

Карлик зрозумів, то наскільки він прив'язався до Чарівника. Карлик не хотів іти й шукати нового друга:

— А, де я такого знайду Чарівника? Уже ніде, він такий на один на весь існуючий як справжній, так і вигаданий світ.

Карлик застрибнув у перше відкрите вікно. На вікні зачепився за карниз, що висить із вікна, і заліз на балкон. На балконі сиділа жінка у великих прозорих окулярах. Вона побачила невпізнанну істоту і від страху підстрибнула, і з незвичайним тенором крикнула:

— Прибульці, прибульці нападають.

Карлик подивився на неї:

— Замовкни, старенька.

Карлик подивився на неї і посміхнувся, а жінка зомліла. Перебуваючи в чужій квартирі побіг на кухню і на столі побачив глечик холодної води. Він узяв його двома руками:

— Він такий важкий, і навіщо я заліз на цей балкон, треба було на поверх нижче стрибати.

Вилив на непритомну жінку, яка лежала без свідомості, холодну воду. Жінка хапаючи повітря повільно піднялася на ноги і знову закричала:

— Що тут відбувається?

Карлик злякався її крику і побіг до вхідних дверей. Він відчинив замок і вибіг із квартири на сходову клітку. Подивився вниз, а потім угору і швидко побіг на дах будинку. Піднявся на останній поверх і вибіг на дах. Підійшов до Чарівника, що сидів, і сказав:

— Я багато чого не так роблю, але моє розуміння цього мене не змінить. Пробач мені Чарівник за мою неконтрольовану поведінку.

Чарівник подивився на Карлика:

— Я знаю. Ось бачиш, якби ти поведився нормально, то ні чого тобі не говорив. Ти зараз не застрибнув до незнайомої жінки у вікно і не налякав її. А вона, своєю чергою, не втратила свідомість і потім не запізнилася на автобус, а запізнився на автобус, вона не прийшла вчасно в магазин. І так життя змінюється, коли хтось втручається в чийсь долю раптовою появою чи ще чимось. І тепер жінці не залишиться в магазині хліба і їй доведеться їхати в інший магазин на іншому кінці міста. А тепер вона може потрапити під колеса автівки, коли переходитиме пішохідний перехід чи ще щось вона загубить або не побачить. А може після твоєї появи і можливо жінка змінить своє ставлення до життя або зійде з розуму.

Карлик подивився на Чарівника:

— Усе, досить з мене. Я все зрозумів.

Чарівник подивився на Карлика і запитав у нього:

— Що ти зрозумів?

Карлик відвернув голову:

— Нічого я не зрозумів.

Чарівник усміхнувся:

— Це дуже прості й важливі моменти в житті кожної людини і їх не потрібно порушувати, якщо ти хочеш, щоб людина прожила саме свою долю.

Карлик подивився на Чарівника:

— Що ми всі пов'язані один з одним. Ми можемо змінювати події та життя людей, а за ним і день людини.

— Чарівник подивився на Карлика:

— Тут треба бути дуже обережним і не втручатися всілякими необдуманими дурницями в життя кожної незнайомої людини. Зі знайомими людьми легше їм не змінити долю. А от із незнайомими люди можуть через необдумане втручання в їхнє життя бути неприємності, і так може дуже просто змінитися доля.

Карлик задумливо подивився на Чарівника:

— Потрібно подумати.

Чарівник подивився на Карлика:

— Через такі випадки у людей в їхньому житті з'являються різні й непотрібні пригоди. Не написання в їхній долі.

Карлик:

— Я не втручаюся ні в чию долю. Нічого страшного в цьому немає. Подумаєш,



якась невідома жінка злякалася і зомліла. З ким не буває. Прийде до тяти і подумає, що їй здалося. Я змінююся.

Чарівник подивився вдалину синього неба:

— Та знаю я.

Карлик сказав і повернув голову вбік:

— Усе ти завжди знаєш.

— Я ж Чарівник. Мені потрібно знати і розуміти прості речі.

Карлик подивився на Чарівника:

— Усе з мене досить. Я йду.

Карлик підстрибнув і схопився за хвіст птаха, що пролітав. Він полетів у бік жовтого сонця. Тихо залишив Чарівника й Алекса на сьогоднішній день у спокої. Що задумав Карлик на завтра — було відомо тільки йому і більше нікому. Після розмови Карлика і Чарівника на даху будинку і пройденого недовгого часу Алекс відіслав лист Прокопенко Інги, і ще раз та відразу перезавантажив комп'ютера після маленького Карлика. Алекс сів на стілець і став чекати. Стрілки на стіні видавали тонкий звук цокання. З кожною хвилиною звук ставав дедалі гучнішим. Щохвилини повертав голову і дивився на годинник, сподіваючись, що він перестане йти, а час зупиниться, так як це відбувалося вночі в його сні. За цей час сонце змінювало свій відтінок із жовтого на жовто-білий колір. Сонце ставало блідим і холодним, а подекуди воно й втрачало випромінюване тепло і ставало зимовим. Кожні п'ять хвилин сонце неприродно змінювалося.

Час змінив реальність, і Алекс голосно сказав:

— Що це було?

Алекс підстрибнув на стільці:

— Ні.

Алекс схопив себе за спину:

— Стосунки вимагають часу.

Піднявся, нагадав своїм виглядом бабусю, що впала з даху на крижаній ковзанці. Не відійшовши ні на крок убік рівно сидів і дивився на монітор. Натиснув на нове повідомлення і побачив надіслане повідомлення від Прокопенко Інги:

— Мені приємно читати з самого ранку твоє повідомлення. Знаєш, я сама здивована, тому настільки непередбачуваний наш світ, і що він може нам приготувати різні приємні сюрпризи. Після сну і знайомства з тобою я сама не знаю, як поводитися. У мене з'явилося море почуттів. Мене переповнює океан радості від такої незвичайно і красивої зустрічі.

Прокопенко Інга у своєму першому листі Алексу почала розповідати про свій стриманий при зустрічі з ним захват. У не великому листуванні вона відчула наодинці з собою і з кнопками на клавіатурі ту саму безпеку, про яку розповідав Сергій:

Алекс задумався:

— Перед монітором ми можемо бути тим, ким нам хочеться. Такий спосіб спілкування розкриває справжні почуття. Бо вона не змогла цього сказати наживо, а на

білому полотні в неї знайшлася хоробрість висловити свої переживання, друкуючи це повідомлення. Легше написати і витратити менше сил, ніж сказати словами і пережити фонтан тривожних відчуттів не знаючи, як до тебе поставляться. Прокопенко Інга не знає про мої почуття до неї, а я про її. На екрані літери це просто слова, а промова, виголошена наживо, — це вираження всього себе. Не завжди вистачає хоробрості, щоб сказати правду і зізнатися в почуттях. Це не так вже й легко, коли ще так багато не знаєш.

Алекс написав нове повідомлення:

— Щоправда, це був чудовий сон.

Відправив повідомлення Прокопенко Інги і тільки через двадцять три хвилини отримав від неї відповідь. Він відкрив надіслане від неї повідомлення і почав читати:

— Я здивована всім, що сталося зі мною.

Алекс одразу написав їй відповідь:

— Я теж здивований.

Прокопенко Інга за хвилину надіслала нове повідомлення:

— Чим ти сьогодні займався?

Алекс прочитав повідомлення й одразу їй написав відповідь:

— По хмарах прогулювався, і зверху вниз дивився на людей. Я ніколи не міг подумати, що з висоти вони такі маленькі й веселі.

Відіслав повідомлення і одразу ж отримав відповідь:

— А ти жартівник. Із почуттям гумору в тебе все добре.

Задумався і за хвилину написав наступне повідомлення:

— У мене пропозиція.

Вирішив їй нагадати дитинство, той самий безтурботний час, коли в порожній темряві здається, що в ній сидить великий монстр, і існує герой, який тебе врятує. Врятує від монстра. Хотів забрати Прокопенко Інгу хоч на хвилину з тієї суворой зрілості, яка вкрала її життя.

Алекс задумався:

— З роками, так мало залишається дитячої радості, що ми забуваємо про найпростіші речі, які колись викликали захоплення. Застиг в очікуванні. Після довгої паузи Прокопенко Інга написала повідомлення:

— Яке?

Прочитав і одразу написав відповідь:

— Зустрітися?

Відчув її голос у себе в голові, але він прозвучав так само негативно, як і написані знаки запитання, й одразу написав наступне повідомлення:

— Ти не так зрозуміла. Зустрітися під деревом бажань.

Одразу отримав відповідь:

— Де?

Алекс написав відповідь:

— Приходь до мене знову в сон. Цей сон уже буде не таким простим, як минулий. У

ньому будемо тільки ми вдвох. Це світ, у якому немає часу, немає турбот, і всі мрії збуваються. Там небо рожевого кольору, блакитна трава, а коні пронизують хмари крилами орла. Приходь до мене в сон.

За хвилину Прокопенко Інга написала відповідь:

— Я подумаю. Може, заскочу на кілька хвилин. Уві сні в мене багато планів. А що ми будемо там робити?

Відчув її грайливий голос і одразу відповів:

— Будемо триматися за руки, і літати на білій хмарі над Києвом, а далі буде видно.

Прокопенко Інга одразу написала відповідь:

— Добре. Постараюся не спізнюватися.

З усмішкою прочитав повідомлення й одразу написав відповідь:

— Гарного дня.

За секунду Прокопенко Інга написала відповідь:

— До зустрічі.

Минуло дві години, а від Прокопенко Інги не було жодного нового повідомлення. Її профіль був в онлайн. Побачив, як кожні півгодини Прокопенко Інга змінювала титульну фотографію на своїй сторінці в соціальній мережі. Не написала жодного слова. Сидів за столом і оновлював свою сторінку кожні п'ять хвилин, сподіваючись, що вона повернеться і продовжить листування. Чекав і не знав, чим себе зайняти. Він спустився під стіл і почав кусати зубами дерево. Встав і поклав руку до рота і, щоб стримати себе в очікуванні, голосно сказав:

— Жодного нового повідомлення.

Минуло його ще кілька хвилин і Прокопенко Інга, перебуваючи на відстані, почула його прохання. Алекс і Прокопенко Інга почали відчувати один одного на відстані, і вона відчувала його хвилини не терплячого очікування і одразу відгукнулася написавши нове повідомлення:

— Потрібно подумати. Я не хочу поспішати. Можливо, ми знову зустрінемося уві сні, тільки в іншому і там буде все набагато краще, ніж тут у реальному світі, — наприкінці речення вона поставила посмішку.

Чарівник, що так часто їм допомагав і був майже завжди поруч із ними, і ховався від їхніх очей, таємно зв'язав два серця живою ниткою на відстані. Вони почали жити в одному ритмі, і їхнє дихання по різні боки міста стало одним. Вони злилися в один ритм, серце стукало в один голос в обох тілах. Через вікно було видно, як він сидить на даху будинку і вдивляється в бінокль, непомітно стежить за кожним рухом, бовтаючи ногами з даху будинку, а він їх звисив донизу і тішився, як дитина, Чарівник.

Постукуючи по будинку ногами, сказав:

— Мені доведеться дуже багато зробити, і зробити це для вас.

Чарівник подивився на голуба, який сів біля нього, що дурним оком подивився на його бінокль:

— Я тобі нічого не дам. Лети.

У цей час у себе вдома Алекс написав швидко відповідь Прокопенко Інги:

— Я з тобою згоден.

Рівно за хвилину Прокопенко Інга написала нове повідомлення:

— Де твоя дівчина?

Алекс стривожено прочитав і одразу написав відповідь:

— Що ти цим хочеш сказати?

Прокопенко Інга:

— Так, так не чого. Вибач.

Не зміг відповісти одразу і почав чекати. Минуло тринадцять хвилин. Прокопенко Інга знову поставила йому те саме запитання в новому повідомленні. Питання було тим самим, але воно звучало по-іншому:

— Вибач, за не скромне запитання. У тебе є твоя друга половинка?

Не витримав прочитаного питання, встав з-за комп'ютерного столу і пішов з дому. Попрямував у невідомому напрямку. Цілеспрямованим кроком йшов уперед автомобільною дорогою в невідомому напрямку, і переступав через зелене, округле каміння, що летіло під його ноги. Просто йшов уперед.

## **Глава 10**

Родіон знаходить себе

Подолав довгий, важкий, незвичайний і виснажливий для душі шлях. Зайшов в останні двері. Пройшов десятки кілометрів безлюдним островом і зайшов не в одні загадкові двері, а острів був не схожий на жодну з бачених ним за все життя реальностей, і цей світ був зруйнований невідомо чим, він зумів дійти до кінця шляху і вже дізнатися правду.

Родіон, придивившись, побачив перед собою людину в білому лікарському халаті, яка сиділа на стільці. Алекс, сидячи на стільці, спочатку підняв ліву руку і поворухнув нею, а потім праву, і наводячи різкість у розпливчастій в очах картині. Подивився на ноги, сподіваючись побачити там старі пошарпані черевики, де пальці, що викочувалися через розірвану носку, були взуті через розірвані шкарпетки. Але хлопець побачив зовсім інше взуття. На ньому були новенькі без подряпин і пилинок звичайні кавові мокасини. Алекс зі здивуванням оцінив їх, тому що Родіон очікував побачити себе в зовсім іншому вигляді, а вигляд у нього був потерпілого від краху моряка, який залишився без нічого до цього моменту, і він був одягнений у пошарпаний після довгих випробувань старий одяг. Алекс легким рухом долоні погладивши чисті штани, підняв голову і побачив, як праворуч від себе сидить у дзеркалі справжній себе. Нарешті, через такий довгий період Родіон побачив своє справжнє обличчя. Переляканим голосом і з нотою радості, він голосно закричав на весь кабінет;

— Не може бути. Це ж я.

Родіон весь цей час був Алексом. Родіон став Алексом. Він завжди був ним. Тільки через деякий час, коли йому довелося подолати всі випробування всередині себе, він зумів пройти внутрішній шлях у кабінеті терапевта і стати самим собою. Алекс здійснив свою подорож своїм зруйнованим світом разом із лікарем-терапевтом. Втратив себе

після трагедії, що трапилася в його житті, і йому довелося пройти такий довгий шлях для того, щоб знову стати собою, і це сталося одночасно з дівчиною Інгою, яку він зустрів. Залишив трагедію життя в минулому. Родіон, перебуваючи всередині Алекса, пройшов довгий шлях через страждання, втрату себе і людину, яка знову набула сенсу життя. Після поставленого запитання дівчини Інги вирушив не гуляти навколо озера, а на сеанс до свого терапевта. Він разом з ним пройшов довгий шлях через свій світ образів, почуттів і загадок, щоб знову почати жити, і побудувати себе заново, і створити нового себе. Доклав усіх зусиль на кушетці у терапевта лише з однією метою, щоб змінити себе і стати новою людиною. Від самого початку, щойно він втратив Ліану, і до самого останнього сеансу, а він був сьогодні і закінчився ось тільки зараз, шукав нові почуття, і змінював свою долю, проживаючи з доктором шлях свого зруйнованого внутрішнього світу, а ним виявився безлюдний острів. Пройшов довгу і важку дорогу. Він пройшов дорогу героя. Усередині себе сам вирішував ким він був і ким стане. Він став людиною, яка набула нового сенсу життя. Подолавши свої емоції минулого, що застигли під шаром страху, тривоги та вкриті зверху самотністю, він зумів знову їх пережити і змінити себе. Вивчивши в міру свій зруйнований острів, зустрівся з багатьма чудесами, про які не знав і не здогадувався до початку першого сеансу з терапевтом. Цей світ знаходився всередині. Трохи пізнавши свій внутрішній світ, зрозумів, що водою й океаном була його дивна і невпізнанна для нього самого підсвідомість, яка таїла загадки і не розгадки. Чорною пантерею, що супроводжувала по дорозі до останніх дверей моряка, а вона від самого початку плавала просторами океану в одному човні з Родіоном, була почуттям зради, через яке він за власним бажанням вирушив далі у свій внутрішній світ для нового відродження, і дійшов до останніх дверей. Пантера була сенсом подорожі. Алекс втратив те, що кохав. Цим безцінним почуттям страху була дівчина, а зруйнованою домівкою острів, а знайдений наприкінці шляху замок став новим для нього духовним життям і початком зцілення.

Алекс подивився на лікаря і тихим голосом сказав:

— Лікарю, що зі мною сталося?

Терапевт утримав паузу в тридцять секунд, і обдумуючи відповідь, подивився на хлопця та заговорив повільним упевненим голосом, зупиняючись на кожному слові для виразного викладу речення, що склалося:

— Шановний Алекс, ви весь цей час перебували під гіпнозом, і немає приводу для занепокоєння. Ви пам'ятаєте, як усе відбувалося на кожному сеансі. Ви йшли в глибокий сон, а потім поверталися з нього і ми з вами згадували все, те, що з вами там відбувалося, аналізуючи кожну ситуацію.

Алекс подивився на лікаря:

— Уже згадую.

Лікар подивився на Алекса:

— Не лякайтеся. Усе, що ви бачили, це відбувалося тільки у вашій уяві й не більше. Ви пам'ятаєте, що ніхто не має права, крім вас, блукати вашим внутрішнім світом і змінювати в ньому механізми вашої психічної діяльності. Наша терапія проходила під

вашою згодою. Пам'ятаєте, я вам казав, що не маю права втручатися у ваш внутрішній світ і змінювати ваше життя. Я тільки можу відкоригувати за певними параметрами ваше психічне здоров'я для нормального життя.

Зі здивуванням подивився на лікаря і тихо сказав:

— Ви вибачте мене за не скромне запитання.

Лікар подивився:

— Так, я вас слухаю.

Подивився на підлогу і почав говорити:

— Мене зараз найбільше цікавить те, як я сюди потрапив. Я багато чого забув.

Лікар подивився на Алекса в очі:

— Ви не пам'ятаєте, як кілька годин тому самі до мене прийшли і захотіли провести свій черговий сеанс терапії.

Знову подивився на підлогу:

— Ні. Я б не ставив вам такого запитання, якби я все пам'ятав.

Лікар подивився на Алекса:

— Це, напевно, побічний ефект, що створився після приймання таблеток.

Терапевт заговорив:

— Ви до нас уже як рік ходите на сеанси і кожне відвідування ви проробляли якийсь маленький шлях. Йдете до своєї мети і проходите не легкі випробування всередині себе.

І з подивом запитав:

— Так?

Лікар, не відводячи очей:

— Так. Можливо, ви знайшли те, що так довго шукали, і тому так довго приходите до тями після глибокого сну і важких пережитих моментів, коли минуле змінило своє обличчя.

Алекс подивився на підлогу:

— Мій внутрішній світ такий незвичайний. У ньому стільки всього цікавого. Я сам не міг подумати наскільки він був прекрасним і яким став, але тепер я думаю, він стане ще кращим.

Лікар:

— Вам стане легше і він сам себе заново побудує. Ваш світ це ваше здоров'я.

Алекс подивився вбік:

— Я зараз мало що пам'ятаю.

Лікар теж подивився вбік:

— Усе буде добре. Ви прийдете до тями, і вам стане легше. Я не буду заглиблюватися в подробиці, оскільки в нас залишилося зовсім мало часу до завершення нашого сеансу, і найімовірніше, він буде останнім. Я припускаю, що після сьогоднішньої зустрічі із самим собою ви будете жити зовсім іншим і новим життям, не таким як раніше. Тож дерзайте набути вами свободу і насолоджуйтеся життям.

Алекс подивився на лікаря:

— Докторе. Мене зараз найбільше цікавить те, як я сюди потрапив.

Лікар:

— Заспокойтеся, і гарненько подумайте.

Занурився в останні спогади. Спробував згадати, то як, він сюди потрапив. Довго дивився в підлогу. В очах з'явилася глибока тиша. Перед очима почала вимальовуватися картина, що зображає сьогоdnішній прихід у психотерапевтичну клініку для відновлення втраченого після довгих важких травм здоров'я.

Алекс промовив про себе тихим голосом:

— Здається, я згадав, як сьогоdnішнього ясного ранку я підвівся зі стільця і разом із звеселяючими променями сонця прийшов до вас, а до цього я вів листування в соціальній мережі з Прокопенко Інгою. Дівчина написала мені повідомлення, і я одразу забув про сніданок і помчав до вас для проведення нового сеансу, і можливістю знову поділитися з вами свіжими почуттями, які з'явилися після зустрічі з цією милою дівчиною.

Лікар подивився на Алекса:

— Продовжуйте. Я вас уважно слухаю.

Алекс подивився на лікаря і знову опустив очі:

— Стійте. Справа була зовсім не так. Здається, я починаю згадувати. Після не довгого листування з дівчиною Інгою я прокинувся. Зранку, не лягаючи спати, я одразу вирушив до великої білої будівлі, яка стояла в лісовій гущавині соснових дерев. За кілометр несло медичними препаратами, гострим запахом нашатирного спирту.

Лікар сказав:

— Так. Нашій клініці вже понад сто років. Запах дуже сильний.

Алекс подивився на лікаря і продовжив свою розповідь:

— Я, здається, згадав, як я насправді сюди прийшов. Я все розповідаю за спливаючими спогадами.

Лікар подивився на Алекса:

— Продовжуйте.

Алекс подивився на лікаря і продовжив говорити:

— Слухайте уважно. Я так розумію, що я зараз заходжу в той самий корпус, у якому не раз бував, і зараз же без уповільнення піднімаюся на потрібний мені поверх, я продовжую подорож своєю мозаїчно незвичайною пам'яттю.

Лікар:

— Вам видніше, куди ви зараз ідете.

Не звертаючи уваги на доктора, далі продовжив говорити:

— Так, я ось згадую, як я підійшов до великих дерев'яних дверей з обмотаною коричневою тканиною навколо дверної ручки. Праворуч від них ще весела картина, на якій було намальовано маленького красивого Карлика з доброю посмішкою. Таких Карликів я з роду не бачив, красень, і спокусник.

Алекс усім тілом перенісся у свою не довгу розповідь. Придивився до маленької плямочки на підлозі, яка була синього кольору, і вказівним пальцем натиснув на неї.

Повністю перенісся у свою розповідь. Пролунав гучний звук, він злегка злякав, і він підстрибнув на місці, відступив від дверей на три кроки назад, передчуваючи вже завершений ним і лікарем сьогодні не легкий терапевтичний сеанс. Стоячи біля дверей, входу в клініку, знову, але, тільки вже обережно, і остерігаючись чергового переляку, простягнув руку і натиснув на кнопку. Пролунав дзенькіт шкільного дзвоника, що кликав учнів на перерву, учнів не було, а було таке відчуття, і не більше. Двері відчинилися з крипом, а за дверима не було медсестр, які зустрічають пацієнтів. Навпроти біля наступних дверей раптово з'явилася середнього зросту вродлива дівчина в білосніжній сукні з кучерявим і блискучим на світлі каштановим волоссям. На обличчі в неї впевнено сиділи великі очі, сповнені блакитним кольором з усередині маленькими крапками молоді лагуни, а нижче кучеряво сидів маленький гострий носик феї. Дівчина, стоячи перед Алексом, як школярка, посміхнулася, а Алекс сором'язливо відвернув голову, і від збентеження опустила її донизу, і він, розглядаючи підлогу, побачив на медсестрі, на її ногах веселе дитяче взуття разового кольору з розкладеним зверху кольоровим, не схожим один на одного, різним кольором, незвичайним садом квітів. Медсестра цього суворого відділення не була суворою до пацієнтів, вона завжди з посмішкою на обличчі розносила і дарувала всім тимчасовим і постійним гостям веселу свободу, надію і зцілення. Посміхалася кожному гостю, який приходив до їхнього так званого гротескного закладу. Одразу запросила Алекса зі щирою на обличчі посмішкою переступити поріг і покинути сьогодні, і раз назавжди цей лікувальний заклад. Піти у своє нове, вільне життя. Алекс підвівся на носочки, і подивився на неї, а вона сказала:

— Доброго ранку, Алекс.

Алекса подивився на неї і відповів:

— І вам теж доброго ранку.

Медсестра посміхнулася:

— Як ваш сьогодні настрій?

Алекс посміхнувся у відповідь:

— Незрозуміле. Мене всього всередині перевернуло після знайомства з однією чарівною дівчиною. Вона мені спочатку наснилася вночі, а потім я з нею зустрівся на зупинці. Це все сталося на вулиці у справжньому житті. Хіба таке буває?

Медсестра посміхнулася:

— У нашому світі все буває, ніхто не знає, що у світі є, а чого немає. Що з нами може бути, а чого не бути.

Алекс подивився вбік:

— Ви розумієте, я після незвичного сну, який прийшов у мій дім уночі, то на ранок, коли прокинувся, не впізнав себе і цілу годину, а то й більше бігав будинком, як божевільний. Я не міг знайти собі місця.

Медсестра:

— Не переживайте. Таке іноді буває. Люди іноді бігають по дому. Таке відбувається найчастіше, коли нам стає самотньо, або ж ми це робимо, щоб нічого робити.



Починаємо будувати свій божевільний будинок.

Алекс усміхнувся:

— Може бути.

Медсестра теж усміхнулася:

— Заспокойтеся, все буде добре.

Стоячи і розмовляючи з медсестрою відчув, як з-за спини несподівано для двох з верхнього поверху вилетіла вчасно їхньої розмови з кривою спиною бабуса. Вона з усім своїм невіглаством відштовхнула Алекса вбік, а сама вже черепахою заповзла в приймальне відділення. Алекс, утримуючи рівновагу на одній нозі, сказав:

— Дивіться куди йдете.

Медсестра в білому халаті, що стояла поруч, підійшла до Алекса і з розуміння поклала свою руку на його груди, а потім сказала:

— Алекс. Вам не варто нервувати через дрібниці. Вам потрібно берегти сили.

Подивився на бабусю і на медсестру, а потім сказав:

— Ви зрозумійте мене правильно. Таких стареньких бабусь на піку самотності дуже багато. Як усі люди хочуть привернути до себе увагу, а в їхньому віці на них мало хто звертає увагу, і вони всіма можливими способами її хочуть до себе привернути. Вони ж під одягом старості залишаються ще тими маленькими дівчатками, які хочуть, так само як і ми відчувати турботу. Адже ми живемо все життя на хмарі ось цих самих, як би нам здавалося, відчутті життя, без яких неможливо жити, і майже всі гості приходять сюди за цим.

Медсестра подивилася на Алекса:

— Наші терапевти допомагають відшукати те, що їм необхідно для життя, і вони це шукають. Наші терапевти вказують правильний шлях. Будучи молодими, ми ніколи нікого не помічаємо, нікого не розуміємо, і не хочемо розуміти, визнавати інших. Ну, а потім, коли приходить час, ми старіємо, і стаємо нікому не потрібні, а необхідні ми тільки тоді на старості років, коли все життя допомагали іншим. Егоїсти проживають все життя самі і на старості років вони так само самі живуть.

Алекс усміхнувся:

— Напевно, вона в молодості була красунею, а тепер жадає уваги від таких славних хлопців, як я.

Медсестра подивилася на Алекса:

— Може вона через свою красу втратила любов і тепер живе сама. Наш терапевт їй допоможе.

Алекс подивився на бабусю:

— У таких випадках люди потребують терапевтів?

Медсестра подивилася на бабусю:

— Кохання це прекрасно, але втрачене кохання — це смерть. І наші терапевти допомагають пацієнтам повернутися до життя. Наші терапевти це ті самі лікарі, які лікують людей і рятують їх від смерті.

Алекс подивився вбік:

— Так. Це правда. Від любові до смерті не велика відстань.

Медсестра подивилася на Алекса:

— Так. Не завжди ми можемо самі себе привести в нормальний емоційний стан і повернутися до нормального життя. Знайти той самий пік рівноваги і знайти спокій. Для цього було створено наш заклад психологічної допомоги з метою, щоб допомагати людям у важких для них обставинах, в яких вони безсилі і не можуть знайти вихід з депресії, що склалася, або гострої самотності. Ми іноді відчуваємо себе в ролі справжніх рятувальників, рятуючи потопаючих, ми даємо людям нове життя. Повертаємо їх у реальність до найпростішого сенсу життя.

Алекс:

— Так. Це правда.

Медсестра подивилася на Алекса:

— Швидше за все, бабуса прийшла за ковтком життя. У її, то віці мало радості, і вона, найімовірніше, шукає її для себе найдоступнішим способом.

Алекс:

— Може бути.

Медсестра подивилася щирими сяючими радістю блакитними очима на бабусю:

— Дивно. Я її не можу згадати. Вона тут, я так розумію, вперше. Треба було подивитися на її обличчя. Можливо, я б її згадала. Вона теж, як і ви, прийшли сюди по допомогу.

Алекс нервово смикнув правою ногою. Медсестра подивилася на Алекса:

— Заспокойтеся. Все добре, — посміхнулася білою сяючою посмішкою і підбадьорюючи Алекса сказала, — не стійте на проході. Проходьте у відділення.

Обережно переступив поріг і зайшов усередину відділення з покритими вздовж усього коридору білими стінами. Біля перших дверей стояв маленький столик, за яким сидів дивний на вигляд професор з великими круглими окулярами і не голеним обличчям та одягнений у старенький білий халатик. Він чимось нагадав вуличного Волоцюгу, що причепився до нього на пляжі, а навпроти нього на такому самому маленькому стільчику сидів пацієнт у білій сорочці й одним вухом підслухав їхню розмову. Професор подивився на пацієнта і сказав:

— Здрастуйте. Я завідувач психіатричного відділення за направленням привабливого для мене діагнозу шизофренії.

Пацієнт подивився на професора і відповів:

— Де я перебуваю?

Професор опустив голову:

— У психіатричній клініці.

Пацієнт зі здивуванням сказав:

— Як я потрапив сюди?

Професор подивився на пацієнта:

— Як-як? Як і всі, хто тут коли-небудь бував. Зі своєї причини і зовсім випадково, за збігом обставин життя.

Пацієнт подивився на всі боки:

— Буває ж таке.

Професор подивився на пацієнта і відповів:

— І не таке буває. Ви головне не нервуйте.

Пацієнт подивився на професора і тихо в нього запитав:

— А довго я тут?

Професор одразу відповів:

— Вам видніше.

Пацієнт придивився на всі боки. Розглянув відділення і за мить у нього ніби змінилося сприйняття, і він уже спокійним голосом сказав:

— Мені сьогодні, напевно, дуже пощастило зустріти білого ангела. Не щодня життя підводить мене до такої знаменної зустрічі з моїм рятівником.

Професор усміхнувся:

— У нас тут дуже багато таких птахів літає під час робочого дня. І на диво всі вони допомагають людям. Ви знаєте, що для нас ви унікальний екземпляр. Я вперше зустрічаю людину, яка стверджує, що бачила в себе вдома зелених чоловічків, які з нею розмовляли і розповідали цілу ніч анекдоти. Пацієнт подивився на професора:

— Ви це зараз говорите про мене?

Професор подивився на пацієнта:

— Так. І ви унікальні.

Пацієнт подивився на професора:

— Чим же я унікальний?

Професор одразу відповів:

— Тим, що вперше зустрічаю такий діагноз.

Пацієнт підстрибнув на місці й голосно сказав:

— Я не божевільний.

Професор усміхнувся:

— Заспокойтеся. Ви краще присядьте. Спочатку всі так кажуть, а потім з часом визнають свій недолік і одразу одужують. Головне це визнати себе таким, яким ви є насправді, і відмовитися від ілюзій.

Пацієнт опустил голову і дзигною закрутився на одному місці. Не погоджуючись зі сказаним, одразу спробував вирватися з кайданів утихомирювальної сорочки, але його спроба зазнала невдачі, і він, наче дитина, застрибав на стільчику, усміхнено демонструючи дитячу примхливу поведінку маленької неслухняної дитини. Спроба звільнити себе від одягненої на нього білої сорочки була марною, і пацієнт змирившись зі своєю поразкою і становищем у психіатричній лікарні хльостко кинув голову на стіл професора, тихо вдаривши самого себе об дерев'яну поверхню. Пацієнт через приплюснуті губи тихо з втомою проговорив:

— Ви, напевно, мене не так зрозуміли. Я не хворію на шизофренію. Я здорова людина. Я правда бачив у себе вдома зелених чоловічків.

Професор подивився на пацієнта:

— Ви головне не нервуйте. Ми з усім розберемося.

Обличчя пацієнта раптово змінилося, і він голосно закричав:

— Відпустіть мене. Я спізнююся на місяць. У мене літак за годину, і сьогодні я маю зустрітися із самим Карликом на поверхні місяця. Він учора до мене заходив у гості на чашку чаю. Карлик сам забрався до мене додому. Він заліз просто через вікно, а після довгої бесіди, він мене запросив із собою полетіти на місяць.

Професор подивився на пацієнта:

— Ви ніяк і нікуди не зможете запізнитися. На місяць прості люди не літають. Який ще Карлик?

Пацієнт одразу відповів:

— Невисокого зросту і в жовтих туфлях.

Професор усміхнувся:

— Добре. Ми вас поселимо в палату, де таких Карликів буде цілих п'ять, і в кожного з них є такий друг як ви.

Пацієнт усміхнувся і голосно сказав:

— Ура. Я згоден. Я полечу на місяць.

Професор подивився на пацієнта та вниз:

— Вирушайте на місяць прямо з п'ятої палати. Тільки не забудьте взяти своїх друзів.

Пацієнт подивився на лікаря і запитав:

— Яких ще друзів?

Професор усміхнувся:

— Зелених друзів.

Пацієнт подивився на професора і з усмішкою відповів:

— Добре. Я їх обов'язково візьму із собою.

Алекс обережно обійшов столик і пішов далі вздовж коридору, а пацієнт упав зі стільця. Професор, який сидів за столом, помітив Алекса, що проходив біля нього, і він голосно сказав:

— Ви що тут робите? Вийдіть із мого кабінету.

Професор перебував у коридорі, а не в кабінеті та голосно закричав:

— Медсестра несіть шприц. Будемо новому пацієнту, який поступив, робити заспокійливий укол. Йому скоро на місяць летіти. Швидко несіть шприц.

Алекс зупинився і подивився на пацієнта, а той йому голосно сказав:

— Ви, що стоїте над моєю душею. Ви, що ніколи не бачили хворого на шизофренію.

Алекс нічого не зрозумів, і уникаючи божевільного лікаря з пацієнтом, хворим на шизофренію, що сидів поруч, маленькими шашками побіг уперед у бік кабінету свого терапевта. Відчинив двері, зайшов у кабінет і сказав:

— Здрастуйте, лікарю.

Лікуючий лікар Алекса подивився на нього і сказав:

— Доброго дня, Алекс. Ви б не могли почекати в коридорі. Коли я звільнюся, то відразу вас покличу.

Подивився на пацієнта, який сидить на стільці, і з такими словами звільнив приміщення:

— Добре, лікарю.

Вийшов у коридор і одразу пригнув на диван. Приземлившись біля жінки, що сиділа поруч. Вона з незрозумілим на обличчі виразом оплакувала якусь втрату. Наприкінці коридору пролунало шоркання старенької бабусі, яка йшла на зустріч. Ця та сама, яка нахабно влетіла при вході у відділення, коли він стояв і розмовляв зі співробітницею лікувального закладу. Бабуся з нагнутою донизу головою, і з задумливим виглядом на старенькому личку впевнено пішла вздовж коридору до великих залізних дверей. Вона зробила вигляд, ніби шукала щось під ногами. На кожному кроці оглядала всі стільці, столи і заглядала під них. Розглядала різні предмети, що лежали в тіні. Шукала щось, але сама не знала, що шукала, а тільки розгублено водила на всі боки заплаканими очима від однієї стіни до іншої. Алекс подивився зі стражданням на викривлену від старості спинку бабусі, що проходить біля нього, і опустив голову. Не встиг повернути голову і кліпнути оком, як до нього з уже веселим виразом обличчя і дзвінким голосом просто в обличчя защебетала незнайомка, що сиділа поруч і хвилину тому оплакувала втрату:

— Ви знаєте, мій лікар мені порадив застрибнути в уявний прозорий купол і ні куди звідти не виходити. Це як у дитинстві перебувати постійно у своєму притулку, і тоді всі мої почуття і слабкості буду захищені, і ніхто мене не зможе більше образити. Я за кожен зламаний нігтик страждаю. Для мене це неймовірна втрата. Ось сьогодні вранці я зламала два нігтики і тепер протягом години оплакую втрату, і з цього приводу вирішила відвідати свого аналітика. Вам, напевно, складно мене зрозуміти.

Алекс подивився на жінку:

— Можливо.

Жінка подивилася:

— Ламати нігті це страшенно боляче, а особливо боляче моїй оцінці. Вона у мене найбільше страждає в таких трагічних для мене ситуаціях.

За хвилину із сусідніх дверей із теплим виразом обличчя і щирою посмішкою в білому халаті вийшла та сама медсестра, яка розмовляла стоячи біля проходу дверей. Вона підійшла з теплим виразом обличчя і тихим заспокійливим голосом запитала:

— Ваш лікар передав вам чекати на свій час прийому?

Алекс усміхнувся:

— Так. Я до нього вже заходив, і він попросив мене чекати в коридорі своєї черги. Коли прийде час, він мене покличе.

Під час їхнього короткого діалогу бабуся встигла дійти до кінця коридору і повернутися назад із тим самим розгубленим виглядом, що був до цього. Медсестра подивилася на бабуся й одразу впізнала в ній давню пацієнтку. Бабуся підійшла до них і стражденим голосом заговорила:

— Я прийшла додому, а мого будинку вже немає. Двері інші. Містика і все. Напевно, люди в синьому забрали мої ключі від будинку. Хтось переселив мене жити на

вулицю, але як, я не пам'ятаю.

Алекс підняв голову і подивився в її сірі затуманені сумом очі, і сказав:

— Що з вами сталося?

Бабуся відразу сказала:

— Я не пам'ятаю коли і як люди в синій формі відібрали у мене мою одну єдину квартиру. Допоможіть мені знайти цих людей або хоч мої двері додому. Мені страшно щоночі спати на вулиці щоночі.

Алекс:

— Які двері? Про яких людей у синій формі ви зараз говорите?

Бабуся подивилася вбік:

— Вони відібрали в мене мої двері. Відібрали мій затишний куточок, а потім усі мої магічні гроші?

Зі здивуванням подивився на бабусю:

-У вас відібрали гроші?

Бабуся одразу відповіла:

— Так. Ті гроші, які приносила мені додому щомісяця добра фея. Допоможіть мені.

Бабуся зігнула коліна і схопила Алекса за руку і сидючи на місці сказав:

— Не спішіть, мені треба подумати.

Бабуся, не дочекавшись відповіді, сказала:

— Я щодня приходжу додому, а там немає моїх дверей, і мого дому. Мені доводиться йти звідти, і шукати свій дім. А далі я приходжу сюди і тут кожен день намагаюся знайти ключі від квартири, який раптово, десь зник з моєї сумочки.

Після недовгих роздумів насилу вимовив:

— У вас міліція відібрала ваше майно?

Бабуся зі сльозами на очах сказала:

— Це люди, у яких на плечах було відбите яскраве світло білих зірок. Я не знаю, хто вони і звідки прийшли. Я думаю, вони не справжні люди в синій формі.

Бабуся:

— Так.

Алекс подивився їй в очі:

— Де ваші родичі?

— Я не знаю. Я залишилася сама.

Бабуся після сказаних слів без єдиного звуку розвернулася спиною і пішла вздовж коридору старим маршрутом. Вона так само кидала на всі боки погляди на кожен побачений кут у пошуку ключів. Не встиг отямитися після розмови, як бабуся одразу повернулася назад із новим проханням:

— Синку, допоможи мені? Як мені дійти до трамвая, що повзе по землі.

Алекс:

— Вам потрібно спершу вийти на вулицю і пройтися прямо метрів сто до зупинки і там побачите рейки. По рейках їздить трамвай.

Бабуся перебила Алекса такими словами:

— Де я живу?

Алекс подивився на неї:

— Я не знаю.

Бабуся подивилася вздовж коридору:

— Мені необхідно знайти мій дім. Я хочу повернутися в сім'ю.

Алекс подивився на бабуся:

— Я вам нічим не можу допомогти. Вибачте.

Бабуся подивилася вздовж коридору:

— Куди всі поїхали? Де моя сім'я? Де я?

Опинившись у розгубленому стані, не знав, що відповісти бабусі, бо нічого про неї не знав. На радість в цю хвилину на допомогу прийшла медсестра, яка рятувала його від незручної ситуації, що виникла. Вона обережно підхопила бабуся за руку й одразу повела її в сусідній кабінет до лікаря. Не минуло й хвилини, як медсестра повернулася з уже підготовленою промовою:

— Алекс не надумуйте собі. Ви ні в чому не винні.

Подивився на підлогу:

— Так. Я знаю. Ви мене врятували від незручної ситуації. Що з нею сталося?

Медсестра подивилася на Алекса:

— За її словами, у неї відібрали квартиру, а хто, вона не знає, і у своїй необачності вона починає звинувачувати якихось людей у синій формі. Вона до нас прийшла ще місяць тому, і постійно просити допомоги. Бо у всіх інших організаціях їй відмовили, і тепер вона живе в іншому корпусі, а сюди приходить на сеанс до психотерапевта.

Алекс подивився на підлогу:

— А документи в неї при собі були?

Медсестра відповіла:

— Ні. У неї з собою крім сумки нічого не було. Усередині лежав шматок хліба і пляшка води. Ми про неї дізнавалися в усіх можливих службах, і ніхто нічого не зміг сказати. Неіснуюча бабуся.

Алекс подивився на медсестру:

— Вона живе, як привид, який шукає свій дім, і своїх родичів.

Медсестра відразу сказала:

— Так. У неї немає документів, немає житла. У неї нічого немає. Наш найкращий лікар і завідувач відділення вже протягом тривалого часу намагається розібратися в її психічних процесах. Їй потрібно допомогти згадати своє минуле.

Алекс подивився вбік:

— Так. Їй потрібна допомога.

Медсестра подивилася на годинник:

— Мені час іти.

Медсестра пішла, а з кабінету терапевта вийшов пацієнт, а за ним і сам лікар. Він подивився на Алекса і сказав:

— Проходьте Алекс.

Повільно зайшов до кабінету терапевта з трьома дзеркалами і письмовим столом, що стояв посередині, навпроти якого стояли два стільці, що дивилися один на одного. Ступаючи по вовняному килиму, відчув під собою через підшву чудову м'якість тканини, і слідом за цим відчуттям уся картина спогадів розвіялася у темряві, яка знов виникла. Обережно повернув назад у реальність під завершення аналітичного сеансу на той самий момент, коли, він почав згадувати свій прихід до лікаря і полетів у світ спогадів, вдивляючись в одну точку. Широкими очима подивився на лікаря, який сидів попереду в білому халаті, і від радості закричав:

— Ура. Тепер я все згадав. А я, то думав, що втратив себе, коли мене знайшов Родіон. Я знайшов цілісність. І відновив свій внутрішній світ від минулих травм. Я врятував самого себе.

Лікар подивився на Алекса:

— Так. Ви правильно помітили цей унікальний феномен. Ви себе врятували. Вплив гіпнозу на кожного діє по-різному, і не всі одразу оговтуються і повертаються в реальний світ від вигаданого, який схожий на безглуздий порожній сон.

Алекс подивився на лікаря:

— Але в мене все було по-іншому.

Лікар подивився на Алекса:

— Це вже не важливо. У кожного свій метод лікування. У вас усе склалося правильно, і ви побачили свій справжній світ. Ваше лікування закінчилося. Всього вам доброго. Ваш сеанс терапії закінчено. Прощайте Алекс або Родіон. Тепер вам вибирати, ким бути.

Алекс усміхнувся:

— Мені більше подобається Алекс. Прощайте, лікарю.

Задоволений своїм успішним завершенням лікування встав із високо піднятим підборіддям і пишаючись за свій пройдений шлях, легким кроком залишив кабінет терапевта. Він швидким кроком вибіг із лікарні й одразу полетів додому назустріч новому життю. Знайшов свій сенс життя, і ним стала Прокопенко Інга, і на цьому моменті його життя тільки почалося, а його роман, ще не закінчився, а тільки почався. У цей момент, коли він зачинив за собою двері, то слідом за ним із кабінету вийшов Чарівник, Бездомний і маленький Карлик. Усі троє вийшли із сумними виразами обличчя.

Першим заговорив Карлик:

— Тепер ми вдома.

Бездомний подивився на Карлика:

Алекс пішов і зачинив за собою двері. Чарівник подивився на Бездомного:

— Ми знову житимемо в божевільні.

Карлик подивився на Чарівника:

— Я більше не буду своєю присутністю розважати психіатрів.

Чарівник подивився на Карлика:

— І не треба їх більше розважати. Вони й так уже до нас звикли.



Чарівник пішов разом із Волоцюгою і Карликом уздовж коридору назустріч невідомо чому.